

பாரதியார் இன்கவித் திரட்டு

இரண்டாம் பதிப்பு

தொகுத்தவர் :

ரா. பி. சேதுப் பிள்ளை

சாகித்திய அக்காதெமி

புது டில்லி

பாரதியார்
இன்கவித் திரட்டு

இரண்டாம் பதிப்பு

தொகுத்தவர் :
ரா. பி. சேதுப் பிள்ளை

சாகித்திய அக்காதெமி
புது டில்லி

BHARATHIYAR INKAVI THIRATTU—Select poems of Subramania Bharati, Compiled by R. P. Sethu Pillai
Sahitya Akademi, New Delhi.
Second Edition: 1978—Price Rs. 6.00

First edition : 1957
Second edition : 1978

Copies available from :
SAHITYA AKADEMI
Rabindra Bhavan, New Delhi-1

Regional Offices :
Madras-6, Calcutta-29 & Bombay-14

விலை : ரூ. 6.00

அச்சிட்டோர் :
டேக்ஸ் அண்டு கம்பெனி லா அச்சகம்
கிண்டி, சென்னை-32

உள்ளுறை

பாரதியார் பாட்டின்பம்

செந்தமிழ் நாடு

இவ் வுலகில் முன்னணியில் நிற்கும் நன்னாடுகளெல்லாம் தமது தாய் மொழியைத் தலைக்கொண்டு போற்றுகின்றன. தமிழ் நாட்டில் சில காலத்திற்கு முன்னர் அந்நிய மொழிகளில் பேசுவதும் எழுதுவதும் அறிவுடைமைக்கு அழகென்றும், தாய்மொழியைப் புறக்கணிப்பது தவறன்றென்றும் அறிவாளர் கருதுவாராயினர். ஆயினும், இப்பொழுது அத்தகைய கொள்கைகள் அகன்று ஒழிய, ஆர்வம் நிறைந்த தமிழ்த் தாயை ஆதரிக்கத் தலைப்பட்டுள்ளார்கள்.

தமிழ் மொழியின் நயமறிந்த கவிஞரும் அறிஞரும் அம் மொழி பயிலும் தமிழகத்தை அன்பு ததும்பும் இன்ப மொழி களாற் போற்றும் அழகு, எல்லையற்ற இன்பம் தருவதாகும். தமிழ் மணங் கமழும் திருநாட்டில் அமைந்த மலையும் ஆறும் தமிழ்க் கவிகள் மனத்தில் தமிழ் மயமாகவே விளங்கித் தோன்று கின்றன. 'என்றுமுள தென் தமிழை இயம்பி இசைகொண்ட' திரு முனிவன் வாழும் பொதியமலை தமிழ் மலையாகவே திகழ் கின்றது. வடதிசையினின்றும் இலங்கையை நாடிச் சென்ற வானர வீரரை நோக்கி, "தென் தமிழ் நாட்டில் அமைந்த அகன்ற பொதியமலையில் அகத்திய முனிவன் அமர்ந்திருக் கின்றான். அம் முனிவன் அமிழ்தினு மினிய தமிழ் மொழியை ஆதரித்து வளர்க்குமிடம் அதுவாதலின், வானரங்காள்! அம்மலையை வணங்கி அப்பாற் செல்க" என்று கம்பர் கூறும் மொழிகளில் தமிழ் அன்பு கலந்து இலங்குகின்றது. இன்னும், அப்பொதிய மலையிற் பிறந்து, திருநெல்வேலி வழியாய்ச் சென்று அந்நாட்டை ஊட்டி வளர்க்கும் பொருநை என்னும் தமிழ் ஆற்றை, "பொன் திணிந்த புனல் பெருகும் பொருநை எனும் திரு நதி" என்று கம்பர் போற்றிப் புகழ்ந்தார்.

இத் தகைய தலையாய அன்பு, பிற்காலத்துப் புலவரிடமும் பொருந்தித் திகழக் காணலாம். செந்தமிழின் சுவை தேர்ந்து

செஞ்சொற்கவி செய்த பாரதியார் தமிழ் மொழி வழங்கும் திருநாட்டைப் போற்றிப் புகழும் மொழிகள், புதியதோர் ஊக்கம் அளிப்பனவாம்.

"செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே—இன்பத்
தேன்வந்து பாயுது காதினிலே—எங்கள்
தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே—ஒரு
சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே"

என்று கவிஞர் அழகாக எடுத்துரைத்தார். செந்தமிழ் நாடு என்று சொல்லும்பொழுது தென் தமிழின் தீந்தேன் செவிகளில் விரைந்து பாய்ந்து நிரம்புகின்றது. தாயின் இனிமையும் அன்பும் செந்தமிழ்நாடு என்னும் பெயரில் அமைந்திருத்தலால், நம் செவியின் வாயிலாக இன்பத் தேன் வந்து பாய்வதாகும். இத் தமிழ் நாட்டில் வாய்ந்த அறிஞர், இனிமையும் தமிழும் வேறென்று அறிந்தாரல்லர்; தமிழ் என்னும் பதத்திற்கே இனிமை என்ற பொருள் கண்டார்கள். இத்தகைய இனிமை வாய்ந்த தமிழ் ஒலி, இன்னொலியாய், இன்ப ஒலியாய், ஆனந்தத் தேன் சொரியும் அழகிய ஒலியாய் இனிமை பயப்பது இயல்பேயன்றோ? இன்னும், இந் நாட்டை தந்தை நாடென்று கருதும் பொழுது, அத் தந்தையின் மக்களாய்ப் பிறந்த நமது உரிமை, மனத்தில் முனைந்து தோன்றுவதாகும். இவ் வுரிமைக் கருத்து உள்ளத்தைக் கவரும்பொழுது வீரம் கிளம்புகின்றது. தாயை அன்பின் உருவமாகவும், தந்தையை வீரத்தின் வடிவமாகவும் கருதிப் போற்றுதல் தமிழ் வழக்காகும். அந்த முறையில் தமிழ் நாட்டைத் தாய் நாடு என்று நினைக்கும் பொழுது அன்பினால் இன்பம் பிறக்கும்; தந்தை நாடு என்று கருதும்பொழுது, ஆண்மையால் வீரம் பிறக்கும். இவ் வுண்மையை உணர்த்தக் கருதிய பாரதியார், முதலில் தாயன்பை அமைத்து, பின்பு தந்தையின் வீரத்தைப் பேசும் முறை, அறிந்து போற்றுதற் குரியதாகும். இறைவனைத் தாய் வடிவாகவும் தந்தை வடிவாகவும் கொண்டு அம்மையப்பர் என்று வணங்கும் முறைமையும் இக்கருத்தையே வலியுறுத்துகின்றது. பாசங்களினின்றும் நீங்கிப் பேரின்பம் பெற விரும்பிய பெரியார் "அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே" என்று

இறைவனை முதலில் அன்னையாகவே கருதி அகங்குழைவா ராயினர். ஆகவே, செந்தமிழ் நாடு, முதலில் எம் தாய் நாடு; அப்பால் என் தந்தை நாடு : இதுவே உண்மைத் தொண்டராய் உழைக்கும் உயர்ந்தோர் உளப் பான்மையாகும்; மெய்யன்பு வாய்ந்த தமிழர் உணர்ச்சியாகும்.

இத் தகைய செந்தமிழ் அன்னையை நாம் போற்றுவது மெய்யாயின் அத் தாயின் அருந்தவப் புதல்வரை ஆர்வத் தோடு பேணுதல் வேண்டும். காவிய நயங்களெல்லாம் கனிந் தொழுகும் நூல்செய்த கம்பரை நாம் இன்னும் உரிய முறையில் போற்றவில்லை. தன்னே ரிலாத தெள்ளு தமிழ்ப் புலவராய வள்ளுவரை இன்னும் தமிழ் நாடு தக்க முறையில் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அருந் தமிழ்ச் செல்வமே பெரும் பொருட் செல்வத்திலும் சிறந்த தென்று தெளிந்து இளமையிலேயே துறவறம் பூண்டு சிலம்பு பாடிய இளங்கோவடிகளது பெருமையை இன்னும் உணர்ந்தோ மில்லை; தமிழ்மொழிக் குற்ற குறையைத் தமக்குற்ற குறையாகக் கருதி மனமும் மெய்யும் வருந்திய மணிமேகலை ஆசிரியரது மாண்பை அறிந்தோ மில்லை. நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே என்று முக்கணன் முன்னின்று மொழியும் கலையில் தெளிவும், கட்டுரை வன்மையும் வாய்ந்த பொய்யடிமை யில்லாப் புலவரைப் போற்றுகின்றோமில்லை. முத்தமிழ்த் துறையின் முறைபோகிய மற்றைய உத்தமக் கவிகளையும், நல்லிசைப் புலமை மெல்லியலாரையும் மனக் கோவிலில் அமைத்து மகிழ்கின்றோமில்லை. ஏனைய நாடுகள் தம் புலவரையும், கவிஞரையும் போற்றுகின்ற பெருமையையும், நம் தமிழ் நாடு தமிழறிஞரைப் புறக்கணிக்கின்ற சிறுமையையும் அறிவோமாயின், பிறரது ஏற்றமும் நமது இழிவும் வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்கும். இத் தகைய பெருந்துயிலினின்றும் விழித்து அருந்தமிழைப் போற்றும் நாள் எந்நாளோ, அந் நாளே நம் நாட்டுக்கு நன்னாளாகும்.

முப்பெருங் கவிஞர்

நல்லறிஞரது உள்ளத் தடத்தில் ஊற்றெடுத்துப் பொங்கும் ஆர்வத்திற் பிறப்பது இயற்கவிதையாகும். இத்

தகைய கவி பாடும் நல்லியற் கவிஞர், உலகில் சிலரே யாவர். அன்னார் இயற்றும் அருங் கவிதையில் மாந்தர் அறிந்து உய்தற் குரிய விழுமிய உண்மைகள் அமைந்து மிளிரும். அவர் மொழிகளில் ஒளியும் இனிமையும் நிரம்பித் ததும்பும். இத் தன்மை வாய்ந்த கவிஞருள் ஒருவராகிய பாரதியார், தமிழ் நாடு செய்த தவப்பயனுகப் பொருநை நாட்டிற் பிறந்தார்; அருந் தமிழ் மொழியுடன் ஆரியமும் ஆங்கிலமும் அளவோடு பயின்றும் தம் உள்ளத்தி லெழுந்த தள்ளரிய ஆர்வத்தால் இனிய தமிழ்ப்பாட் டிசைத்தார்.

பழம் பெருமை வாய்ந்த தமிழகத்தின் அறிவையும் ஆண் மையையும், வளத்தையும் வாணிபத் திறத்தையும், ஆற்றை யும் அருங் காற்றையும் அக் கவிஞர் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளார். சோழநாட்டை வளநாடாக்கிய காவிரியும், தொண்டை நன் ஞட்டின் நல்லணியாய்த் திகழும் பாலாறும், புலவர் நாவிற் பொருந்திய வைகை யாறும் தமிழ் நாட்டை அழகு செய்யுந் தன்மையை நினைந்து பாரதியார் நெஞ்சம் தழைக் கின்றார். ஆயினும். நல்லறிவே நாட்டின் உயிரெனக் கருதிய அக் கவிஞர் தமிழ் நாட்டிற்கு என்றும் அழியாப் பெருமை யளித்த நல்லியற் கவிஞரை நாவார வாழ்த்துகின்றார்.

“ கல்வி சிறந்த தமிழ் நாடு—புகழ்க்
கம்பன் பிறந்த தமிழ்நாடு ”

என்றெழுந்த பாரதியார் பாட்டின் நயம் அறியத் தக்கதாகும். கல்வி நலம் படைத்த தமிழ் நாட்டிலே கம்பர் பிறந்தார்; இறவாத பெரும் பனுவல் இயற்றினார்; தமிழ் நாட்டிற்கு அழியாத பெருமையை அளித்தார்; ‘கல்வியிற் பெரியவர் கம்பர்’ என்ற அழியாத புகழ் மாலை பெற்றார். இத் தகைய கவிஞர் அருளிய காவியம் செந்தமிழ்நாட்டிற்குச் சிறந்ததோர் நல்லணியன்றோ?

இன்னும் இம் மாநிலத்தில் வாழும் மாந்தர்க்கெல்லாம் ஒளிநெறி காட்டும் உயரிய கவிஞரைப் பிறப்பித்து நல்கிய பெருமையும் செந்தமிழ் நாட்டுக்கே உரியதாகும்.

“ வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே—தந்து
வான் புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு ”

என்றெழுந்த பாரதியார் வாய்மொழி தமிழ் நய மறிந்தோர்க்குத் தேனினும் இனிப்பாகும். திருவள்ளுவர் என்னும் மெய்ஞ்ஞானச் செல்வர் பன்னூற்றுண்டு கட்கு முன்பு இந் நாட்டிலே தோன்றினர்; உலகெலாம் இன்புற்று வாழுமாறு ஒளிநெறி காட்டினர்; இன்று உலகறிந்த கவிஞருள் ஒரு தனிக் கவிஞராக ஒளிர்கின்றார். அக் கவிஞர் தென்னாட்டிற் பிறந்தவராயினும் எந் நாட்டிற்கும் உரியவர்; அவர் பொருளுரை தென் மொழியில் எழுந்ததெனினும் பன்மொழியாளர்க்கும் பொதுவுரையாகும். சமயக் கணக்கர் மதிவழிச் செல்லாது உலகியல் காட்டி, உறுதிப் பொருள் நாட்டிய அக் கவிஞர் நிலமிசை நீடுவாழ்கின்றார். இத்தகைய மதி நலம் வாய்ந்த கவிஞரைத் தன்னகத்தே தோற்றுவித்து வான் புகழ் கொண்ட தமிழ் நாட்டின் பெருமையைப் பாரதியார் வாயார வாழ்த்துகின்றார்.

இன்னும், சேர நாட்டின் செல்வத்தினும் செந்தமிழ்ச் செல்வமே சிறந்ததெனத் தேர்ந்து இளமையிலேயே துறவறம் ஏற்று, தமிழர் குலமணி விளக்காய் விளங்கிய இளங்கோ வடிகள் இயற்றிய சிலப்பதிகார மென்னும் செம்மை சான்ற காவிய அமுதை அள்ளி உண்டு அளப்பரிய இன்பமுற்ற பாரதியார்,

> " நெஞ்சை
> அள்ளும் சிலப்பதி கார மென் றோர்மணி
> ஆரம் படைத்த தமிழ்நாடு "

என்று நம் தாய்நாட்டைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தார். கற்போர் மனத்தைக் கவரும் திறம் வாய்ந்த நூல்களுள் சிலப்பதிகாரம் தலைசிறந்ததாகும் என்று பாரதியார் அறிந் துணர்த்தினர். இரும்பினை இழுக்கும் காந்தம் போல் கற்போர் கருத்தினைக் கவருந் திறம் சிலப்பதிகாரத்தில் அமைந்திருத்தலை உணர்ந்த கவிஞர், 'நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம்' என்று அச் செஞ்சொற் காவியத்தைப் போற்றினர்; இனிய செந்தமிழ்ப் பனுவலாய் இலங்கும் சிலப்பதிகாரத்தைத் தமிழ்த் தாயின் கழுத்தில் இலங்கும் செம்மணி மாலையாகக் கருதி உள்ளம் தழைத்தார். தமிழ் நாட்டு மூவேந்தர் தகைமையையும், முந்

நாட்டின் சீர்மையையும், முத்தமிழின் நீர்மையையும் முறையாக இளங்கோ முனிவர் தொடுத் தமைத்த பாமாலை தமிழ்த் தாயின் திருமார்பின் ஆரமாக அமைந்து அழகுசெய்தற் குரிய தன்றோ?

இத் தகைய பழம் பெருமை வாய்ந்த பைந்தமிழ் நாட்டிற் பிறந்தும், தமிழ்மொழியின் பெருமையையும், இனிமையையும் உணராது வறிதே காலம் கழிக்கும் இக் காலத் தமிழ் மக்கள் நிலை கண்டு பாரதியார் இரங்குகின்றார். முன்னோர் முயன்று தேடித்தந்த முழு மணிகள் மண்ணுள் மூழ்கி மறைந்து கிடப்ப, அவர் பின்னோராய நாம் வறிஞராய் இவ் வுலகில் வாழ் கின்றோம்; பாலிருந்த பானையைப் பாற் பானை என்பது போல் தமிழறிஞர் மரபிற் பிறந்த நம்மையும் தமிழரெனப் பிறநாட்டார் அழைக்கின்றார்கள். இங்ஙனம் வாயிருந்தும் ஊமையராய், கண்ணிருந்தும் குருடராய், செவியிருந்தும் செவிடராய்த் திரியும் இக்காலத் தமிழ் மக்களை நோக்கி.

"நாமமது தமிழரெனக் கொண்டிங்கு
வாழ்ந்திடுதல் நன்றோ சொல்லீர்;
தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும்வகை செய்தல் வேண்டும்"

என்று கவிஞர் பரிவுடன் வேண்டுகிறார். நறுஞ்சுவை நிறைந்த தமிழின் நீர்மையைத் தமிழ் மக்கள் அறிந்து மகிழ்தல் வேண்டும்; 'யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்' என்னும் முன்னோர் மொழியின் வழி நின்று இனிமை வாய்ந்த தமிழ் மொழியை யாண்டும் பரப்புதல் வேண்டும். வீடு தோறும் தமிழின் முழக்கம்; வீதிதோறும் தமிழின் விளக்கம்; நகர மெங்கும் தமிழோசை; நாடு எங்கும் தமிழோசை: இவ்வாறாக எங்கும் தமிழ் முழக்கமே பெருமுழக்கமாய்ப் பொங்கி எழுதல் வேண்டு மென்பது பாரதியாரது பெரு விருப்பமாகும்.

கலையின் விளக்கம்

'அழகிய பொருளால் என்றும் அடைவது ஆனந்தமே' என்று ஆங்கிலக் கவிஞர் ஒருவர் அருளிப் போந்தார்.

கண்ணினைக் கவரும் அழகையும், கருத்தினைக் கவரும் அறிவையும் தெய்வ நலங்களாகக் கருதி வழிபட்ட பெருமை பாரத நாட்டினர்க்கு உரியதாகும். அழகினைத் திருமகள் என்றும், அறிவினைக் கலைமகள் என்றும் கொண்டு பாரத முன்னோர் போற்றினார்கள். வெள்ளைக் கமலத்தே வீற்றிருக்கும் கலைமகளைப் பாரதியார் போற்றும் முறை சாலச் சிறந்ததாகும்.

இவ் வுலகில் வளரும் கலைகளைக் கவின்கலை யென்றும், பயன்கலை என்றும் பகுத்துக் கூறுவதுண்டு. கண்ணையும் செவியையும் கவர்ந்து, அவற்றின் வாயிலாக மனத்திற்கு இன்பம் ஊட்டும் கலைகள் கவின் கலைகளாகும். மக்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன் படும் பல திறப்பட்ட பொருள்களை ஆக்கிக்கொள்வதற்குச் சாதனமாகிய கலைகள் பயன்கலைகள் எனப்படும். இவ் விருவகைக் கலைகளின் வடிவமாக நாமகள் விளங்குகின்றாள் என்னும் உண்மையைப் பாரதியார் நன்கு அருளிப் போந்தார்.

செஞ்சொற் கவி இயற்றும் கலைவாணர் கருத்திலும், உள்ளொளி வாய்ந்த உரவோர் மனத்திலும், உலகினர்க்கு ஒளி நெறி காட்டும் உயரிய மறையிலும் கலைமகள் மகிழ்ந்துறைகின்றாள். இன்னும், இன்னிசை வீணையை மலர்க் கரத்திலேந்திய கலைமகள், மக்கள் பேசும் மழலை மொழியிலும், மாதர் இசைக்கும் மதுரப் பாட்டிலும், கீதம் பாடும் குயிலின் குரலிலும் சிறையாரும் மடக்கிளியின் செந் நாவிலும் அமர்ந்திருக்கின்றாள். அன்றியும், மாடகூடங்களை அழகு செய்யும் ஓவியங்களிலும், கோயில்களில் அமைந்த சீரிய சிற்பங்களிலும் கலைமகள் விளங்குகின்றாள். எனவே, செவியினைக் கவரும் இயற்கவியும் இன்னிசையும், கண்ணினைக் கவரும் ஓவியமும் சிற்பமும் அறிவுத் தெய்வம் உறையும் இடங்களாகும்.

இவ் வுலகில் வாழும் மக்களுக்குப் பயன்படும் பொருள்களை ஆக்கி அளிக்கும் தொழிலாளர் பலராவர். இரும்பை யுருக்கி வெம்படை வடிக்கும் கருங்கைக் கொல்லரும், திண்ணிய மரத்தைத் தறித்து முறித்துப் பணி செய்யும் தச்சரும், குழைத்த மண்ணாற் பாண்டங்களை வனையும் குயவரும், பட்டாலும் பருத்தி நூலாலும் ஆடைகளை நெய்யும் சாலியரும் உலக

வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுங் கலைகளைப் பயின்று பணி செய்கின்றூர்கள். அன்னூர் பணிகளிலும் கலை மாது பண்புற்று இலங்குகின்ருள்.

இன்னும், வேதம் பயிலும் வேதியரும், வீரம் விளைக்கும் வேந்தரும், வான்பொரு ளீட்டும் வணிகரும், தாளாண்மையிற் சிறந்த வேளாளரும் ஒருங்கே வணங்கும் விழுமிய தெய்வம் அறிவுத் தெய்வமேயாகும். மாந்தரது உள்ளத் தாமரையில் இனிதுறைந்து, அவர் அறிவினுக் கறிவாய் நின்று, புன்னெறி விலக்கி நன்னெறி காட்டும் தெய்வம் கலைத் தெய்வமே. மேலோ ரென்றும் எண்ணுது, செல்வ ரென்றும் கருதாது, முதிய ரென்றும் இளைய ரென்றும் பாராது, 'எக்குடிப் பிறப்பினும் யாவரே ஆயினும் அறிவினை விரும்புவோர் அனைவரும் வருக' என்று அருள் கூர்ந்து அழைத்திடுந் தெய்வம் அறிவுத் தெய்வமேயன்ருே ?

இத் தகைய தெய்வத்தை நிறைமொழி மாந்தர் மறை மொழியாற் போற்றினுர்கள். அறிவறிந்த மாந்தர் ஆண்டு தோறும் எண்ணும் எழுத்தும் அமைந்த ஏடுகளை வரிசையாக அடுக்கிக் கலைவிழா எடுத்தார்கள் ; விரையுறு நறுமலர் தூவி வணங்கினுர்கள் ; வண்ணமும் சாந்தமும் வழங்கினுர்கள். இவ்வாறு ஆண்டுதோறும் நிகழும் நாமகள் விழாவினைக்கண்ட பாரதியார்.

"செந்த மிழ்மணி நாட்டிடை யுள்ளீர்
சேர்ந்தித் தேவைவ ணங்குவம் வாரீர்
வந்த னம்இவட் கேசெய்வ தென்ருல்
வாழி யஃதிங் கெளிதன்று கண்டீர்
மந்தி ரத்தைமு ணுமுணுத் தேட்டை
வரிசை யாகஅ டுக்கிஅ தன்மேல்
சந்த னத்தைம லரையி டுவோர்
சாத்தி ரம்இவள் பூசனை யன்ரும்"

என்று சாற்றியருளினுர். ஆண்டிற் கொரு முறை கலை யேடுகளை எடுத்தடுக்கி மலர்மாலை புனைவதும், சந்தனம் சாத்துவதும், மந்திரம் முரல்வதும், வந்தனை புரிவதும் உயரிய வழிபா டென்று கருதுதல் பெருந்தவருகும். 'பொக்க மிக்கவர்'

பூவையும் நீரையும் கலைமகள் பொருளாகக் கருதமாட்டாள். கலைவடிவாய நாமகள் விரும்பும் வழிபாடுதான் யாதோ என்றறிய விரும்புவோர்க்குப் பாரதியார் நல்வழி காட்டுகின்ருர். தமிழ் நாட்டிலுள்ள வீடுதோரும் கலையின் ஒளி திகழ வேண்டும். வீதி தோரும் இரண்டொரு கல்லூரி இலங்க வேண்டும். நகரந்தோறும் கலாசாலைகள் ஓங்கவேண்டும். கல்வி நலம் அறியாத கசடர் வாழும் ஊர்களை எரியினுக்கு இறையாக்க வேண்டும்: இவ்வாறு அறியாமையை அழித்து ஒழித்து யாண்டும் கலையின் ஒளி விளங்கச் செய்தலே நாமகளின் அருள் பெறுதற்குரிய நல்ல வழிபா டென்று பாரதியார் அறிவிக்கின்ருர்.

நாட்டிலுள்ள ஏழை மாந்தர்க்கு எழுத்தறிவித்தல் நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலையாய அறமென்னும் உண்மையை,

“இன்ன றுங்கனிச் சோலைகள் செய்தல்
இனிய நீர்த்தண்சு னைகள்இ யற்றல்
அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தல்
ஆலயம்பதி ணுயிரம் நாட்டல்
பின்ன ருள்ளத ருமங்கள் யாவும்
பெயர்வி ளங்கிஒ ளிரநி றுத்தல்
அன்ன யாவினும் புண்ணியங் கோடி
ஆங்கோ ரேழைக்கெ ழுத்தறி வித்தல்”

என்று பாரதியார் அறிவித்துப் போந்தார். பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னமே அறத்தின் பெருமையை அறிந்து அதனை ஆர்வமுற வளர்த்த நாடு தமிழ் நாடாகும். வருந்தி வந்தவர் அரும்பசி களைந்து அவர் திருந்திய முகங் கண்டு திளைத்த நாடு இந் நாடாகும். கொழுகொம்பின்றிக் குழைந்து கிடந்த சிறு முல்லைக் கொடியின் துயர் கண்டு தரியாது, அக் கொடி படருமாறு தன் பொற்றேரை நிறுத்திச்சென்ற புரவலன் வாழ்ந்த நாடு இந் நாடாகும். வழி நடந்து செல்லும் ஏழை மக்கள் வெங்கதிரோன் கொடுமையால் வாடி வ்ருந்தா வண்ணம் இனிய சாலைகளும் சோலைகளும் அமைத்து அறம்

வளர்த்த நாடு இந் நாடாகும். மும்மைசால் உலகுக் கெல்லாம் முதல்வனுய இறைவனுக்குச் செம்மை சான்ற கோயில்களும் கோட்டங்களும் எடுத்த நாடு இந்த நாடே யாகும். இங்ஙனம் அன்னசாலைகள் அமைத்தலும், ஆலயங்கள் எடுத்தலும், சாலைகள் வகுத்தலும், சோலைகள் வளர்த்தலும் சிறந்த அறங்களே எனினும், அறிவை வளர்க்கும் கல்லூரிகள் நிறுவுதலே தலைசிறந்த அறமென்று பாரதியார் அறிவுறுத்தினுர்.

'எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும்' என்னும் உண்மையைப் பழந்தமிழ் மக்கள் பொன்னே போல் போற்றினர். கல்வி நலம் வாய்ந்தவரே மக்களாவ ரென்றும், அந் நலம் அமையப்பெறுத மானுடர் விலங்கனைய ரென்றும், பழந் தமிழ்ப் பனுவல் பகுத்துரைக்கின்றது. 'கற்றல் கேட்டல் உடையார் பெரியார்' என்ருர் நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தர். எனவே, உடம்பினை வளர்க்கும் அன்ன சாலையினும் உயிரினை வளர்க்கும் அறிவுச்சாலை சிறந்ததென்று அறைதலும் வேண்டுமோ ? கற்றவர் விழுங்கும் கற்பகக் கனியாய இறைவன் 'கல்லார் நெஞ்சில் நில்லான்' என்னும் உண்மையை உணர்வோமாயின், இறைவனை வணங்குதற் குரிய ஆலயங்களை அமைப்பதற்கு முன்னே அறிவினை வளர்க்கும் கல்லூரிகளை அமைத்தல் வேண்டும் என்பது இனிது விளங்குவதாகும். இதனுலேயே, கலை நல மறியாது வருந்தும் எளியவர்க்கு எழுத்தறிவிக்கும் அறம், ஏனைய அறங்களினும் நூருயிரம் மடங்கு மேலான தென்று பாரதியார் அறிவித்தார். இத் தகைய கல்விச் சாலைகளை நாடெங்கும் நாட்டுதலே கலைமகளின் திருவுள்ளத்தை மகிழ்விக்கும் உயரிய வழிபாடாகும். கல்லூரிகளிற் போந்து எண்ணும் எழுத்தும் பயிலும் மாணவர் கண்ணெதிரே, கலைமகளின் வீணையும் கையும் விரிந்த முகமலரும் விளங்கித் தோன்றும்.

பண்டாரப் பாட்டு

ஆன்ம வீரம், படை வீரத்தினும் பெரிதென்னும் உண்மையைப் பல நூற்ருண்டுகளுக்கு முன்னமே தமிழ்நாடு அறிந்துகொண்டது. நாடாளும் வேந்தரது மறப்படையையும்

வெல்லும் ஆற்றல், அறப் படையை எடுத்து ஆளும் ஆன்ம வீரரிடம் உண்டு என்பது பண்டைத் திருத்தொண்டர் சரித்திரத்தால் நன்குணரப்படும். சைவ சமயத்தைத் தமிழ் நாட்டில் நிலை நிறுத்திய மூவருள் ஒருவராய திருநாவுக்கரசரை ஒரு சிறந்த ஆன்ம வீரராகக் கருதி, அவர் வாழ்க்கையையும் வாய்மொழியையும் பாரதியார் நன்கு உணர்ந்துள்ளார். மா நில வேந்தரது மறப்படையின் வலிமையை அறப்படையால் வெல்லலாகு மென்று ஆயிரத் திருநூறு ஆண்டுகட்டு முன்னரே உலக மக்களுக்கு அறிவித்தவர் திருநாவுக்கரசர். அவரது ஆன்ம வீரம் பாரதியார் உள்ளத்தில் புகுந்து உந்துவதாயிற்று.

இவ் வுலகில் புயவலியும் படைவலியும் படைத்தோரே வீரராகக் கருதப்படுகின்றனர். மேலை நாட்டில் படைச் செருக்குற்று வாழ்ந்த அலெக்சாண்டர், நெப்போலியன் முதலியோரை வீரராகக் கொண்டு போற்றுகின்றார்கள். புயவலியினும், படை வலியினும் பெரிய ஆன்மத் திறல் படைத்த வீரராகத் திருநாவுக்கரசர் விளங்கினர். சமண சமயத்தைக் கைவிட்டு, அப் பெரியார், சைவ நெறியைச் சார்ந்தபொழுது, சமண மன்னன் சீற்ற முற்றான்; மதம் மாறித் தவறிழைத்த நாவுக்கரசரைக் கொணருமாறு வெம்படை தாங்கிய வீரரைப் போக்கினன். அவ் வீரர், அப்பர் இருந்த இடம் போந்து வீரமொழி பேசி ஆரவாரித்தனர். எனினும், அவரது உருண்டு திரண்ட மேனியைக் கண்டு அப்பர் சிறிதும் அஞ்சினா ரல்லர்; அவர் கையி லமைந்த படைக்கலங்களைக் கண்டு இறையளவும் கலங்கினா ரல்லர்; "நாமார்க்குங் குடியல்லோம், நமனை யஞ்சோம்" என்று தொடங்கும் வீரப்பாட்டிசைத்தார். இவ் வாறு மன்னனது பரந்த படையின் முன்னே தமியராய், அஞ்சா நெஞ்சினராய் நின்று அவன் மறப் படையைத் தம் ஆன்ம வலியால் வென்ற அப்பரது வீரப் பாட்டு, பாரதியார் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது:

"யார்க்குங் குடியல்லேன் யான் என்ப
தோர்ந்தனன் மாயையே - உன்தன்
போர்க்கஞ் சுவேனோ பொடியாக்கு
வேன் உன்னை மாயையே"

என்று தம்மை அச்சுறுத்திய மாயையைப் பழித்துப் பாடியுள்ளார். இப் பாட்டில் திருநாவுக்கரசரது வீரவுள்ளம் விளங்கக் காணலாம்.

பாரதியார் பாடிய வீரப் பாடல்களுள் தலையாக நிற்கும் தகுதி வாய்ந்தது, 'அச்சமில்லை' என்று தொடங்கும் 'பண்டாரப் பாட்டே' யாகும். அப் பாட்டிலே,

"பச்சை ஊன்இ யைந்தவேற் படைகள் வந்த போதினும்
அச்ச மில்லை அச்ச மில்லை அச்ச மென்ப தில்லையே"

என்றெழுந்த அடிகள், நாவுக்கரசரை எதிர்த்து நின்ற மன்னன் படையைப் போன்ற மறப் படையைக் குறிப்பன என்று கருதுவது பொருத்த முடையதாகும். இன்னும், திருநாவுக்கரசரைத் துன்புறுத்தக் கருதிய அரசன் அவரை நீற்றறையி லிட்டான். அந் நீற்றறையின் வெம்மையை நாவுக்கரசர் தம் மனச் செம்மையால் வென்றார்.

"மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்
மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே"

என்னும் பாட்டு அந் நிலையில் அப்பரால் பாடப்பட்டதாகும். ஏழு நாள் நீற்றறையில் ஏதமின்றி இருந்து வெளிப்பட்ட நிலையிலும் அவர் பெருமையை அரசன் அறிந்தா னல்லன்; பல நாள் உணவின்றி யிருந்த அப்பரது பசியைத் தீர்ப்பான் போல் நஞ்சு கலந்த பாற்சோற்றை அவருக்கு ஊட்டுமாறு பணித்தான். அரசனுடைய ஏவலாளர் நஞ்சு தோய்ந்த அன்னத்தை அப்பர் முன்னே படைத்து நயவஞ்சகம் பேசி நின்றார். ஆருயிர் மருந்து எனப்படும் அன்னத்தில் நஞ்சு கலந்த மாந்தரை நாவுக்கரசர் பகைவரெனக் கருதினா ரல்லர்; நண்பரெனவே கருதினார்; அவரிட்ட சோற்றை உண்டு மகிழ்ந்தார். இங்ஙனம் பகைவ ரிட்ட நஞ்சையும் நண்ப ரிட்ட நல்லமுதெனக் கருதி யுண்ட நாவுக்கரசர்,

"பெயக்கண்டும் நஞ்சுண்டு அமைவர் நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டு பவர்"

என்னும் திருக்குறளுக்கு நனி சிறந்த சான்ருயினர். இவ்வாறு நாவுக்கரசர் ஆற்றிய அருஞ் செயலை வள்ளுவர் அருளிய கருத்தொடு கலந்து,

" நச்சை வாயி லேகொ ணர்ந்து நண்பர் ஊட்டு போதினும்
அச்ச மில்லை அச்ச மில்லை அச்ச மென்ப தில்லையே "

என்று பாரதியார் நல்ல தமிழ் விருந்தளித்தார்.

நஞ்சுண்டும் சாகாதிருந்த நாவுக்கரசரை நசுக்கிச்சிதைக்குமாறு கடக்களிற்றை அவர்மேல் ஏவப்பணித்தான் காவலன். கட்டவிழ்த்து விட்ட கொலைக்களிறு கூடத்தைக் குத்தி ஒரு குன்றமெனப் புறப்பட்டது. வெஞ்சின வேழத்தை கண்ணுற்ற அப்பர் சிறிதும் சஞ்சல முற்ரு ரல்லர் ; செஞ்சடைக் கடவுளின் அடியார்க்கு,

" அஞ்சுவ தியாதொன்று மில்லை
அஞ்ச வருவதும் இல்லை "

என்று நெஞ்சுருகிப் பாடினர். தறுகண் வேழம் வெம்மை நீத்து நாவுக்கரசரை வலம் வந்து தாழ்ந்து இறைஞ்சி எழுந்து சென்றது. மதவேழத்தின் செருக்கை யடக்குமாறு திருநாவுக்கரசர் பாடிய பாட்டே, "அச்ச மில்லை அச்ச மில்லை அச்ச மென்பதில்லையே" என்னும் பல்லவிக்கு அடிப்படை என்று கருதுவது தவருகாது.

எஞ்ஞான்றும் பதவித் தருக்கும் படைச் செருக்கும் உற்ற அரசர், உலகின் அச்சாணி யன்ன ஆன்ருேரையும், மக்கள் கருத்தில் உச்சமாக நின்று நிலவும் பெரியோரையும் துச்சமாகக் கருதித் தூறு செய்வதுண்டு. சைவ சமய சீலராக விளங்கிய திருநாவுக்கரசரைப் பலவாறு ஒறுக்கத் துணிந்த பல்லவ மன்னன் இவ் வுண்மைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட் டாயினன். இத் தகைய உலகியலை நன்கறிந்த பாரதியார்,

" துச்ச மாக எண்ணி நம்மைத் தூறு செய்தபோதினும்
அச்ச மில்லை அச்ச மில்லை அச்ச மென்ப தில்லையே "

என்று பாடினர்.

இன்னும், " ஊனம் ஒன்றில்லாத இறைவனுக்கு ஆட் பட்ட உத்தமர் " வேருென்றையும் பொருளாகக்கருதார். மண்ணும்

விண்ணும் நிலைகுலைந்தாலும், ஞாயிறும் திங்களும் திசை மாறி னாலும் அன்னார் மனந் துளங்குவ தில்லை. இவ் வுண்மையை,

" வானந் துளங்கிலென் மண்கம்ப மாகிலென்......
ஊனமொன் றில்லா ஒருவனுக்கு ஆட்பட்ட
உத்தமர்க்கே "

என்று அப்பர் தம் தேவாரத்தில் அருளிப்போந்தார். அவ் வான்மத் திறலின் அருமையறிந்த பாரதியார்,

" உச்ச மீது வானி டிந்து வீழுகின்ற போதினும்
அச்ச மில்லை அச்ச மில்லை அச்ச மென்ப தில்லையே "

என்று கற்றாரும் கல்லாரும் அறியும் முறையில் விளக்கிப் போந்தார்.

திருநாவுக்கரசர் பெருமையை உலகறியக் காட்ட விழைந்த இறையனார் வானிள மங்கையரை அப்பர் பால் விடுத்து அவரை பதம் பார்க்கப் பணித்தார். அம் மங்கையர் கண் ணொளி வீசித் திருநாவுக்கரசர் உழவாரத் தொண்டாற்றிய இடந்தோறும் தோன்றி நடமாடினர். வேற்படையினும் கொடிய அன்னார் கண்களைக் கண்டு நாவரசர் சிறிதும் கலங்கினாரல்லர்; தளர்ந்தா ரல்லர். உரன் என்னும் கருவியால் ஐம்பொறிகளையும் காத்துநின்ற அப்பரை வெல்ல இயலாது வான மங்கையர் தோற்றெழுந்தார். காதல் புரியும் மாதரார்,

" கண்கள் வீசு போதினும்
அச்ச மில்லை அச்ச மில்லை அச்ச மென்ப தில்லையே "

என்ற பாரதியார் பாட்டு இவ் வரலாற்றை நினைவூட்டுகின்றது. ஆகவே, முற்காலக் கவிஞராகிய திருநாவுக்கரசரது வீர வாழ்க்கையும் வீரப் பாடலும் பாரதியார் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து வீரக் கவிதையை விளைவித்தன என்று கூறுதல் மிகை யாகாது.

தமிழ்த் தாய் வாழ்த்து

தமிழ் மொழி வழங்கும் தென்னாடு தெய்வத் திரு நாடென்று அறிந்து வணங்கத் தக்கதாகும். ' பழமறைகள்

முறையிடப் பைந்தமிழ்ப் பின்சென்ற' திருமால், வடசொற்கும் தென்சொற்கும் வரம்பாய் அமைந்த வடவேங்கட மலையில் நின்று அருந்தமிழைக் காக்கின்றான். நீலத்திரைக் கடல் ஓரத்திலே நின்று நித்தம் தவம் செய்யும் கன்னித் தெய்வம் கருங்கடலைக் கையமர்த்திக் காவல் புரிகின்றாள். இன்னும் 'நீண்ட தமிழால் உலகை நேமியின் அளந்த' முத்தமிழ் முனிவர், புகழ் பூத்த பொதிய மாமலையில் அமர்ந்து தமிழகத்தைக் கண்ணிணைக் காக்கும் இமைபோல் காத்தருள்கின்றார். இங்ஙனம் வடபால் நீலமேனி நெடியோனும், தென்பால் கன்னித் தெய்வமும், குடபால் அருந்தவ முனிவரும் கருத்துற நோக்கிக் காவல் புரிதலால் செந்தமிழ்நாடு தெய்வக் காவலில் அமைந்த திருநாடாகப் பாரதியார் உள்ளத்திலே தோன்றுகிறது.

இத் தகைய திருநாட்டிற் பிறந்து வளர்ந்த தாய் மொழியின் முற்காலப் பெருமையையும், பிற்காலச்சிறுமையையும் தமிழ் மக்களுக்கு உணர்த்த ஆசையுற்ற கவிஞர், தமிழ்த் தாய் முறையிடும் பான்மையில் உருக்கமாக ஒரு பாட்டுப் பாடியுள்ளார்.

தமிழன்னை, தலையி லணிந்த சூளாமணி சரிய, இடையி லணிந்த மணிமேகலை தளர, இணையடிச் சிலம்புகள் புலம்ப, கண் கலங்கி நின்று, தன் தகை சான்ற பிள்ளைகளை நோக்கி, 'என் ஆருயிர் மக்காள்! ஆதி சிவனருளால் இந்நானிலத்தில் தோன்றினேன்; முத்தமி ழறிந்த முனிவ ரருளால் திருந்தினேன்; நற்றமிழ் மன்னரது செல்வச் சிறுமியாய்ச் செழித்து வளர்ந்தேன்; அறிவறிந்த மக்கள் ஆக்கி யளித்த காவியக் கலனணிந்து விளங்கினேன்; இடைக் காலத்தில் பல நல்லணிகளைப் பறிகொடுத்தேன். இன்று பசையற்ற மாக்கள் பதருமற் பேசும் வசை மொழி என் செவியினைச் சுடுகின்றது; உள்ளத்தை அறுக்கின்றது. புத்தம் புதிய கலைகள் மேலை நாடுகளில் மெத்த வளர்கின்றனவாம். அக் கலைகள் ஐம் பெரும் பூதங்களின் திறத்தினை அருமையாக உணர்த்து கின்றனவாம். அம் மேன்மைக் கலைகள் என்பால் இல்லையாம்.

மேலைநாட்டு மொழிகளே இனி மேலோங்கி வாழுமாம். யான் மெல்லத் தளர்ந்து, மேன்மை யிழந்து, அழிந்து ஒழிவேனும். இவ்வாறு மதியிலார் உரைக்கும் மாற்றம் அறியீரோ? பேதையர் கூறும் புன்மொழி கேளீரோ? இவ் வசை மொழி என்பா லமைய நீர் வாளா விருத்த லாகுமோ? எட்டுத் திசையும் சென்று கிட்டிய கலைகள் யாவும் கொணர்வீர். புத்தணி புனைந்து என் நலத்தினைப் புதுக்குவீர். நல்ல கலைப் பொருள் அனைத்தையும் வாரிக் கொணர்ந்து நல்குவீர். ஆதி பகவன் அருள் வலியாலும், இன்று சார்ந்த புலவரது தவ வலியாலும், அப் பேதையர் உரைத்த பெரும்பழி ஒழியும். இசையோடு இப் புவிமிசை என்று மிருப்பேன்' என்று தமிழன்னை தன் ஆற்றலுடைமையை அறிவித்துத் தமிழ் மக்களைத் தட்டித் தேற்றி எழுப்புகின்றாள்.

இங்ஙனம் தமிழ்த்தாயின் வாய்மொழியாகப் பாரதியார் எழுதியுள்ள பாட்டின் கருத்து அறிந்து போற்றுதற் குரிய தாகும். மேலை நாடுகளில் நாள்தோறும் நலமுற்றோங்கி வளரும் நவீனக் கலைகள் தமிழ் மொழியில் இல்லை என்பது உண்மையே. அக் குறைபாடறிந்து தமிழன்னை வருத்தமுற்றா ளேனும் சீற்றமுற்றா ளில்லை. மேலை நாட்டுக் கலைகளி லமைந்த அரும் பொருள்களை எடுத்துரைக்கும் திறம் தமிழ் மொழிக் கில்லை என்றும், அத் திறமின்மையால் இனி மெல்லத் தமிழ் மொழி இறந்துபடு மென்றும், விரிவிலா அறிவினர் கூறும் வசை மொழி கேட்டுத் தமிழ்த் தாய் சீறுகின்றாள்; அருந்தமிழின் ஆற்றலறிந்தவர் எவரும் அவ்வாறு உரை செய்யாராதலால் 'கூறத் தகாதவன் கூறினன்' என்றாள். தமிழ் மொழியின் நீர்மை உணராத முழு மகனே அவ்வாறு உரைக்கத் துணிவனாதலால் அந்தப் பேதை உரைத் தான்' என்று அன்னை அவனைச் சுட்டி இகழ்ந்துரைத்தாள். ஆயினும், அத் தீய வெஞ்சொல் அன்னையின் உள்ளத்தில் ஊடுருவிப் பாய்கின்றது. தகவிலார் கூறும் வசையினைத் தீர்த்து இசையினை நல்குமாறு அருந்தமிழ் மக்களை அன்னை வருந்தி அழைக்கின்றாள்.

ஆங்கிலம் முதலிய மேலை நாட்டு மொழிகளையறிந்த மாணவர் கடமையைப் பாரதியார் பண்புறக் கூறுகின்றார்: பிற நாட்டு நல்லறிஞர் இயற்றிய புத்தம் புதிய கலைநூல்களைத் தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும். அக் கலைகளிலமைந்த புதிய கருத்துக்களை உணர்த்தும் பெற்றி வாய்ந்த பழந்தமிழ்ச் சொற்கள் பண்டைப் பனுவலிற் பதிந்து கிடக்குமாயின் அவற்றை அகழ்ந்தெடுத்து வழக்காற்றில் உய்த்தல் வேண்டும். புதிய சொற்கள் வேண்டுமாயின், தமிழ்ச் சொல்லாக்க முறையறிந்து அவற்றைப் பிறப்பித்தல் வேண்டும். நல்ல நூல்களை மொழிபெயர்த்தும், நவீன நூல்களை இயற்றியும் தமிழ் மொழியின் கலைச் செல்வத்தைப் பெருக்க வேண்டும். இங்ஙனம் விரைந்து பணிசெய்ய முற்படாது, தமிழ் மொழியின் பழம் பெருமை பேசி மகிழ்வதாற் பயனில்லை. "மறைவாக நமக்குள்ளே பழங் கதைகள் சொல்வதிலோர் மகிமையில்லை." 'கண்ணுதற் பெருங் கடவுளும் கழகமோ டமர்ந்து, பண்ணுறத் தெரிந்தாய்ந்த பைந்தமிழ்' என்று பாராட்டுவதனால் தமிழ் மொழி பரவிவிட மாட்டாது. 'என்றுமுள தென்றமிழ்' என்று இறுமாந்து பேசுவதால் தமிழ் மொழி ஏற்றமுற மாட்டாது. 'சங்கத் திருப்பிலேயிருந்து வைகை ஏட்டிலே தவழ்ந்த பேதை' என்று வாய்ப்பறை சாற்றுவதால் தமிழ் மொழி வளர்ந்துவிட மாட்டாது. தமிழ் மொழித் தொண்டு செய்யக் கருதும் தகைசான்ற அறிஞர் பழம் பெருமை பேசும் பழக்கத்தை விட்டொழித்து, தமிழ் மொழியின் குறைகளை அறிந்து பணிசெய்ய முற்படவேண்டும். தமிழ் நாட்டிலமைந்த பல்கலைக்கழகங்கள் மேலை நாட்டுக் கலைகளை மொழிபெயர்க்கும் விழுமிய பணியை மேற்கொள்ள வேண்டும். தமிழன்னை மீண்டும் தலைசிறந்து விளங்கும் காலம் வருமோ என்று ஏங்கித் தளர்பவர் இந் நாளில் பலராவர். இங்ஙனம் தமிழ்ச் சேய்களிற் பலர் மயங்கித் தளர்ந்தாலும் தமிழ்த் தாய் மனம் தளரவில்லை; உரனிழந்த மக்கள் மனத்தைத் தேற்றுகின்றாள்; எத்திசையும் புகழ் மணக்க மீண்டும் தான் ஏற்றமுறும் காலம் அண்மையில் வருமென்று அறிவிக்கின்றாள். 'ஆதிசிவன் அருளாலும் அறிவறிந்த மக்கள் ஆர்வத்தாலும் வீறுபெற்று

விளங்குவேன்' என்று தமிழன்னை வாயிலாகப் பாரதியார் கூறும் வாய்மொழி கார் மேகத்தினிடையே இலங்கும் கதிரொளி யாகும்.

" வாழிய செந்தமிழ் வாழ்கநற் றமிழர்
வாழிய பாரத மணித்திரு நாடு."

பாரத நாடு

1. 'வந்தே மாதரம்'

1. எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி
இருந்ததும் இந்நாடே—அதன்
முந்தையர் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து
முடிந்ததும் இந்நாடே—அவர்
சிந்தையில் ஆயிரம் எண்ணம் வளர்ந்து
சிறந்ததும் இந்நாடே—இதை
வந்தனை கூறி மனத்தில் இருத்தி, என்
வாயுற வாழ்த்தேனோ?—இதை
'வந்தே மாதரம், வந்தே மாதரம்'
என்று வணங்கேனோ?

2. இன்னுயிர் தந்தெமை ஈன்று வளர்த்து, அருள்
ஈந்ததும் இந்நாடே—எங்கள்
அன்னையர் தோன்றி மழலைகள் கூறி
அறிந்ததும் இந்நாடே—அவர்
கன்னியராகி நிலவினி லாடிக்
களித்ததும் இந்நாடே—தங்கள்
பொன்னுடல் இன்புற நீர்விளை யாடி, இல்
போந்ததும் இந்நாடே—இதை
'வந்தே மாதரம், வந்தே மாதரம்'
என்று வணங்கேனோ?

3. மங்கைய ராயவர் இல்லறம் நன்கு
வளர்த்ததும் இந்நாடே—அவர்
தங்க மதலைகள் ஈன்றமு தூட்டித்
தழுவியது இந்நாடே—மக்கள்

துங்கம் உயர்ந்து வளர்கெனக் கோயில்கள்
சூழ்ந்ததும் இந்நாடே—பின்னர்
அங்கவர் மாய அவருடற் பூந்துகள்
ஆர்ந்ததும் இந்நாடே—இதை
'வந்தே மாதரம், வந்தே மாதரம்'
என்று வணங்கேனோ ?

2. வந்தே மாதரம்

பல்லவி

வந்தே மாதரம் என்போம்—எங்கள்
மாநிலத் தாயை வணங்குவதும் என்போம்.
(வந்தே)

சரணங்கள்

1. சாதி மதங்களைப் பாரோம்—உயர்
ஜன்மம் இத்தேசத்தில் எய்தின ராயின்,
வேதிய ராயினும் ஒன்றே—அன்றி
வேறு குலத்தின ராயினும் ஒன்றே. (வந்தே)

2. ஈனப் பறையர்க ளேனும்—அவர்
எம்முடன் வாழ்ந்திங் கிருப்பவர் அன்றோ ?
சீனத்த ராய்விடு வாரோ ?—பிற
தேசத்தர் போற்பல தீங்கிழைப் பாரோ ?
(வந்தே)

3. ஆயிரம் உண்டிங்கு சாதி—எனில்
அன்னியர் வந்து புகல்என்ன நீதி ?—ஓர்
தாயின் வயிற்றில் பிறந்தோர்—தம்முள்
சண்டைசெய் தாலும் சகோதரர் அன்றோ ?
(வந்தே)

4. ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வே—நம்மில்
ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவர்க்கும் தாழ்வே;
நன்றிது தேர்ந்திடல் வேண்டும்—இந்த
ஞானம் வந்தாற்பின் நமக்கெது வேண்டும் ?
(வந்தே)

5. எப்பதம் வாய்த்திடு மேனும்—நம்மில்
யாவர்க்கும் அந்த நிலைபொது வாகும்;
முப்பது கோடியும் வாழ்வோம்—வீழில்
முப்பது கோடி முழுமையும் வீழ்வோம். (வந்தே)

6. புல்லடி மைத்தொழில் பேணிப்—பண்டு
போயின நாட்களுக் கினிமனம் நாணித்
தொல்லை இகழ்ச்சிகள் தீர—இந்தத்
தொண்டு நிலைமையைத் தூவென்று தள்ளி
(வந்தே)

3. பாரத நாடு

பல்லவி

பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு—எங்கள்
பாரத நாடு.

சரணங்கள்

1. ஞானத்தி லேபர மோனத்திலே—உயர்
மானத்தி லேஅன்ன தானத்திலே
கானத்தி லேஅமு தாக நிறைந்த
கவிதையி லேஉயர் நாடு—இந்தப் (பாரு)

2. ஆக்கத்தி லேதொழில் ஊக்கத்திலே—புய
வீக்கத்தி லேஉயர் நோக்கத்திலே
காக்கத் திறல்கொண்ட மல்லர்தம் சேனைக்
கடலினி லேஉயர் நாடு—இந்தப் (பாரு)

3. ஆற்றினி லேசுனை யூற்றினிலே—தென்றல்
காற்றினி லேமலைப் பேற்றினிலே
ஏற்றினி லேபயன் ஈந்திடுங் காலி
இனத்தினி லேஉயர் நாடு—இந்தப் (பாரு)

4. பாரத தேசம்

பல்லவி

பாரத தேசமென்று பெயர் சொல்லு வார்—மிடிப்
பயங்கொல்லு வார்துயர்ப் பகைவெல்லு வார்

சரணங்கள்

1. வெள்ளிப் பனிமலையின் மீதுல வுவோம்; அடி
மேலைக் கடல்முழுதும் கப்பல் விடுவோம்;
பள்ளித் தலமனைத்தும் கோயில்செய்கு வோம்; எங்கள்
பாரத தேசமென்று தோள்கொட்டு வோம். (பாரத)

2. சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலம்அமைப் போம்;
சேதுவை மேடுறுத்தி வீதிசமைப் போம்;
வங்கத்தில் ஓடிவரும் நீரின்மிகை யால்
மையத்து நாடுகளில் பயிர்செய்கு வோம். (பாரத)

3. வெட்டுக் கனிகள்செய்து தங்கம்முத லாம்
வேறு பலபொருளும் குடைந்தெடுப் போம்;
எட்டுத் திசைகளிலுஞ் சென்றிவைவிற் றே
எண்ணும் பொருளனைத்தும் கொண்டுவரு வோம்,
(பாரத)

4. முத்துக் குளிப்பதொரு தென்கடலி லே;
மொய்த்து வணிகர்பல நாட்டினர்வந் தே.
நத்தி நமக்கினிய பொருள்கொணர்ந் து
நம்மருள் வேண்டுவது மேற்கரையி லே. (பாரத)

5. சிந்து நதியின்மிசை நிலவினி லே
சேரநன் ஞட்டிளம் பெண்களுட னே
சுந்தரத் தெலுங்கினில் பாட்டிசைத் துத்
தோணிக ளோட்டிவிளை யாடிவரு வோம். (பாரத)

6. கங்கை நதிப்புறத்துக் கோதுமைப்பண் டம்;
காவிரி வெற்றிலைக்கு மாறுகொள்ளு வோம்;
சிங்க மராட்டியர்தம் கவிதைகொண் டு
சேரத்துத் தந்தங்கள் பரிசளிப் போம். (பாரத)

7. காசி நகர்ப்புலவர் பேசும்உரை தான்
காஞ்சியில் கேட்பதற்கோர் கருவிசெய் வோம்;
ராசபுத் தானத்து வீரர் தமக் கு
நல்லியற் கன்னடத்துத் தங்கம்அளிப் போம். (பாரத)

8. பட்டினில் ஆடையும் பஞ்சில்உடை யும்
பண்ணி மலைகளென வீதிகுவிப் போம்;
கட்டித் திரவியங்கள் கொண்டுவரு வார்
காசினி வணிகருக்கு அவைகொடுப் போம். (பாரத)

9. ஆயுதம்செய் வோம்நல்ல காகிதம்செய் வோம்;
ஆலைகள்வைப் போம்கல்விச் சாலைகள்வைப் போம்;
ஓயுதல்செய் யோம் தலை சாயுதல்செய் யோம்;
உண்மைகள்சொல் வோம்பல வண்மைகள்செய்
வோம். (பாரத)

10. குடைகள் செய் வோம்உழு படைகள்செய் வோம்;
கோணிகள்செய் வோம்இரும் பாணிகள் செய்வோம்;
நடையும் பறப்புமுணர் வண்டிகள்செய் வோம்;
ஞாலம் நடுங்கவரும் கப்பல்கள்செய் வோம். (பாரத)

11. மந்திரம்கற் போம்வினைத் தந்திரம்கற் போம்;
வானையளப் போம்கடல் மீனையளப் போம்;
சந்திரமண் டலத்தியல் கண்டுதெளி வோம்;
சந்தி தெருப்பெருக்கும் சாத்திரம்கற் போம் (பாரத)

12. காவியம்செய் வோம், நல்ல காடுவளர்ப் போம்;
கலைவளர்ப் போம்கொல்ல ருலைவளர்ப் போம்;

ஓவியம்செய் வோம்நல்ல ஊசிகள்செய் வோம்;
உலகத் தொழிலனைத்து முவந்துசெய் வோம் (பாரத)

13. 'சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை' யென்றே
தமிழ்மகள் சொல்லியசொல் அமிழ்தமென் போம்;
நீதிநெறி யினின்று பிறர்க்குத வும்;
நேர்மையர் மேலவர்; கீழவர்மற் றோர். (பாரத)

5. எங்கள் நாடு

மன்னும் இமய மலையெங்கள் மலையே
மாநில மீதது போற்பிறி திலையே!
இன்னறு நீர்க்கங்கையா றெங்கள் யாறே
இங்கிதன் மாண்பிற் கெதிரெது வேறே?
பன்னரும் உபநிட தநூலெங்கள் நூலே
பார்மிசை யேதொரு நூல்இது போலே?
பொன்னொளிர் பாரத நாடெங்கள் நாடே
போற்றுவோம் இஃதை எமக்கிலை ஈடே. 1

மாரத வீரர் மலிந்தநன் னாடு
மாமுனி வோர்பலர் வாழ்ந்தபொன் னாடு
நாரத கான நலந்திகழ் நாடு
நல்லன யாவையும் நாடுறு நாடு
பூரண ஞானம் பொலிந்தநன் னாடு
புத்தர் பிரானருள் பொங்கிய நாடு
பாரத நாடு பழம்பெரு நாடே
பாடுவம் இஃதை எமக்கிலை ஈடே 2

இன்னல்வந் துற்றிடும் போததற் கஞ்சோம்
ஏழைய ராகி இனிமண்ணில் துஞ்சோம்
தன்னலம் பேணி இழிதொழில் புரியோம்
தாய்த்திரு நாடெனில் இனிக்கையை விரியோம்

கன்னலும் தேனும் கனியும்இன் பாலும்
கதலியும் செந்நெலும் நல்கும்எக் காலும்
உன்னத ஆரிய நாடெங்கள் நாடே
ஓதுவம் இஃதை எமக்கில்லை ஈடே. 3

6. பாரத மாதா

தான தனந்தன தான தனந்தன
தானனத் தானே.

முன்னை இலங்கை அரக்கர் அழிய
முடித்தவில் யாருடை வில்?—எங்கள்
அன்னை பயங்கரி பாரத தேவிநல்
ஆரிய ராணியின் வில். 1

இந்திர சித்தன் இரண்டு துண்டாக
எடுத்தவில் யாருடை வில்?—எங்கள்
மந்திரத் தெய்வதம் பாரத ராணி
வயிரவி தன்னுடை வில். 2

'ஒன்று பரம்பொருள் நாம்அதன் மக்கள்
உலகின்பக் கேணி' என்றே—மிக
நன்று பல்வேதம் வரைந்தகை பாரத
நாயகி தன்திருக் கை. 3

சித்த மயமிவ் வுலகம் உறுதிநம்
சித்தத்தில் ஓங்கிவிட்டால்—துன்பம்
அத்தனையும் வெல்ல லாமென்று சொன்னசொல்
ஆரிய ராணியின் சொல். 4

சகுந்தலை பெற்றதோர் பிள்ளைசிங் கத்தினைத்
தட்டி விளையாடி—நன்று
உகந்ததோர் பிள்ளைமுன் பாரத ராணி
ஒளியுறப் பெற்ற பிள்ளை. 5

காண்டிவம் ஏந்தி உலகினை வென்றது
கல்லொத்த தோள்எவர் தோள்?—எம்மை
ஆண்டருள் செய்பவள் பெற்று வளர்ப்பவள்
ஆரிய தேவியின் தோள். 6

சாகும் பொழுதில் இருசெவிக் குண்டலம்
தந்த தெவர்கொடைக் கை ?—சுவைப்
பாகு மொழியிற் புலவர்கள் போற்றிடும்
பாரத ராணியின் கை. 7

போர்க்களத் தேபர ஞானமெய்க் கீதை
புகன்ற தெவருடை வாய் ?—பகை
தீர்க்கத் திறந்தரு பேரினள் பாரத
தேவி மலர்த்திரு வாய் 8

தந்தை இனிதுறத் தான்அர சாட்சியும்
தையலர் தம்முறவும்—இனி
இந்த உலகில் விரும்புகி லேன்என்றது
எம்அன்னை செய்த உள்ளம் 9

அன்பு சிவம்உல கத்துயிர் யாவையும்
அன்பினிற் போகும் என்றே—இங்கு
முன்பு மொழிந்துல காண்டதோர் புத்தன்
மொழிஎங்கள் அன்னை மொழி. 10

மிதிலை எரிந்திட வேதப்பொருளை
வினவும் சனகன் மதி—தன்
மதியினிற் கொண்டதை நின்று முடிப்பது
வல்லநம் அன்னை மதி. 11

தெய்விகச் சாகுந்தலமெனும் நாடகம்
செய்த தெவர்கவி தை ?—அயன்
செய்வ தனைத்தின் குறிப்புணர் பாரத
தேவி அருட்கவி தை. 12

7.. பாரதமாதா திருப்பள்ளியெழுச்சி

1. பொழுது புலர்ந்தது; யாம்செய்த தவத்தால்,
புன்மை யிருட்கணம் போயின யாவும்;
எழுபசும் பொற்சுடர் எங்கணும் பரவி
எழுந்து விளங்கியது அறிவெனும் இரவி;

தொழுதுனை வாழ்த்தி வணங்குதற்கு இங்குஉன்
தொண்டர் பல்லாயிரர் சூழ்ந்து நிற்கின்றோம்;
விழிதுயில் கின்றனை இன்னும்எம் தாயே!
வியப்பிதுகாண்! பள்ளியெழுந்தரு ளாயே!

2. புள்ளினம் ஆர்த்தன; ஆர்த்தன முரசம்;
பொங்கியது எங்குஞ் சுதந்தர நாதம்;
வெள்ளிய சங்கம் முழங்கின, கேளாய்!
வீதியெ லாம்அணு குற்றனர் மாதர்;
தெள்ளிய அந்தணர் வேதமும் நின்றன்
சீர்த்திரு நாமமும் ஓதிநிற் கின்றார்;
அள்ளிய தெள்ளமு தன்னை எம் அன்னை!
ஆருயிரே! பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே!

3. மதலையர் எழுப்பவும், தாய்துயில் வாயோ?
மாநிலம் பெற்றவள் இஃதுண ராயோ?
குதலை மொழிக்கிரங் காதொரு தாயோ?
கோமக ளே! பெரும் பாரதர்க்கு அரசே!
விதமுறு நின்மொழி பதினெட்டும் கூறி
வேண்டிய வாறுஉனைப் பாடுதும் காணாய்;
இதமுற வந்துஎமை ஆண்டருள் செய்வாய்!
ஈன்ற வளே! பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே!

8. எங்கள் தாய்

தொன்று நிகழ்ந்த தனைத்தும் உணர்ந்திடு
சூழ்நிலை வாணர்களும்—இவள்
என்று பிறந்தவள் என்றுண ராத
இயல்பின ளாம்எங்கள் தாய். 1

யாரும் வகுத்தற் கரிய பிராயத்த
ளாயினு மேயெங்கள் தாய்—இந்தப்
பாருள்எந் நாளுமோர் கன்னிகை என்னப்
பயின்றிடு வாள்எங்கள் தாய். 2

முப்பது கோடி முகமுடை யாள்உயிர்
மொய்ம்புற வொன்றுடை யாள்—இவள்
செப்பு மொழிபதி னெட்டுடை யாள், எனிற்
சிந்தனை ஒன்றுடை யாள். 3

நாவினில் வேத முடையவள் கையில்
நலந்திகழ் வாளுடையாள்—தனை
மேவினர்க் கின்னருள் செய்பவள்தீயரை
வீட்டிடு தோளுடை யாள். 4

அறுபது கோடி தடக்கைக ளாலும்
அறங்கள் நடத்துவள் தாய்—தனைச்
செறுவது நாடி வருபவ ரைத்துகள்
செய்து கிடத்துவள்—தாய். 5

பூமி யினும்பொறை மிக்குடை யாள்பெரும்
புண்ணிய நெஞ்சினள் தாய்—எனில்
தோமிழைப் பார்முன் நின்றிடுங் காற்கொடுந்
துர்க்கை யனையவள் தாய். 6

கற்றைச் சடைமதி வைத்த துறவியைக்
கைதொழு வாள்எங்கள் தாய்—கையில்
ஒற்றைத் திகிரிகொண் டேழுல காளும்
ஒருவனை யுந்தொழு வாள். 7

யோகத்தி லேநிக ரற்றவள் உண்மையும்
ஒன்றென நன்றறி வாள்—உயர்
போகத்தி லேயும் நிறைந்தவள் எண்ணரும்
பொற்குவை தானுடை யாள். 8

நல்லறம் நாடிய மன்னரை வாழ்த்தி
நயம்புரி வாள்எங்கள் தாய்—அவர்
அல்லவ ராயின் அவரைவி ழுங்கிப்பின்
ஆனத்தக் கூத்திடு வாள். 9

வெண்மை வளரிம யாசலன் தந்த
விறன்மக ளாம்எங்கள் தாய்—அவன்
திண்மை மறையினும் தான்மறை யாள்நித்தஞ்
சீருறு வாள் எங்கள் தாய். 10

9. தாயின் மணிக்கொடி

தாயின் மணிக்கொடி பாரீர்!—அதைத்
தாழ்ந்து பணிந்து புகழ்ந்திட வாரீர்!

1. ஓங்கி வளர்ந்ததோர் கம்பம்—அதன்
உச்சியின் மேல் 'வந்தே மாதரம்' என்றே
பாங்கின் எழுதித் திகழும்—செய்ய
பட்டொளி வீசிப் பறந்தது பாரீர்! (தாயின்)

2. பட்டுத் துகிலென லாமோ?—அதில்
பாய்ந்து சுழற்றும் பெரும்புயற் காற்று
மட்டு மிகுந்தடித் தாலும்—அதை
மதியாதவ் வுறுதிகொள் மாணிக்கப் படலம்
(தாயின்)

3. கம்பத்தின் கீழ்நிற்றல் காணீர்—எங்கும்
காணரும் வீரர் பெருந்திருக் கூட்டம்,
நம்பற் குரியர் அவ்வீரர்;—தங்கள்
நல்லுயிர் ஈந்தும் கொடியினைக் காப்பார்
(தாயின்)

4. செந்தமிழ் நாட்டுப் பொருநர்,—கொடுந்
தீக்கண் மறவர்கள், சேரன்றன் வீரர்,
சிந்தை துணிந்த தெலுங்கர்,—தாயின்
சேவடிக் கேபணி செய்திடு துளுவர்,

5. பஞ்ச நதத்துப் பிறந்தோர்,—முன்னைப்
பார்த்தன் முதற்பலர் வாழ்ந்த நன்னாட்டார்,
துஞ்சும் பொழுதினும் தாயின்—பதத்
தொண்டு நினைந்திடும் வங்கத்தி னோரும்,

6. சேர்ந்ததைக் காப்பது காணீர்!—அவர்
சிந்தையின் வீரம் நிரந்தரம் வாழ்க!
தேர்ந்தவர் போற்றும் பரத—நிலத்
தேவி துவஜம் சிறப்புற வாழ்க! (தாயின்)

10. பாரத மக்களின் தற்கால நிலை

நொண்டிச் சிந்து

1. நெஞ்சு பொறுக்கு திலையே—இந்த
 நிலைகெட்ட மனிதரை நினைந்துவிட்டால்,
அஞ்சி யஞ்சிச் சாவார்—இவர்
 அஞ்சாத பொருளில்லை அவனியிலே;
வஞ்சனைப் பேய்கள் என்பார்—இந்த
 மரத்தில் என்பார்; அந்தக் குளத்தில் என்பார்
துஞ்சுது முகட்டில் என்பார்—மிகத்
 துயர்ப்படுவார் எண்ணிப் பயப்படுவார். (நெஞ்சு)

2. சிப்பாயைக் கண்டு அஞ்சுவார்—ஊர்ச்
 சேவகன் வருதல்கண்டு மனம்பதைப்பார்;
துப்பாக்கி கொண்டு ஒருவன்—வெகு
 தூரத்தில் வரக்கண்டு வீட்டிலொளிப்பார்;
அப்பால் எவனோ செல்வான்—அவன்
 ஆடையைக் கண்டுபயந் தெழுந்துநிற்பார்;
எப்போதும் கைகட்டுவார்—இவர்
 யாரிடத்தும் பூனைகள்போல் ஏங்கிநடப்பார். (நெஞ்சு)

3. நெஞ்சு பொறுக்கு திலையே—இந்த
 நிலைகெட்ட மனிதரை நினைந்துவிட்டால்,
கொஞ்ச மோபிரி வினைகள்?—ஒரு
 கோடி என்றால்அது பெரிதாமோ?
ஐந்துதலைப் பாம்பென்பான்—அப்பன்
 ஆறுதலை யென்றுமகன் சொல்லிவிட்டால்,
நெஞ்சு பிரிந்திடுவார்—பின்பு
 நெடுநாள் இருவரும் பகைத்திருப்பார். (நெஞ்சு)

4. எண்ணிலா நோயுடையார்—இவர்
 எழுந்து நடப்பதற்கும் வலிமையிலார்;
கண்ணிலாக் குழந்தைகள்போல்—பிறர்
 காட்டிய வழியிற்சென்று மாட்டிக்கொள்வார்;

நண்ணிய பெருங்கலைகள்—பத்து
நாலாயிரங் கோடி நயந்துநின்று,
புண்ணிய நாட்டினிலே—இவர்
பொறியற்ற விலங்குகள் போல வாழ்வார்.
(நெஞ்சு)

11. போகின்ற பாரதமும் வருகின்ற பாரதமும்

1. வலிமை யற்ற தோளினாய் போ போ போ
மார்பி லேஒ டுங்கினாய் போ போ போ
பொலிவி லாமு கத்தினாய் போ போ போ
பொறி யிழந்த விழியினாய் போ போ போ
ஒலியி ழந்த குரலினாய் போ போ போ
ஒளியி ழந்த மேனியாய் போ போ போ
கிலிபி டித்த நெஞ்சினாய் போ போ போ
கீழ்மை யென்றும் வேண்டுவாய் போ போ போ

2. ஒளிப டைத்த கண்ணினாய் வா வா வா
உறுதி கொண்ட நெஞ்சினாய் வா வா வா
களிப டைத்த மொழியினாய் வா வா வா
கடுமை கொண்ட தோளினாய் வா வா வா
தெளிவு பெற்ற மதியினாய் வா வா வா
சிறுமை கண்டு பொங்குவாய் வா வா வா
எளிமை கண்டு இரங்குவாய் வா வா வா
ஏறு போல்ந டையினாய் வா வா வா.

12. பாரத சமுதாயம்

பல்லவி

பாரத சமுதாயம் வாழ்கவே !—வாழ்க வாழ்க !
பாரத சமுதாயம் வாழ்கவே !—ஜய ஜய ஜய !
(பாரத)

அனுபல்லவி

முப்பது கோடி ஜனங்களின் சங்கம்
முழுமைக்கும் பொது உடைமை
ஒப்பி லாத சமுதாயம்
உலகத் துக்கொரு புதுமை—வாழ்க ! (பாரத)

சரணங்கள்

1. மனித ருணவை மனிதர் பறிக்கும்
வழக்கம் இனியுண்டோ ?
மனிதர்நோக மனிதர் பார்க்கும்
வாழ்க்கை இனி யுண்டோ ?—புலனில்
வாழ்க்கை இனி யுண்டோ ? நம்மி லந்த
வாழ்க்கை இனி யுண்டோ ?
இனிய பொழில்கள் நெடிய வயல்கள்
எண்ணரும் பெருநாடு;
கனியும் கிழங்கும் தானி யங்களும்
கணக்கின் றித் தரு நாடு—இது
கணக்கின் றித் தரு நாடு—நித்த நித்தம்
கணக்கின் றித் தரு நாடு—வாழ்க ! (பாரத)

2. இனியொரு விதி செய்வோம்—அதை
எந்த நாளும் காப்போம் ;
தனியொருவனுக் குணவிலை யெனில்
ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்—வாழ்க ! (பாரத)

3. "எல்லா உயிர்களிலும் நானே யிருக்கிறேன்"
என் றுரைத்தான் கண்ண பெருமான்;
எல்லாரும் அமர நிலை எய்தும்நன் முறையை
இந்தியா உலகிற் களிக்கும்—ஆம்
இந்தியா உலகிற் களிக்கும்—ஆம் ஆம்
இந்தியா உலகிற் களிக்கும்—வாழ்க ! (பாரத)

4. எல்லாரும் ஓர்குலம் எல்லாரும் ஓரினம்
எல்லாரும் இந்தியா மக்கள்
எல்லாரும் ஓர் நிறை எல்லாரும் ஓர்விலை
எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்—நாம்
எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்—ஆம்
எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்—வாழ்க ! (பாரத)

தமிழ் நாடு

13. செந்தமிழ் நாடு

1. செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே—இன்பத்
தேன்வந்து பாயுது காதினிலே—எங்கள்
தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே—ஒரு
சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே. (செந்தமிழ்)

2. வேதம் நிறைந்த தமிழ்நாடு—உயர்
வீரம் செறிந்த தமிழ்நாடு—நல்ல
காதல் புரியும் அரம்பையர்போல்—இளங்
கன்னியர் சூழ்ந்த தமிழ்நாடு. (செந்தமிழ்)

3. காவிரி தென்பெண்ணை பாலாறு—தமிழ்
கண்டதோர் வையை பொருனை நதி—என
மேவிய யாறு பலவோடத் திரு
மேனி செழித்த தமிழ்நாடு. (செந்தமிழ்)

4. முத்தமிழ் மாமுனி நீள்வரையே—நின்று
மொய்ம்புறக் காக்கும் தமிழ்நாடு—செல்வம்
எத்தனை யுண்டு புவிமீதே—அவை
யாவும் படைத்த தமிழ்நாடு. (செந்தமிழ்)

5. நீலத் திரைக்கட லோரத்திலே—நின்று
நித்தம் தவஞ்செய் குமரிஎல்லை—வட
மாலவன் குன்றம் இவற்றிடையே—புகழ்
மண்டிக் கிடக்கும் தமிழ்நாடு. (செந்தமிழ்)

6. கல்வி சிறந்த தமிழ்நாடு—புகழ்க்
கம்பன் பிறந்த தமிழ்நாடு—நல்ல
பல்வித மாயின சாத்திரத்தின்—மணம்
பாரெங்கும் வீசுந் தமிழ்நாடு. (செந்தமிழ்)

7. வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே—தந்து
வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு—நெஞ்சை
அள்ளும் சிலப்பதி காரமென்றோர்—மணி
யாரம் படைத்த தமிழ்நாடு. (செந்தமிழ்)

8. சிங்களம் புட்பகம் சாவக—மாதிய
தீவு பலவினுஞ் சென்றேறி—அங்கு
தங்கள் புலிக்கொடி மீன்கொடியும்—நின்று
சால்புறக் கண்டவர் தாய்நாடு. (செந்தமிழ்).

9. சீன மிசிரம் யவனரகம்—இன்னும்
தேசம் பலவும் புகழ்வீசிக்—கலை
ஞானம் படைத்தொழில் வாணிபமும்—மிக
நன்று வளர்த்த தமிழ்நாடு. (செந்தமிழ்)

14. தமிழ்த் தாய்

1. ஆதிசிவன் பெற்று விட்டான்—என்னை
ஆரிய மைந்தன் அகத்தியன் என்றோர்
வேதியன் கண்டு மகிழ்ந்தே—நிறை
மேவும் இலக்கணஞ் செய்து கொடுத்தான்.

2. மூன்று குலத்தமிழ் மன்னர்—என்னை
மூண்டநல் லன்பொடு நித்தம் வளர்த்தார்;
ஆன்ற மொழிகளி னுள்ளே—உயர்
ஆரியத் திற்கு நிகரென வாழ்ந்தேன்.

3. கள்ளையும் தீயையும் சேர்த்து—நல்ல
காற்றையும் வான வெளியையும் சேர்த்துத்
தெள்ளு தமிழ்ப்புல வோர்கள்—பல
தீஞ்சுவைக் காவியம் செய்து கொடுத்தார்.

4. சாத்திரங் கள்பல தந்தார்—இந்தத்
தாரணி யெங்கும் புகழ்ந்திட வாழ்ந்தேன்;
நேத்திரங் கெட்டவன் காலன்—தன்முன்
நேர்ந்த தனைத்தும் துடைத்து முடிப்பான்.

5. நன்றென்றுந் தீதென்றும் பாரான்—முன்பு
நாடும் பொருள்கள் அனைத்தையும் வாரிச்
சென்றிடுங் காட்டுவெள் ளம்போல்—வையச்
சேர்க்கை யனைத்தையுங் கொன்று நடப்பான்.

6. கன்னிப் பருவத்தில் அந்நாள்—என்றன்
காதில் விழுந்த திசைமொழி யெல்லாம்
என்னென்ன வோபெய ருண்டு—பின்னர்
யாவும் அழிவுற் றிறந்தன கண்டீர்.

7. தந்தை அருள்வலி யாலும்—முன்பு
சான்ற புலவர் தவவலி யாலும்
இந்தக் கணமட்டும் காலன்—என்னை
ஏறிட்டுப் பார்க்கவும் அஞ்சி யிருந்தான்.

8. இன்றொரு சொல்லினைக் கேட்டேன்—இனி
ஏது செய்வேன்? எனதாருயிர் மக்காள்!
கொன்றிடல் போலொரு வார்த்தை—இங்கு
கூறத் தகாதவன் கூறினன் கண்டீர்!

9. "புத்தம் புதிய கலைகள்—பஞ்ச
பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும்;
மெத்த வளருது மேற்கே—அந்த
மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை.

10. சொல்லவும் கூடுவ தில்லை—அவை
சொல்லுந் திறமை தமிழ்மொழிக் கில்லை;
மெல்லத் தமிழினிச் சாகும்—அந்த
மேற்கு மொழிகள் புவிமிசை யோங்கும்"

11. என்றந்தப் பேதை உரைத்தான்—ஆ!
இந்த வசையெனக் கெய்திட லாமோ?
சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும்—கலைச்
செல்வங்கள் யாவுங் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்!

12. தந்தை அருள்வலி யாலும்—இன்று
சார்ந்த புலவர் தவவலி யாலும்,
இந்தப் பெரும்பழி தீரும்—புகழ்
ஏறிப் புவிமிசை என்றும் இருப்பேன்.

சுதந்திரம்

15. சுதந்திரப் பெருமை

1. வீர சுதந்திரம் வேண்டிநின்றார் பின்னர்
வேறொன்று கொள்வாரோ?—என்றும்
ஆரமு துண்ணுதற் காசைகொண்டார் கள்ளில்
அறிவைச் செலுத்துவாரோ? (வீர)

2. பிறந்தவர் யாவரும் இறப்ப துறுதியெனும்
பெற்றியை அறிந்தாரேல்—மானம்
துறந்தறம் மறந்தும்பின் உயிர்கொண்டு வாழ்வது
சுகமென்று மதிப்பாரோ? (வீர)

3. விண்ணி ரவிதனை விற்றுவிட் டெவரும்போய்
மின்மினி கொள்வாரோ?
கண்ணினும் இனிய சுதந்திரம் போனபின்
கைகட்டிப் பிழைப்பாரோ? (வீர)

4. வந்தே மாதரம் என்று வணங்கியபின்
மாயத்தை வணங்குவரோ?
வந்தே மாதரம் ஒன்றே தாரகம்
என்பதை மறப்பாரோ. (வீர)

16. சுதந்திரப் பயிர்

தண்ணீர்விட்டோ வளர்த்தோம்? சர்வேசா! இப்பயிரைக்
கண்ணீரால் காத்தோம்; கருகத் திருவுளமோ? 1

எண்ணமெலாம் நெய்யாக எம்முயிரி னுள்வளர்ந்த
வண்ண விளக்கிஃது மடியத் திருவுளமோ? 2

ஓராயிர வருடம் ஓய்ந்து கிடந்தபின்னர்
வாராது போலவந்த மாமணியைத் தோற்போமோ ? 3

தர்மமே வெல்லுமெனும் சான்றோர்சொற் பொய்யாமோ ?
கர்ம விளைவுகள்யாம் கண்டதெலாம் போதாதோ ? 4

மேலோர்கள் வெஞ்சிறையில் வீழ்ந்து கிடப்பதுவும்
நூலோர்கள் செக்கடியில் நோவதுவுங் காண்கிலையோ ? 5

எண்ணற்ற நல்லோர் இதயம் புழுங்கியிரு
கண்ணற்ற சேய்போற் கலங்குவதுங் காண்கிலையோ ? 6

மாதரையும் மக்களையும் வன்கண்மை யாற்பிரிந்து
காத விளைஞர் கருத்தழிதல் காணாயோ ? 7

எந்தாய் ! நீ தந்த இயற்பொருளெ லாமிழந்து
நொந்தார்க்கு நீயன்றி நோவழிப்பார் யாருளரோ ? 8

இன்பச் சுதந்திரம்நின் இன்னருளாற் பெற்றதன்றே ?
அன்பற்ற மாக்கள் அதைப்பறித்தாற் காவாயோ ? 9

வானமழை யில்லையென்றால் வாழ்வுண்டோ ? எந்தைசுயா
தீனமெமக் கில்லையென்றால் தீனரெது செய்வோமே ? 10

நெஞ்சகத்தே பொய்யின்றி நேர்ந்ததெலாம் நீதருவாய்
வஞ்சகமோ எங்கள் மனத்தூய்மை காணாயோ ? 11

பொய்க்கோ உடலும் பொருளுயிரும் வாட்டுகின்றோம் ?
பொய்க்கோ தீராது புலம்பித் துடிப்பதுமே ? 12

நின்பொருட்டு நின்னருளால் நின்னுரிமை யாம்கேட்டால்
என்பொருட்டு நீதான் இரங்கா திருப்பதுவோ ? 13

இன்று புதிதாய் இரக்கின்றோமோ ? முன்னோர்
அன்றுகொடு வாழ்ந்த அருமையெலாம் ஓராயோ ? 14

நீயும் அறமும் நிலைத்திருத்தல் மெய்யானால்,
ஓயுமுனர் எங்களுக்கிவ் ஓர்வரம்நீ நல்குதியே ! 15

17. சுதந்திர தாகம்

என்று தணியும் இந்தச் சுதந்திர தாகம் ?
என்று மடியும்எங்கள் அடிமையின் மோகம் ?
என்றெம தன்னை கைவிலங்குகள் போகும் ?
என்றெம தின்னல்கள் தீர்ந்து பொய் யாகும் ?
அன்றொரு பாரதம் ஆக்கவந் தோனே !
ஆரியர் வாழ்வினை ஆதரிப் போனே !
வென்றி தருந்துணை நின்னரு ளன்றோ ?
மெய்யடி யோம் இன்னும் வாடுதல்நன்றோ ? 1

பஞ்சமும் நோயும்நின் மெய்யடி யார்க்கோ ?
பாரினில் மேன்மைகள் வேறினி யார்க்கோ ?
தஞ்ச மடைந்தபின் கைவிடலாமோ ?
தாயுந்தன் குழந்தையைத் தள்ளிடப் போமோ ?
அஞ்சலென் றருள்செயுங் கடமை யில்லாயோ ?
ஆரிய ! நீயும்நின் அறம்மறந் தாயோ ?
வெஞ்செயல் அரக்கரை வீட்டிடு வோனே !
வீர சிகாமணி ஆரியர் கோனே ! 2

18. சுதந்திர தேவியின் துதி

இதந்தரு மனையின் நீங்கி
இடர்மிகு சிறைப்பட்டாலும்
பதந்திரு இரண்டும் மாறிப்
பழிமிகுந் திழிவுற் றாலும்
விதந்தரு கோடி இன்னல்
விளைந்தெனை அழித்திட் டாலும்,
சுதந்திர தேவி! நின்னைத்
தொழுதிடல் மறக்கிலேனே.

நின்னருள் பெற்றி லாதார்
நிகரிலாச் செல்வ ரேனும்,
பன்னருங் கல்வி கேள்வி
படைத்துயர்ந் திட்டா ரேனும்,
பின்னரும் எண்ணி லாத
பெருமையிற் சிறந்தா. ரேனும்,
அன்னவர் வாழ்க்கை பாழாம்,
அணிகள்வேய் பிணத்தோ டொப்பர். 2

தேவி ! நின் ஒளிபெ றாத
தேயமோர் தேய மாமோ ?
ஆவியங் குண்டோ ? செம்மை
அறிவுண்டோ ? ஆக்க முண்டோ ?
காவிய நூல்கள் ஞானக்
கலைகள் வேதங்க ளுண்டோ ?
பாவிய ரன்றோ நின்றன்
பாலனம் படைத்தி லாதார் ? 3

19. விடுதலை

விடுதலை ! - விடுதலை ! விடுதலை !

1. பறைய ருக்கும் இங்கு தீயர்
புலைய ருக்கும் விடுதலை ;
பரவ ரோடு குறவ ருக்கும்
மறவ ருக்கும் விடுதலை ;
திறமை கொண்ட தீமை யற்ற
தொழில்பு ரிந்து யாவரும்
தேர்ந்த கல்வி ஞானம் எய்தி
வாழ்வம் இந்த நாட்டிலே. (விடுதலை)

2. ஏழை யென்றும் அடிமை யென்றும்
எவனும் இல்லை சாதியில்,
இழிவு கொண்ட மனித ரென்பது
இந்தி யாவில் இல்லையே ;

வாழி கல்வி செல்வம் எய்தி
மனம கிழ்ந்து கூடியே,
மனிதர் யாரும் ஒருநி கர்ச—
மான மாக வாழ்வமே. (விடுதலை)

3. மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும்
மடமை யைக்கொ ளுத்துவோம் ;
வைய வாழ்வு தன்னில் எந்த
வகையி னும்ந மக்குள்ளே
தாதர் என்ற நிலைமை மாறி
ஆண்க ளோடு பெண்களும்
சரிநி கர்ச மான மாக
வாழ்வம் இந்த நாட்டிலே. (விடுதலை)

20. சுதந்திரப் பள்ளு

பல்லவி

ஆடுவோமே—பள்ளுப்
பாடு வோமே ;
ஆனந்த சுதந்திரம்
அடைந்துவிட் டோமென்று (ஆடுவோமே)

சரணங்கள்

1. பார்ப்பனை ஐயரென்ற
காலமும் போச்சே—வெள்ளைப்
பரங்கியைத் துரையென்ற
காலமும் போச்சே—பிச்சை
ஏற்பாரைப் பணிகின்ற
காலமும் போச்சே—நம்மை
ஏய்ப்போருக் கேவல் செய்யும்
காலமும் போச்சே. (ஆடுவோமே)

2. எங்கும் சுதந்திரம்
என்பதே பேச்சு—நாம்
எல்லோரும் சமமென்பது
உறுதி யாச்சு ;
சங்குகொண்டே வெற்றி
ஊது வோமே—இதைத்
தரணிக்கெல் லாமெடுத்து
ஓது வோமே. (ஆடுவோமே)

3. எல்லோரும் ஒன்றென்னும்
காலம் வந்ததே—பொய்யும்
ஏமாற்றும் தொலைகின்ற
காலம் வந்ததே—இனி
நல்லோர் பெரியரென்னும்
காலம் வந்ததே—கெட்ட
நயவஞ்சக் காரருக்கு
நாசம் வந்ததே (ஆடுவோமே)

4. உழவுக்கும் தொழிலுக்கும்
வந்தனை செய்வோம்—வீணில்
உண்டுகளித் திருப்போரை
நிந்தனை செய்வோம்.
விழலுக்கு நீர்பாய்ச்சி
மாய மாட்டோம்—வெறும்
வீணருக்கு உடைத்துடலம்
ஓய மாட்டோம். (ஆடுவோமே)

5. நாமிருக்கும் நாடுநமது
என்ப தறிந்தோம்—இது
நமக்கே உரிமை யாம்
என்ப தறிந்தோம்—இந்தப்
பூமியில் எவர்க்கும் இனி
அடிமை செய்யோம்—பரி
பூரணனுக் கேயடிமை
செய்து வாழ்வோம். (ஆடுவோமே)

தேசீய இயக்கம்

21. சத்ரபதி சிவாஜி

வந்தே மாதரம் ! வந்தேமாதரம் !
சேனைத் தலைவர்காள் ! சிறந்த மந்திரிகாள் !
யானைத் தலைவரும் அருந்திறல் வீரர்காள் !
அதிரத மன்னர்காள் ! துரகத் ததிபர்காள் !
எதிரிகள் துணிக்குற இடித்திடு பதாதிகாள் !

வேலெறி படைகாள் ! சூலெறி மறவர்காள் !
கால னுருக்கொளும் கணைதுரந் திடுவீர்.
பாரெலாம் பெரும்புகழ் பரப்பிய நாடு
தர்மமே உருவமாத் தழைத்தபே ரரசரும்
நிர்மல முனிவரும் நிறைந்தநன் னாடு !
வீரரைப் பெறாத மேன்மைதீர் மங்கையை
ஊரவர் மலடியென் றுரைத்திடு நாடு !

* * *

பாரத பூமி பழம்பெரும் பூமி ;
நீரதன் புதல்வர் ; இந் நினைவகற் றாதீர் !
பாரத நாடு பார்க்கெலாம் திலகம் ;
நீரதன் புதல்வர் ; இந் நினைவகற் றாதீர் !
வானக முட்டும் இமயமால் வரையும்
ஏனைய திசைகளில் இருந்திரைக் கடலும்
காத்திடு நாடு ! கங்கையும் சிந்துவும்
தூத்திரை யமுனையும் சுனைகளும் புனல்களும்

இன்னரும் பொழில்களும் இணையிலா வளங்களும்
உன்னத மலைகளும் ஒளிர்தரு நாடு !

* * *

பாரத நாட்டிசை பகரயான் வல்லனோ ?
நீரதன் புதல்வர் ; இந் நினைவகற் றாதீர் !
தாய்த்திரு நாட்டைத் தறுகண் மிலேச்சர்,

பேய்த்தகை கொண்டோர், பெருமையும் வண்மையும்,
ஞானமும் அறியா நவைபுரி பகைவர்,
வானகம் அடக்க வந்திடும் அரக்கர் போல்
இந்நாள் படைகொணர்ந்து இன்னல்செய் கின்றுர் !
ஆலயம் அழித்தலும் அருமறை பழித்தலும்
பாலரை விருத்தரை பசுக்களை ஒழித்தலும்
மாதர்கற் பழித்தலும் மறையவர் வேள்விக்கு
ஏதமே சூழ்வதும் இயற்றிநிற் கின்றுர் !

* * *

மற்றிதைப் பொறுத்து வாழ்வதோ வாழ்க்கை ?
வெற்றிகொள் புலையர்தாள் வீழ்ந்துகொல் வாழ்வீர் ?
மொக்குள் தான் தோன்றி முடிவது போல
மக்களாய்ப் பிறந்தோர் மடிவது திண்ணம் !
தாய்த்திரு நாட்டைத் தகர்த்திடு மிலேச்சரை
மாய்த்திட விரும்பான் வாழ்வுமோர் வாழ்வுகொல் ?
மானமொன் றிலாது மாற்றலர் தொழும்பராய்
ஈனமுற் றிருக்க எவன்கொலோ விரும்புவன் ?

* * *

பன்னரும் புகழுடைப் பார்த்தனும் கண்ணனும்
வீமனும் துரோணனும் வீட்டுமண் தானும்
ராமனும் வேறுள இருந்திறல் வீரரும்
நற்றுணை புரிவர் ; வானக நாடுறும் ;
வெற்றியே யன்றி வேறெதும் பெறுகிலேம்.
பற்றறு முனிவரும் ஆசிகள் பகர்வர்
செற்றினி மிலேச்சரைத் தீர்த்திட வம்மின் !

22. தேசபக்தர் சிதம்பரம் பிள்ளை மறுமொழி

1. சொந்த நாட்டிற் பரர்க்கடிமை செய்தே
துஞ்சி டோம் ;—இனி—அஞ்சிடோம் ;
எந்த நாட்டினும் இந்த அநீதிகள்
ஏற்கு மோ ? —தெய்வம்—பார்க்குமோ ?

2. வந்தே மாதரம் என்றுயிர் போம்வரை
வாழ்த்து வோம் ;—முடி—தாழ்த்துவோம் ;
எந்த மாருயி ரன்னையைப் போற்றுதல்
ஈன மோ ?—அவ—மானமோ ?

3. பொழுதெல்லாம் எங்கள் செல்வங் கொள்ளைகொண்டு
போகவோ ?— நாங்கள் — சாகவோ !
அழுது கொண்டிருப்போமா ? ஆண்பிள்ளைகள்
அல்லமோ ? — உயிர் — வெல்லமோ ?

4. நாங்கள் முப்பது கோடி ஜனங்களும்
நாய்க ளோ ? — பன்றிச் — சேய்களோ ?
நீங்கள் மட்டும் மனிதர்க ளோ ? இது
நீத மோ ? — பிடி — வாதமோ-

5. பார தத்திடை அன்பு செலுத்துதல்
பாப மோ ? — மனஸ் — தாபமோ ?
கூறும் எங்கள் மிடிமையைத் தீர்ப்பது
குற்ற மோ ? — இதிற் — செற்றமோ ?

6. ஒற்றுமைவழி யொன்றே வழியென்பது
ஓர்ந் திட்டோம் ; — நன்கு — தேர்ந்திட்டோம் ;
மற்று நீங்கள் செய்யுங்கொடு மைக்கெலாம்
மலைவு றோம் ; — சித்தம் — கலைவுறோம்.

7. சதையைத் துண்டு துண்டாக்கினும் உன்னெண்ணம்
சாயு மோ ? — ஜீவன் — ஓயுமோ ?
இதையத் துள்ளே இலங்கு மஹாபக்தி
ஏகு மோ — நெஞ்சம் — வேகுமோ ?

23. நடிப்புச் சுதேசிகள்

1. நெஞ்சில் உரமு மின்றி
நேர்மைத் திரமு மின்றி,
வஞ்சனை சொல்வா ரடீ ! — கிளியே !
வாய்ச்சொல்லில் வீர ரடீ !

2. கூட்டத்திற் கூடி நின்று
கூவிப் பிதற்ற லின்றி,
நாட்டத்திற் கொள்ளா ரடீ !—கிளியே !
நாளில் மறப்பா ரடீ !

3. யந்திர சாலை யென்பர்
எங்கள் துணிக ளென்பர்
மந்திரத் தாலே யெங்கும்—கிளியே !
மாங்கனி வீழ்வ துண்டோ ?

4. உப்பென்றும் சீனி என்றும்
உள்நாட்டுச் சேலை என்றும்
செப்பித் திரிவா ரடீ !—கிளியே !
செய்வ தறியா ரடீ !

5. மாதரைக் கற்பழித்து
வன்கண்மை பிறர் செய்யப்
பேதைகள் போலுயிரைக்—கிளியே !
பேணி யிருந்தா ரடீ !

6. ஊக்கமும் உள்வலியும்
உண்மையிற் பற்று மில்லா
மாக்களுக்கோர் கணமும்—கிளியே !
வாழத் தகுதி யுண்டோ ?

7. மானம் சிறிதென் றெண்ணி
வாழ்வு பெரிதென் றெண்ணும்
ஈனர்க் குலகந் தனில்—கிளியே !
இருக்க நிலைமை யுண்டோ ?

8. சிந்தையிற் கள் விரும்பிச்
சிவசிவ வென்பது போல்,
வந்தே மாதர மென்பார் !—கிளியே !
மனதி லதனைக் கொள்ளார்.

9. பழமை பழமையென்று
பாவனை பேச லன்றிப்
பழமை இருந்த நிலை !—கிளியே !
பாமர ரேதறி வார் ?

தேசீயத் தலைவர்கள்

24. தாதாபாய் நவுரோஜி

1. முன்னாளில் இராமபிரான் கோதமனு
தியபுதல்வர் முறையி னின்று
பன்னாடு முடிவணங்கத் தலைமை நிறுத்
தியவெமது பரத கண்ட
மின்னாள்இங் கிந்நாளின் முதியோளாய்ப்
பிறரெள்ள வீழ்ந்த காலை,
அன்னானைத் துயர்தவிர்ப்பான் முயல்வர்சில
மக்களவ ரடிகள் சூழ்வாம்.

2. மாதா வாய் விட்டலற அதைச்சிறிதும்,
மதியாதே வாளுள் போக்குந்
தீதாவார் வரினுமவர்க் கினியசொலி
நன்குணர்த்துஞ் செவ்வி யாளன்,
வேதாவா யினுமவனுக் கஞ்சாமே
உண்மைநெறி விரிப்போன் எங்கள்
தாதாவாய் விளங்குறுநல் தாதாபாய்
நவுரோஜி சரணம் வாழ்க !

3. எண்பஃதாண் டிருந்தவவன்இனிப் பல்லாண்டு
இருந்தெம்மை இனிது காக்க !
பண்பல்ல நமக்கிழைப்போர் அறிவுதிருந்
துக ! எமது பரத நாட்டுப்
பெண்பல்லார் வயிற்றினுமந் நவுரோஜி
போற்புதல்வர் பிறந்து வாழ்க !
விண்புல்லு மீன்களென அவனன்னார்
எவ்வயினும் மிகுக மன்னோ.

25. வாழ்க திலகன் நாமம்

பல்லவி

வாழ்க திலகன் நாமம் !
வாழ்க ! வாழ்கவே !
வீழ்க கொடுங்கோன்மை !
வீழ்க ! வீழ்கவே !

சரணங்கள்

1. கல்வி யென்னும் வலிமைகொண்ட
கோட்டை கட்டினன்—நல்ல
கருத்தினலதனைச் சூழ்ந்தொ
ரகழி வெட்டினன்
சொல்விளக்க மென்றதனிடைக்
கோயி லாக்கினன்
ஸ்வாதந் தர்ய மென்றதன்மேற்
கொடியைத் தூக்கினன் (வாழ்க)

2. துன்பமென்னும் கடலைக் கடக்குந்
தோணி யவன்பெயர்
சோர்வென்னும் பேயையோட்டுஞ்
சூழ்ச்சி யவன்பெயர்
அன்பெனுந்தேன் ஊறித் ததும்பும்
புதுமலர் அவன்பேர்
ஆண்மையென் னும் பொருளைக் காட்டும்
அறிகுறி யவன்பேர். (வாழ்க)

26. லாஜபதியின் பிரலாபம்

1. நாடிழந்து மக்களையும் நல்லாளை யும்பிரிந்து
வீடிழந்திங் குற்றேன் விதியினையென் சொல்கேனே ?

2. வீடும் உறவும் வெறுத்தாலும் என்னருமை
நாடு பிரிந்த நலிவினுக்கென் செய்கேனே ?

3. சிந்துவெனுந் தெய்வத் திருநதியும் மற்றதிற்சேர்
ஐந்துமணி யாறும் அளிக்கும் புனல்நாடு.

4. என்னருமைப் பாஞ்சாலம் என்றேனும் காண்பேனே ?
பன்னரிய துன்பம் படர்ந்திங்கே மாய்வேனே ?

5. ஏதெல்லாம் பாரதத்தே இந்நாள் நடப்பனவோ ?
ஏதெல்லாம் யானறியாது என்மனிதர் பட்டனரோ ?

6. என்னை நினைந்தும் இரங்குவரோ ? அல்லாது
பின்னைத் துயர்களிலென் பேரும்மறந் திட்டாரோ ?

7. தொண்டுபட்டு வாடுமென்றன் தூய பெருநாட்டில்
கொண்டுவிட்டங் கென்னையுடன் கொன்றாலும்
இன்புறுவேன்

8. எத்தனை ஜன்மங்கள் இருட்சிறையி லிட்டாலும்
தத்துபுனற் பாஞ்சாலந் தனில் வைத்தால்
வாடுகிலேன்.

2. மஹாத்மா காந்தி பஞ்சகம்

1. வாழ்கநீ ! எம்மான், இந்த
வையத்து நாட்டி லெல்லாம்
தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சி
விடுதலை தவறிக் கெட்டுப்
பாழ்பட்டு நின்ற தாமோர்
பாரத தேசந் தன்னை
வாழ்விக்க வந்த காந்தி
மஹாத்மா ! நீ வாழ்க ! வாழ்க !

2. அடிமைவாழ் வகன்றிந் நாட்டார்
விடுதலை யார்ந்து, செல்வம்,
குடிமையி லுயர்வு, கல்வி,
ஞானமும் கூடி யோங்கிப்
படிமிசைத் தலைமை யெய்தும்
படிக்கொரு சூழ்ச்சி செய்தாய் !
முடிவிலாக் கீர்த்தி பெற்றாய் !
புவிக்குளே முதன்மை யுற்றாய் !

வேறு

3. கொடியவெந் நாக பாசத்தை மாற்ற
மூலிகை கொணர்ந்தவன் என்கோ ?
இடிமின்னல் தாங்கும் குடை செய்தான் என்கோ.?
என்சொலிப் புகழ்வதிங் குனையே ?
விடிவிலாத் துன்பஞ் செய்யும் பராதீன
வெம்பிணி யகற்றிடும் வண்ணம்
படிமிசைப் புதிதாச் சாலவும் எளிதாம்
படிக்கொரு சூழ்ச்சி நீ படைத்தாய் !

4. தன்னுயிர் போலே தனக்கழி வெண்ணும்
பிறனுயிர் தன்னையும் கணித்தல் ;
மன்னுயி ரெல்லாம் கடவுளின் வடிவம்
கடவுளின் மக்களென் றுணர்தல் ;
இன்னமெய்ஞ் ஞானத் துணிவினை மற்றுங்கு
இழிபடு போர், கொலை, தண்டம்
பின்னியே கிடக்கும் அரசிய லதனில்
பிணைத்திடத் துணிந்தனை, பெருமான் !

5. பெருங்கொலை வழியாம் போர்வழி இகழ்ந்தாய் ;
அதனிலுந் திறன்பெரி துடைத்தாம்
அருங்கலை வாணர் மெய்த்தொண்டர் தங்கள்
அறவழி யென்று நீ யறிந்தாய் ;
நெருங்கிய பயன்சேர் 'ஒத்துழை யாமை'
நெறியினால் இந்தியா விற்கு
வருங்கதி கண்டு பகைத்தொழில் மறந்து
வையகம் வாழ்கநல் லறத்தே.

பிற நாடுகள்

28. பெல்ஜியத்திற்கு வாழ்த்து

1. அறத்தினால் வீழ்ந்து விட்டாய் ;
அன்னியன் வலிய னாகி
மறத்தினால் வந்து செய்த
வன்மையைப் பொறுத்தல் செய்யாய் ;
முறத்தினாற் புலியைக் காக்கும்
மொய்வரைக் குறப்பெண் போலத்
திறத்தினால் எளியை யாகிச்
செய்கையால் உயர்ந்து நின்றாய்.

2. வண்மையால் வீழ்ந்து விட்டாய் ;
வாரிபோற் பகைவன் சேனை
திண்மையோடு அடர்க்கும் போதில்
சிந்தனை மெலித லின்றி
ஒண்மைசேர் புகழே மேலென்று
உளத்திலே உறுதி கொண்டாய்
உண்மைதேர் கோல நாட்டார்
உரிமையைக் காத்து நின்றாய்.

3. மானத்தால் வீழ்ந்து விட்டாய் ;
மதிப்பிலாப் பகைவர் வேந்தன்
வானத்தாற் பெருமை கொண்ட
வலிமைதான் உடைய னேனும்,
ஊனத்தால் உள்ள மஞ்சி
ஒதுங்கிட மனமொவ் வாமல்
ஆனத்தைச் செய்வோ மென்றே
அவன்வழி யெதிர்த்து நின்றாய்.

4. வீரத்தால் வீழ்ந்து விட்டாய் ;
மேல்வரை யுருளுங் காலை
ஓரத்தே ஒதுங்கித் தன்னை
ஒளித்திட மனமொவ் வாமல்,
பாரத்தை எளிதாக் கொண்டாய் ;
பாம்பினைப் புழுவே யென்றாய் ;
நேரத்தே பகைவன் றன்னை
'நில்லெ'ன முனைந்து நின்றாய்.

5. துணிவினால் வீழ்ந்து விட்டாய் ;
தொகையிலாப் படைக ளோடும்
பிணிவளர் செருக்கி னோடும்
பெரும்பகை எதிர்த்த போது
பணிவது கருத மாட்டாய் ;
பதுங்குதல் பயனென் றெண்ணாய் ;
தணிவதை நினைக்க மாட்டாய்,
'நில்'லெனத் தடுத்தல் செய்தாய்.

29. புதிய ருஷியா

மாகாளி பராசக்தி உருசியநாட்
டினிற்கடைக்கண் வைத்தாள், அங்கே
ஆகாவென் றெழுந்ததுபார் யுகப்புரட்சி ;
கொடுங்கோலன் அலறி வீழ்ந்தான் ;
வாகான தோள்புடைத்தார் வானமரர் ;
பேய்களெல்லாம் வருந்திக் கண்ணீர்
போகாமற் கண்புகைந்து மடிந்தனவாம் ;
வையகத்தீர், புதுமை காணீர் ! 1

இரணியன்போ லரசாண்டான் கொடுங்கோலன்
ஜாரெனும்பே ரிசைந்த பாவி ;
சரணின்றித் தவித்திட்டார் நல்லோரும்
சான்றோரும் ; தருமந் தன்னைத்

திரணமெனக் கருதிவிட்டான் ஜார்மூடன்;
பொய்சூது தீமை யெல்லாம்
அரணியத்திற் பாம்கள்போல் மலிந்துவளர்ந்
தோங்கினவே அந்த நாட்டில் 2

உழுதுவிதைத் தறுப்பாருக் குணவில்லை ;
பிணிகள்பல வுண்டு ; பொய்யைத்
தொழுதடிமை செய்வார்க்குச் செல்வங்க
ளுண்டு; உண்மை சொல்வோர்க் கெல்லாம்
எழுதரிய பெருங்கொடுமைச் சிறையுண்டு ;
தூக்குண்டே இறப்ப துண்டு ;
முழுதுமொரு பேய்வனமாஞ் சிவேரியிலே
ஆவிகெட முடிவ துண்டு. 3

இம்என்றால் சிறைவாசம்: ஏனென்றால்
வனவாசம்; இவ்வா றங்கே
செம்மையெலாம் பாழாகிக் கொடுமையே
அறமாகித் தீர்ந்த போதில்
அம்மைமனங் கனிந்திட்டாள் ; அடிபரவி
உண்மைசொலும் அடியார் தம்மை
மும்மையிலும் காத்திடுநல் விழியாலே
நோக்கினாள் ; முடிந்தான் காலன். 4

இமயமலை வீழ்ந்ததுபோல் வீழ்ந்துவிட்டான்
ஜாரரசன் ; இவனைச் சூழ்ந்து
சமயமுள படிக்கெல்லாம் பொய்கூறி
அறங்கொன்று சதிகள் செய்த
சுமடர்சட சடவென்று சரிந்திட்டார்,
புயற்காற்றுச் சூறை தன்னில்
திமுதிமென மரம்விழுந்து காடெல்லாம்
விறகான செய்தி போலே ! 5

'குடிமக்கள் சொன்னபடி குடிவாழ்வு
மேன்மையுறக் குடிமை நீதி
கடியொன்றி லெழுந்துபார் குடியரசெ'ன்று
உலகறியக் கூறி விட்டார் ;

'அடிமைக்குத் தளையில்லை ; யாருமிப்போது
அடிமையில்லை அறிக' என்றார்;
இடிபட்ட சுவர்போலக் கலிவிழுந்தான்,
கிருதயுகம் எழுக மாதோ !

30. கரும்புத் தோட்டத்திலே

பல்லவி

கரும்புத் தோட்டத்திலே—ஆ
கரும்புத் தோட்டத்திலே

சரணங்கள்

1. கரும்புத் தோட்டத்திலே—அவர்
கால்களும் கைகளும் சோர்ந்து விழும்படி
வருந்து கின்றனரே ! ஹிந்து
மாதர்தம் நெஞ்சு கொதித்துக் கொதித்து மெய்
சுருங்கு கின்றனரே !—அவர்
துன்பத்தை நீக்க வழியில்லை யோ ? ஒரு
மருந்திதற் கிலையோ ?—செக்கு
மாடுகள் போலுழைத் தேங்குகின்றார், அந்தக்
(கரும்புத் தோட்டத்திலே)

2. பெண்ணென்று சொல்லிடிலோ—ஒரு
பேயும் இறங்கும் என்பார் ; தெய்வமே! நினது
எண்ணம் இரங்காதோ ?— அந்த
ஏழைகள் அங்கு சொரியுங் கண்ணீர்வெறும்
மண்ணிற் கலந்திடுமோ ?—தெற்கு
மாகடலுக்கு நடுவினிலே, அங்கோர்
கண்ணற்ற தீவினிலே—தனிக்
காட்டினிற் பெண்கள் புழுங்குகின்றார், அந்தக்
(கரும்புத் தோட்டத்திலே)

3. நாட்டை நினைப்பாரோ ? எந்த
நாளினிப் போயதைக் காண்பதென்றே அன்னை
வீட்டை நினைப்பாரோ ?—அவர்
விம்மி விம்மி விம்மி விம்மியழுங்குரல்
கேட்டிருப்பாய் காற்றே—துன்பக்
கேணியிலே யெங்கள் பெண்க ளழுதசொல்
மீட்டு முரையாயோ? —அவர்
விம்மி யழவுந் திறங்கெட்டுப் போயினர்
(கரும்புத் தோட்டத்திலே)

4. நெஞ்சங் குமுறுகிருர் — கற்பு
நீங்கிடச் செய்யுங் கொடுமையிலே அந்தப்
பஞ்சை மகளிரெல்லாம்—துன்பப்
பட்டுமடிந்து மடிந்து மடிந்தொரு
தஞ்சமு மில்லாத—அவர்
சாகும் வழக்கத்தை இந்தக் கணத்தினில்
மிஞ்ச விடலாமோ ? — ஹே !
வீர கராளி, சாமுண்டி, காளீ !
(கரும்புத் தோட்டத்திலே)

தோத்திரப் பாடல்கள்

31. விநாயகர் நான்மணி மாலை

(வெண்பா)

1. நமக்குத் தொழில்கவிதை, நாட்டிற் குழைத்தல்,
இமைப்பொழுதுஞ் சோரா திருத்தல்,—உமைக்கினிய
மைந்தன் கணநாதன் நங்குடியை வாழ்விப்பான் ;
சிந்தையே ! இம்மூன்றும் செய்.

(அகவல்)

2. பேசாப் பொருளைப் பேசநான் துணிந்தேன்,
கேட்கா வரத்தைக் கேட்க நான் துணிந்தேன்;
மண்மீ துள்ள மக்கள், பறவைகள்,
விலங்குகள், பூச்சிகள், புற்பூண்டு, மரங்கள்:
யாவுமென் வினையால் இடும்பை தீர்ந்தே,
இன்பமுற் றன்புடன் இணங்கி வாழ்ந்திடவே
செய்தல் வேண்டும், தேவ தேவா !
ஞான காசத்து நடுவே நின்றுநான்
'பூமண் டலத்தில் அன்பும் பொறையும்
விளங்குக; துன்பமும், மிடிமையும், நோவும்,
சாவும் நீங்கிச் சார்ந்தபல் லுயிரெலாம்
இன்புற்று வாழ்க' என்பேன் ! இதனை நீ
திருச்செவி கொண்டு திருவுளம் இரங்கி,
'அங்ஙனே யாகுக' என்பாய், ஐயனே !
இந்நாள், இப்பொழு தெனக்கிவ் வரத்தினை
அருள்வாய்; ஆதி மூலமே ! அநந்த
சக்தி குமாரனே ! சந்திர மவுலீ !
நித்தியப் பொருளே ! சரணம்
சரணம் சரணம் சரணமிங் குனக்கே.

32. முருகா! முருகா!

பல்லவி

முருகா!—முருகா!—முருகா!

சரணங்கள்

1. வருவாய் மயில்மீ தினிலே
வடிவே லுடனே வருவாய்!
தருவாய் நலமும் தகவும் புகழும்
தவமும் திறமும் தனமும் கனமும். (முருகா)

2. சுருதிப் பொருளே, வருக!
துணிவே, கனலே, வருக!
கருதிக் கருதிக் கவலைப் படுவோர்
கவலைக் கடலைக் கடியும் வடிவேல். (முருகா)

3. அறிவா கியகோ யிலிலே
அருளா கியதாய் மடிமேல்
பொறிவே லுடனே வளர்வாய்! அடியார்
புதுவாழ் வுறவே புவிமீ தருள்வாய்! (முருகா)

4. குருவே! பரமன் மகனே!
குகையில் வளருங் கனலே!
தருவாய் தொழிலும் பயனும், அமரர்
ஸமரா திபனே! சரணம் சரணம்! (முருகா)

33. வேலன் பாட்டு

1. வில்லினை யொத்த புருவம் வளைத்தனை,
வேலவா!—அங்கொர்
வெற்பு நொறுங்கிப் பொடிப்பொடி
யானது, வேலவா!

சொல்லினைத் தேனிற் குழைத்துரைப் பாள்சிறு
வள்ளியைக்—கண்டு
சொக்கி மரமென நின்றனை
தென்மலைக் காட்டிலே.

கல்லினை யொத்த வலிய மனங்கொண்ட
பாதகன் — சிங்கன்
கண்ணிரண் டாயிரங் காக்கைக்
கிரையிட்ட வேலவா !

பல்லினைக் காட்டிவெண் முத்தைப் பழித்திடும்
வள்ளியை — ஒரு
பார்ப்பனக் கோலந் தரித்துக்
கரந்தொட்ட வேலவா !

2. ஆறு சுடர்முகங் கண்டு விழிக்கின்ப
மாகுதே ;— கையில்
அஞ்ச லெனுங்குறி கண்டு
மகிழ்ச்சியுண் டாகுதே.

நீறு படக்கொடும் பாவம் பிணிபசி
யாவையும்— இங்கு
நீக்கி அடியரை நித்தமுங்
காத்திடும் வேலவா !

கூறு படப்பல கோடி யவுணரின்
கூட்டத்தைக்— கண்டு
கொக்கரித் தண்டங் குலுங்க
நகைத்திடுஞ் சேவலாய் !

மாறு படப்பல வேறு வடிவொடு
தோன்றுவாள் — எங்கள்
வைரவி பெற்ற பெருங்கன
லே, வடி வேலவா !

34. கிளிவிடு தூது

பல்லவி

சொல்ல வல்லாயோ ? — கிளியே
சொல்லநீ வல்லாயோ ?

சரணங்கள்

1. தில்லை யம்பலத்தே—நடனம்
செய்யும் அமரர்பிரான்—அவன்
செல்வத் திருமகனை—இங்கு வந்து
சேர்ந்து கலந்து மகிழ்ந்திடு வாயென்று
(சொல்ல)

2. அல்லிக் குளத்தருகே—ஒருநாள்
அந்திப் பொழுதினிலே—அங்கொர்
முல்லைச் செடியதன்பாற்—செய்த வினை
முற்றும் மறந்திடக் கற்றதென் னேயென்று
(சொல்ல)

3. பாலை வனத்திடையே—தனைக் கைப்
பற்றி நடக்கையிலே—தன் கை
வேலின் மிசையாணை—வைத்துச் சொன்ன
விந்தை மொழிகளைச் சிந்தைசெய் வாயென்று
(சொல்ல)

35. காணி நிலம் வேண்டும்

1. காணி நிலம் வேண்டும்,—பராசக்தி
காணி நிலம் வேண்டும் ;—அங்கு,
தூணில் அழகியதாய்—நன்மாடங்கள்
துய்ய நிறத்தினதாய்—அந்தக்
காணி நிலத்திடையே—ஓர் மாளிகை
கட்டித் தரவேண்டும் ;—அங்கு
கேணி யருகினிலே—தென்னைமரம்
கீற்று மிளநீரும்.

2. பத்துப் பன்னிரண்டு—தென்னைமரம்
பக்கத்திலே வேணும் ;—நல்ல
முத்துச் சுடர்போலே—நிலாவொளி
முன்பு வரவேணும்,—அங்கு,

கத்துங் குயிலோசை—சற்றே வந்து
காதிற் படவேணும் ;—என்றன்
சித்தம் மகிழ்ந்திடவே—நன்றாயிளந்
தென்றல் வரவேணும்.

3. பாட்டுக் கலந்திடவே—அங்கேயொரு
பத்தினிப் பெண்வேணும் ;—எங்கள்
கூட்டுக் களியினிலே—கவிதைகள்
கொண்டுதர வேணும்; —அந்தக்
காட்டு வெளியினிலே, அம்மா! நின்றன்
காவலுற வேணும் ;—என்றன்
பாட்டுத் திறத்தாலே இவ்வையத்தைப்
பாலித்திட வேணும்.

36 முத்துமாரி

1. உலகத்து நாயகியே!—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
உன் பாதம் சரண்புகுந்தோம்,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!

கலகத் தரக்கர்பலர்,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
கருத்தி னுள்ளே புகுந்துவிட்டாள், எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!

பலகற்றும் பலகேட்டும்,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
பய னொன்று மில்லையடி, —எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!

நிலையெங்கும் காணவில்லை,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
நின்பாதம் சரண் புகுந்தோம்,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!

2. துணிவெளுக்க மண்ணுண்டு,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
தோல்வெளுக்கச் சாம்பருண்டு,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!

மணிவெளுக்கச் சாணையுண்டு,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
மனம்வெளுக்க வழியில்லை,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!

பிணிகளுக்கு மாற்றுண்டு,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
பேதைமைக்கு மாற்றில்லை,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!

அணிகளுக்கொ ரெல்லையில்லாய்,— எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
அடைக்கலமிங் குனைப்புகுந்தோம்,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!

37. கண்ண பெருமானே

1. காயிலே புளிப்பதென்னே ?
கண்ண பெருமானே!—நீ
கனியிலே இனிப்பதென்னே ?
கண்ண பெருமானே!

நோயிலே படுப்பதென்னே ?
கண்ண பெருமானே!—நீ
நோன்பிலே உயிர்ப்பதென்னே ?
கண்ண பெருமானே!

2. காற்றிலே குளிர்ந்ததென்னே ?
கண்ண பெருமானே!—நீ
கனலிலே சுடுவதென்ன ?
கண்ண பெருமானே!

சேற்றிலே குழம்பலென்னே ?
கண்ண பெருமானே !—நீ
திக்கிலே தெளிந்ததென்னே ?
கண்ண பெருமானே !

3. ஏற்றிநின்னைத் தொழுவதென்னே ?
கண்ண பெருமானே !—நீ
எளியர் தம்மைக் காப்பதென்னே ?
கண்ண பெருமானே !
போற்றினோரைக் காப்பதென்னே ?
கண்ண பெருமானே !—நீ
பொய்யர் தம்மை மாய்ப்பதென்னே ?
கண்ண பெருமானே !

வேறு :

4. போற்றி ! போற்றி ! போற்றி ! போற்றி !
கண்ண பெருமானே !— நின்
பொன்னடி போற்றி நின்றேன்,
கண்ண பெருமானே !

38. நந்த லாலா

1. காக்கைச் சிறகினிலே
நந்த லாலா !—நின்றன்
கரியநிறந் தோன்றுதையே,
நந்த லாலா

2. பார்க்கும் மரங்களெல்லாம்
நந்த லாலா !—நின்றன்
பச்சைநிறந் தோன்றுதையே,
நந்த லாலா !

3. கேட்கு மொலியி லெல்லாம்
நந்த லாலா !—நின்றன்
கீத மிசைக்குதடா,
நந்த லாலா!

4. தீக்குள் விரலை வைத்தால்
நந்த லாலா !—நின்னைத்
தீண்டு மின்பந் தோன்றுதடா,
நந்த லாலா !

39. வெள்ளைத் தாமரை

1. வெள்ளைத் தாமரைப் பூவில் இருப்பாள்,
வீணை செய்யும் ஒலியில் இருப்பாள்;
கொள்ளை யின்பம் குலவு கவிதை
கூறு பாவலர் உள்ளத் திருப்பாள்
உள்ள தாம்பொருள் தேடி யுணர்ந்தே
ஓதும் வேதத்தின் உள்நின் றொளிர்வாள்;
கள்ள மற்ற முனிவர்கள் கூறும்
கருணை வாசகத் துட்பொரு ளாவாள்.
(வெள்ளைத்)

2. மாதர் தீங்குரற் பாட்டில் இருப்பாள்,
மக்கள் பேசும் மழலையில் உள்ளாள்.
கீதம் பாடும் குயிலின் குரலைக்
கிளியின் நாவை இருப்பிடங் கொண்டாள்;
கோத கன்ற தொழிலுடைத் தாகிக்
குலவு சித்திரம் கோபுரம் கோயில்
ஈத னைத்தின் எழிலிடை யுற்றாள்
இன்ப மேவடி வாடகிப் பெற்றாள். (வெள்ளைத்)

3. வஞ்ச மற்ற தொழில் புரிந்துண்டு
வாழும் மாந்தர் குலதெய்வ மாவாள்;
வெஞ்ச மர்க்குயி ராகிய கொல்லர்
வித்தை யோர்ந்திடு சிற்பியர், தச்சர்,
மிஞ்ச நற்பொருள் வாணிகஞ் செய்வோர்,
வீர மன்னர்பின் வேதியர் யாரும்
தஞ்ச மென்று வணங்கிடும் தெய்வம்
தரணி மீதறி வாகிய தெய்வம். (வெள்ளைத்)

4. தெய்வம் யாவும் உணர்ந்திடுந் தெய்வம்,
தீமைகாட்டி விலக்கிடுந் தெய்வம்;
உய்வ மென்ற கருத்துடை யோர்கள்
உயிரி னுக்குயி ராகிய தெய்வம்;
செய்வ மென்ெருரு செய்கை யெடுப்போர்
செம்மை நாடிப் பணிந்திடுந் தெய்வம் ;
கைவ ருந்தி உழைப்பவர் தெய்வம்
கவிஞர் தெய்வம், கடவுளர் தெய்வம்
(வெள்ளைத்)

5. செந்த மிழ்மணி நாட்டிடை யுள்ளீர்!
சேர்ந்தித் தேவை வணங்குவம் வாரீர் !
வந்த னம்இவட் கேசெய்வ தென்ருல்
வாழி யஃதிங் கெளிதன்று கண்டீர் !
மந்தி ரத்தை முணுமுணுத் தேட்டை
வரிசை யாக அடுக்கி அதன்மேல்
சந்த னத்தை மலரை இடுவோர்
சாத்தி ரம்இவள் பூசனை யன்ரும்.
(வெள்ளைத்)

6. வீடு தோறும் கலையின் விளக்கம்,
வீதி தோறும் இரண்டொரு பள்ளி ;
நாடு முற்றிலும் உள்ளன ஊர்கள்
நகர்க ளெங்கும் பலபல பள்ளி ;
தேடு கல்வியி லாததொ ரூரைத்
தீயி னுக்கிரை யாக மடுத்தல்
கேடு தீர்க்கும் அமுதமென் அன்னை
கேண்மை கொள்ள வழியிவை கண்டீர்.
(வெள்ளைத்)

7. இன்ன றுங்கனிச் சோலைகள் செய்தல்
இனிய நீர்த்தண் சுனைகள் இயற்றல் ;
அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தல்
ஆல யம்பதி னாயிரம் நாட்டல்

பின்ன ருள்ள தருமங்கள் யாவும்
பெயர்வி ளங்கி யொளிர நிறுத்தல்,
அன்ன யாவினும் புண்ணியம் கோடி
ஆங்கோர் ஏழைக் கெழுத்தறி வித்தல்.
(வெள்ளைத்)

8. நிதிமி குத்தவர் பொற்குவை தாரீர்!
நிதிகு றைந்தவர் காசுகள் தாரீர்!
அதுவு மற்றவர் வாய்ச்சொல் அருளீர்!
ஆண்மை யாளர் உழைப்பினை நல்கீர்;
மதுரத் தேமொழி மாதர்க ளெல்லாம்
வாணி பூசைக் குரியன பேசீர்!
எதுவும் நல்கியிங் கெவ்வகை யானும்
இப்பெருந் தொழில் நாட்டுவம் வாரீர்!
(வெள்ளைத்)

40. ஆறு துணை

ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்—பராசக்தி
ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்.
ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்—ஓம் சக்தி
ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்.

கணபதி ராயன்—அவனிரு
காலைப் பிடித்திடுவோம்;
குண முயர்ந்திடவே—விடுதலை
கூடி மகிழ்ந்திடவே—(ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்)

சொல்லுக் கடங்காவே—பரா சக்தி
சூரத் தனங்களெல்லாம்;
வல்லமை தந்திடுவாள்—பராசக்தி
வாழியென் றேதுதிப்போம். (ஓம் சக்தி ஓம்)

வெற்றி வடிவேலன் — அவனுடை
வீரத்தினைப் புகழ்வோம்;
சுற்றிநில் லாதேபோ !—பகையே !
துள்ளி வருகுது வேல். (ஓம் சக்தி ஓம்)

தாமரைப் பூவினிலே—சுருதியைத்
தனியிருந் துரைப்பாள்
பூமணித் தாளினையே—கண்ணிலொற்றிப்
புண்ணிய மெய்திடுவோம். (ஓம் சக்தி ஓம்)

பாம்புத் தலைமேலே—நடஞ்செயும்
பாதத்தினைப் புகழ்வோம்;
மாம்பழ வாயினிலே—குழலிசை
வண்மை புகழ்ந்திடுவோம். (ஓம் சக்தி ஓம்)

செல்வத் திருமகளைத்—திடங்கொண்டு
சிந்தனை செய்திடுவோம்;
செல்வமெல் லாந்தருவாள்—நமதொளி
திக்கனைத் தும்பரவும். (ஓம் சக்தி ஓம்)

41. கிளிப் பாட்டு

1. திருவைப் பணிந்து நித்தம்
செம்மைத் தொழில்புரிந்து,
வருக வருவதென்றே—கிளியே !
மகிழ்வுற் றிருப்போமடி !

2. வெற்றி செயலுக் குண்டு
விதியின் நியமமென்று,
கற்றுத் தெளிந்த பின்னும்—கிளியே !
கவலைப் படலாகுமோ ?

3. துன்ப நினைவு களும்
சோர்வும் பயமு மெல்லாம்,
அன்பில் அழியுமடீ !— கிளியே !
அன்புக் கழிவில்லை காண்.

4. ஞாயிற்றை யெண்ணி யென்றும்
நடுமை நிலை பயின்று,
ஆயிர மாண்டுலகில்—கிளியே !
அழிவின்றி வாழ்வோ மடீ !

5. தூய பெருங்கனலைச்
சுப்பிர மண்ணி யனை
நேயத்துடன் பணிந்தால்— கிளியே !
நெருங்கித் துயர் வருமோ ?

42. யேசு கிறிஸ்து

1. 'ஈசன் வந்து சிலுவையில் மாண்டான்,
எழுந்து யிர்த்தனன் நாள் ஒரு மூன்றில்';
நேசமா மரியா மக்த லேநா
நேரிலே இந்தச் செய்தியைக் கண்டாள்.

தேசத்தீர் ! இதன் உட்பொருள் கேளீர் :
தேவர் வந்து நமக்குட் புகுந்தே
நாச மின்றி நமை நித்தங் காப்பார்,
நம்அ கந்தையை நாம்கொன்று விட்டால்.

2. உண்மை யென்ற சிலுவையிற் கட்டி
உணர்வைத் ஆணித் தவங்கொண் டடித்தால்,
வண்மைப் பேருயிர் யேசு கிறிஸ்து
வான மேனியில் அங்கு விளங்கும் ;

பெண்மைகாண் மரியா மக்த லேநா,
பேணும் நல்லறம் யேசு கிறிஸ்து ;
நுண்மை கொண்ட பொருளிது கண்டீர்
நொடியி லிஃது பயின்றிட லாகும்.

43. அல்லா

பல்லவி

அல்லா, அல்லா, அல்லா !

சரணங்கள்

1. பல்லாயிரம் பல்லாயிரம் கோடி கோடி யண்டங்கள்
எல்லாத் திசையிலுமோ ரெல்லை யில்லா வெளி வானிலே
நில்லது சுழன்றோட நியமஞ் செய்தருள் நாயகன்
சொல்லாலும் மனத்தாலுந் தொடரொ ணாதபெருஞ்சோதி
(அல்லா, அல்லா, அல்லா !)

2. கல்லாதவ ராயினும் உண்மை சொல்லாதவ ராயினும்
பொல்லாதவ ராயினும் தவமில் லாதவ ராயினும்
நல்லாருரை நீதி யின்படி நில்லாதவ ராயினும்
எல்லாரும் வந்தேத்து மளவில் யமபயங் கெடச் செய்பவன்
(அல்லா, அல்லா, அல்லா !)

44. இறைவா ! இறைவா !

பல்லவி

எத்தனை கோடி இன்பம் வைத்தாய் !—எங்கள்
இறைவா ! இறைவா ! இறைவா ! (ஓ—எத்தனை)

சரணங்கள்

1. சித்தினை அசித்துடன் இணைத்தாய்—அங்கு,
சேரும்ஐம் பூதத்து வியனுல கமைத்தாய்.
அத்தனை யுலகமும் வர்ணக்களஞ்சிய
மாகப் பலபலநல் லழகுகள் சமைத்தாய்

2. முக்தியென் றொருநிலை சமைத்தாய்—அங்கு
முழுதினை யுணரு ம்உணர் வமைத்தாய்.
பக்தியென் றொருநிலை வகுத்தாய்—எங்கள்
பரமா ! பரமா ! பரமா ! (ஓ—எத்தனை)

45. நல்லதோர் வீணை

நல்லதோர் வீணைசெய்தே—அதை
நலங்கெடப் புழுதியில் எறிவதுண்டோ ?
சொல்லடி சிவசக்தி !—எனைச்
சுடர்மிகும் அறிவுடன் படைத்துவிட்டாய் ;

வல்லமை தாராயோ ;—இந்த
மாநிலம் பயனுற வாழ்வதற்கே ?
சொல்லடி, சிவசக்தி !—நில்ச்
சுமையென வாழ்ந்திடப் புரிகுவையோ ?

விசையுறு பந்தினைப்போல்—உள்ளம்
வேண்டிய படிசெலும் உடல்கேட்டேன் !
நசையறு மனங்கேட்டேன் — நித்தம்
நவமெனச் சுடர் தரும் உயிர்கேட்டேன் !

தசையினைத் தீச்சுடினும்—சிவ
சக்தியைப் பாடுநல் அகங்கேட்டேன்,
அசைவறு மதிகேட்டேன் ;—இவை
அருள்வதில் உனக்கெதுந் தடையுளதோ ?

46. யோக சித்தி

தேடிச் சோறுநிதந் தின்று—பல
சின்னஞ் சிறுகதைகள் பேசி—மனம்
வாடித் துன்பமிக உழன்று—பிறர்
வாடப் பலசெயல்கள் செய்து—நரை
கூடிக் கிழப்பருவ மெய்தி—கொடுங்
கூற்றுக் கிரையெனப்பின் மாயும்—பல
வேடிக்கை மனிதரைப் போலே—நான்
வீழ்வே னென்றுநினைத் தாயோ ? 1

நின்னைச் சிலவரங்கள் கேட்பேன்—அவை
நேரே இன்றெனக்குத் தருவாய்—என்றன்
முன்னைத் தீயவினைப் பயன்கள்—இன்னும்
மூளா தழிந்திடுதல் வேண்டும்—இனி
என்னைப் புதியவுயி ராக்கி—எனக்
கேதுங் கவலையறச் செய்து—மதி
தன்னை மிகத்தெளிவு செய்து—என்றும்
சந்தோஷங் கொண்டிருக்கச் செய்வாய். 2

தோளை வலிவுடைய தாக்கி—உடற்
சோர்வும் பிணிபலவும் போக்கி—அரி
வாளைக் கொண்டுபிளந் தாலும்—கட்டு
மாரு வுடலுறுதி தந்து—சுடர்
நாளைக் கண்டதோர் மலர்போல்—ஒளி
நண்ணித் திகழுமுகந் தந்து—மத
வேளை வெல்லுமுறை கூறித்—தவ
மேன்மை கொடுத்தருளல் வேண்டும். 6

47. காளி ஸ்தோத்திரம்

யாது மாகி நின்ருய்-காளீ! எங்கும் நீநி றைந்தாய்;
தீது நன்மை யெல்லாம்-நின்றன்-செயல்க ளன்றி யில்லை
போதும் இங்கு மாந்தர்-வாழும்-பொய்ம்மை வாழ்க்கை
யெல்லாம்;
ஆதி சக்தி, தாயே!-என்மீ-தருள் புரிந்து காப்பாய். 1

எந்த நாளும் நின்மேல்-தாயே!-இசைகள் பாடி வாழ்வேன்!
கந்த னைப்ப யந்தாய்-தாயே!-கருணை வெள்ள மானுய்!
மந்த மாரு தத்தில்-வானில்-மலையி னுச்சி மீதில்,
சிந்தை யெங்கு செல்லும் - அங்குன் - செம்மை தோன்று
[மன்றே! 2

கர்ம யோக மொன்றே-உலகில்-காக்கு மென்னும் வேதம்;
தர்ம நீதி சிறிதும்-இங்கே-தவற லென்ப தன்றி,
மர்ம மான பொருளாம்-நின்றன்-மலர டிக்கண் நெஞ்சம்,
செம்மை யுற்று-நாளும்-சேர்ந்தே-தேசு கூட வேண்டும். 3

என்ற னுள்ள வெளியில்-ஞானத் திரவியேற வேண்டும்;
குன்ற மொத்த தோளும்-மேருக்-கோல மொத்த வடிவும்,
நன்றை நாடு மனமும்-நீயெந்-நாளு மீதல் வேண்டும்;
ஒன்றை விட்டு மற்ருேர்-துயரில் உழலும் நெஞ்சம் வேண்டா,

வான கத்தி னொளியைக்-கண்டே-மனம கிழ்ச்சி பொங்கி,
யானெ தற்கும் அஞ்சேன்-ஆகி-எந்த நாளும் வாழ்வேன்;
ஞான மொத்த தம்மா!-உவமை-நானு ரைக்கொ ணுதாம்;
வான கத்தி னொளியின்-அழகை-வாழ்த்து-மாறி யாதோ? 5

ஞாயி றென்ற கோளம்-தருமோர்-நல்ல பேரொ ளிக்கே
தேய மீதோர் உவமை-எவரே-தேடி யோத வல்லார் ?
வாயி னிக்கும் அம்மா !-அழகாம்-மதியின் இன்ப ஒளியை
நேயமோ டுரைத்தால்-ஆங்கே-நெஞ்சி ளக்க மெய்தும் 6

காளி மீது நெஞ்சம்-என்றும்-கலந்து நிற்க வேண்டும்.
வேளை யொத்த விறலும்-பாரில்-வேந்த ரேத்து புகழும்,
யாளி யொத்த வலியும்-என்றும்-இன்பம் நிற்கும் மனமும்,
வாழி யீதல் வேண்டும்-அன்னாய் !-வாழ்க நின்றன் அருளே ! 7

48. மூன்று காதல்

சரஸ்வதி காதல்

பிள்ளைப் பிராயத்திலே—அவள்
பெண்மையைக் கண்டு மயங்கிவிட் டேனங்கு
பள்ளிப் படிப்பினிலே—மதி
பற்றிட வில்லை யெனிலுந் தனிப்பட
வெள்ளை மலரணைமேல்—அவள்
வீணையுங் கையும் விரிந்த முகமலர்
விள்ளும் பொருளமுதும்—கண்டேன்
வெள்ளை மனது பறிகொடுத் தேன், அம்மா ! 1

ஆடி வருகையிலே—அவள்
அங்கொரு வீதி முனையில்நிற் பாள்; கையில்
ஏடு தரித்திருப்பாள்—அதில்
இங்கித மாகப் பதம்படிப் பாள், அதை
நாடி யருகணைந்தால்—பல
ஞானங்கள் சொல்லி இனிமைசெய்வாள் ; "இன்று
கூடி மகிழ்வம்" என்றால்—விழிக்
கோணத்தி லேநகை காட்டிச்செல் வாள், அம்மா ! 2

ஆற்றங் கரைதனிலே—தனி
யானதோர் மண்டப மீதினி லே, தென்றற்
காற்றை நுகர்ந்திருந்தேன்—அங்குக்
கன்னிக் கவிதை கொணர்ந்துதந் தாள் ; அதை
ஏற்று மனமகிழ்ந்தே—"அடி
என்னோ டிணங்கி மணம்புரி வாய்" என்று
போற்றிய போதினிலே—இளம்
புன்னகை பூத்து மறைந்துவிட்டாள், அம்மா ! 3

சித்தந் தளர்ந்ததுண்டோ ?—கலைத்
தேவியின் மீது விருப்பம் வளர்ந்தொரு
பித்துப் பிடித்ததுபோல்—பகற்
பேச்சும் இரவிற் கனவும் அவளிடை
வைத்த நினைவையல்லால்—பிற
வாஞ்சையுண் டோ ? வய தங்ஙன மேயிரு
பத்திரண் டாமளவும்—வெள்ளைப்
பண்மகள் காதலைப் பற்றிநின் றேன், அம்மா ! 4

லக்ஷ்மி காதல்

இந்த நிலையினிலே— அங்கோர்
இன்பப் பொழிலி னிடையினில் வேறொரு
சுந்தரிவந்து நின்றாள் ;— அவள்
சோதி முகத்தின் அழகினைக் கண்டென்றன்
சிந்தை திறைகொடுத்தேன் ;—அவள்
செந்திரு வென்று பெயர்சொல்லி னாள் ; மற்றும்
அந்தத் தினமுதலா—நெஞ்சம்
ஆரத் தழுவிட வேண்டுகின் றேன், அம்மா !

புன்னகை செய்திடுவாள் — அற்றைப்
போது முழுதும் மகிழ்ந்திருப் பேன் ; சற்றென்
முன்னின்று பார்த்திடுவாள்—அந்த
மோகத்தி லேதலை சுற்றிடுங் காண் ; பின்னர்

என்ன பிழைகள் கண்டோ—அவள்
என்னைப் புறக்கணித் தேகிடு வாள்; அங்குச்
சின்னமும் பின்னமுமா—மனஞ்
சிந்தி யுளமிக நொந்திடு வேன், அம்மா!

காட்டு வழிகளிலே—மலைக்
காட்சி யிலே, புனல் வீழ்ச்சியி லே, பல
நாட்டுப் புறங்களிலே,—நகர்
நண்ணு சிலசுடர் மாடத்தி லே, சில
வேட்டுவர் சார்பினிலே—சில
வீர ரிடத்திலும் வேந்த ரிடத்திலும்,
மீட்டு மவள்வருவாள்—கண்ட
விந்தை யிலேயின்ப மேற்கொண்டு போம்,
அம்மா!

காளி காதல்

பின்னேர் இராவினிலே—கரும்
பெண்மை யழகொன்று வந்தது கண்முன்பு;
கன்னி வடிவமென்றே—களி
கண்டு சற்றேயரு கிற்சென்று பார்க்கையில்
அன்னை வடிவமடா!—இவள்
ஆதி பராசக்தி தேவியடா!—இவள்
இன்னருள் வேண்டுமடா!—பின்னர்
யாவு முலகில் வசப்பட்டுப் போமடா!

செல்வங்கள் பொங்கிவரும்;—நல்ல
தெள்ளறி வெய்தி நலம்பல சார்ந்திடும்;
அல்லும் பகலுமிங்கே—இவை
அத்தனை கோடிப் பொருளினுள் ளேநின்று
வில்லை யசைப்பவளை—இந்த
வேலை யனைத்தையும் செய்யும் வினைச்சியைத்
தொல்லை தவிர்ப்பவளை—நித்தம்
தோத்திரம் பாடித் தொழுதிடு வோமடா!

ஞானப் பாடல்கள்

49. அச்சமில்லை

அச்சமில்லை அச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே.

1. இச்சகத்து ளோரெலாம்
எதிர்த்து நின்ற போதினும்,
அச்சமில்லை அச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே.

துச்சமாக எண்ணி நம்மைத்
தூறு செய்த போதினும்,
அச்சமில்லை அச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே.

பிச்சை வாங்கி உண்ணும் வாழ்க்கை
பெற்று விட்ட போதினும்,
அச்சமில்லை அச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே.

இச்சை கொண்ட பொருளெலாம்
இழந்து விட்ட போதினும்,
அச்சமில்லை அச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே.

2. கச்சணிந்த கொங்கை மாதர்
கண்கள் வீசு போதினும்,
அச்சமில்லை அச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே

நச்சை வாயி லேகொணர்ந்து
நண்ப ரூட்டு போதினும்,
அச்சமில்லை அச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே.

பச்சையூ னியைந்த வேற்
படைகள் வந்த போதினும்,
அச்சமில்லை அச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே

உச்சிமீது வானிடிந்து
வீழுகின்ற போதினும்,
அச்சமில்லை அச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே

50. ஜய பேரிகை

பல்லவி

ஜய பேரிகை கொட்டடா !—கொட்டடா !
ஜய பேரிகை கொட்டடா !

சரணங்கள்

1. பயமெனும் பேய்தனை யடித்தோம்—பொய்மைப்
பாம்பைப் பிளந்துயிரைக் குடித்தோம் ;
வியனுல கனைத்தையும் அமுதென நுகரும்
வேத வாழ்வினைக் கைப்பிடித்தோம். (ஜய)

2. இரவி னொளியிடைக் குளித்தோம்—ஒளி
இன்னமு தினைக்கண்டு களித்தோம் ;
கரவினில் வந்துயிர்க் குலத்தினை யழிக்கும்
காலன் நடுநடுங்க விழித்தோம். (ஜய)

3. காக்கை, குருவி எங்கள் ஜாதி—நீள்
கடலும், மலையும் எங்கள் கூட்டம் ;
நோக்குந் திசையெலாம் நாமன்றி வேறில்லை ;
நோக்க நோக்கக்களி யாட்டம். (ஜய)

51. சிட்டுக் குருவியைப் போலே

பல்லவி

விட்டு விடுதலை யாகி நிற்பா யிந்தச்
சிட்டுக் குருவியைப் போலே.

சரணங்கள்

1. எட்டுத் திசையும்பறந்து திரிகுவை
ஏறியக் காற்றில் விரைவொடு நீந்துவை
மட்டுப் படாதெங்கும் கொட்டிக் கிடக்குமிவ்
வானொளி யென்னும் மதுவின் சுவையுண்டு
(விட்டு)

2. பெட்டையி னோடின்பம் பேசிக் களிப்புற்று
பீடையி லாததொர் கூடு கட்டிக்கொண்டு
முட்டைதருங் குஞ்சைக் காத்து மகிழ்வெய்தி
முந்த வுணவு கொடுத்தன்பு செய்திங்கு (விட்டு)

3. முற்றத்தி லேயுங் கழனி வெளியிலும்
முன்கண்ட தானியம் தன்னைக் கொணர்ந்துண்டு
மற்றப் பொழுது கதைசொல்லித் தூங்கிப்பின்
வைகறை யாகுமுன் பாடி விழிப்புற்று (விட்டு)

52. மாயையைப் பழித்தல்

1. உண்மை யறிந்தவர் உன்னைக் கணிப்பாரோ ?
மாயையே !—மனத்
திண்மையுள்ளாரை நீ செய்வது
மொன்றுண்டோ ?—மாயையே !

2. எத்தனை கோடி படைகொண்டு வந்தாலும்
மாயையே !—நீ
சித்தத் தெளிவெனுந் தீயின்முன்
நிற்பாயோ ?—மாயையே !

3. என்னைக் கெடுப்பதற் கெண்ணமுற்றுய்
கெட்ட மாயையே !—நான்
உன்னைக் கெடுப்ப துறுதியென்
றேயுணர் மாயையே !

4. சாகத்துணியிற் சமுத்திர மெம்பட்டு
மாயையே !—இந்தத்
தேகம்பொய் யென்றுணர் தீரரையென்
செய்வாய் ?—மாயையே !

5. நீதரும் இன்பத்தை நேரென்று கொள்வேனு
மாயையே ! —சிங்கம்
நாய்தரக் கொள்ளுமோ நல்லர
சாட்சியை ?—மாயையே !

6. யார்க்கும் குடியல்லேன் யானென்ப
தோர்ந்தனன் மாயையே !—உன்றன்
போர்க்கஞ்சு வேனே பொடியாக்குவேன்
உன்னை —மாயையே !

53. அறிவே தெய்வம்

1. ஆயிரந் தெய்வங்கள் உண்டென்று தேடி
அலையும் அறிவிலிகாள் !—பல்
லாயிரம் வேதம் அறிவொன்றே தெய்வமுண்
டாமெனல் கேளீரோ ?

2. மாடனைக் காடனை வேடனைப் போற்றி
மயங்கும் மதியிலிகாள் !—எத
னூடும்நின் றேங்கும் அறிவொன்றே தெய்வமென்
றோதி யறியீரோ ?

3. சுத்த அறிவே சிவமென்று கூறுஞ்
சுருதிகள் கேளீரோ ?—பல
பித்த மதங்களி லேதடு மாறிப்
பெருமை யழிவீரோ ?

4. மெள்ளப் பலதெய்வம் கூட்டி வளர்த்து
வெறுங் கதைகள் சேர்த்துப்—பல
கள்ள மதங்கள் பரப்புதற் கோர்மறை
காட்டவும் வல்லீரோ?

54. பரசிவ வெள்ளம்

1. தன்மையொன் றிலாததுவாய்த்
தானே ஒருபொருளாய்த்
தன்மைபல வுடைத்தாய்த்
தான்பலவாய் நிற்பதுவே

2. எங்குமுளான் யாவும்வலான்
யாவுமறி வானெனவே
தங்குபல மதத்தோர்
சாற்றுவதும் இங்கிதையே.

3. காண்பார்தங் காட்சியாய்க்
கண்பாராய்க் காண்பொருளாய்
மாண்பார்ந் திருக்கும்,
வகுத்துரைக்க வொண்ணுதே

4. இப்பொருளைக் கண்டார்
இடருக்கோர் எல்லைக்கண்டார்;
எப்பொருளுந் தாம்பெற்றிங்
கின்பநிலை யெய்துவரே.

5. எங்கும் நிறைந்திருந்த
ஈசவெள்ள மென்னகத்தே
பொங்குகின்ற தென்றெண்ணிப்
போற்றி நின்றுற் போதுமடா!

6. காவித் துணிவேண்டா,
கற்றைச் சடைவேண்டா;
பாவித்தல் போதும்
பரமநிலை யெய்துதற்கே.

7. சாத்திரங்கள் வேண்டா,
சதுமறைக ளேதுமில்லை ;
தோத்திரங்க ளில்லையுளந்
தொட்டு நின்ருற் போதுமடா !

8. தவமொன்று மில்லையொரு
சாதனையு மில்லையடா
சிவமொன்றே யுள்ளதெனச்
சிந்தை செய்தாற் போதுமடா !

55. நான்

1. வானில் பறக்கின்ற புள்ளெலாம் நான்,
மண்ணில் திரியும் விலங்கெலாம் நான் ;
கானிழல் வளரும் மரமெலாம் நான்,
காற்றும் புனலும் கடலுமே நான்.

2. விண்ணில் தெரிகின்ற மீனெலாம் நான்,
வெட்டவெளியின் விரிவெலாம் நான்
மண்ணில் கிடக்கும் புழுவெலாம் நான்,
வாரியிலுள்ள உயிரெலாம் நான்.

3. கம்பனிசைத்த கவியெலாம் நான்,
காருகர் தீட்டும் உருவெலாம் நான் ;
இம்பர் வியக்கின்ற மாட கூடம்
எழில்நகர் கோபுரம் யாவுமே நான்.

4. நானெனும் பொய்யை நடத்துவோன் நான்,
ஞானச் சுடர்வானில் செல்லுவோன் நான் ;
ஆனபொருள்கள் அனைத்தினும் ஒன்ருய்
அறிவாய் விளங்குமுதற் சோதி நான்.

56. பகைவனுக் கருள்வாய்

பகைவனுக் கருள்வாய்—நன்னெஞ்சே !
பகைவனுக் கருள்வாய் !

1. புகை நடுவினில் தீயிருப்பதைப்
பூமியிற் கண்டோமே—நன்னெஞ்சே !
பூமியிற் கண்டோமே.
பகை நடுவினில் அன்புரு வானநம்
பரமன் வாழ்கின்றான் —நன்னெஞ்சே !
பரமன் வாழ்கின்றான். (பகைவனுக்)

2. சிப்பியிலே நல்ல முத்து விளைந்திடுஞ்
செய்தி யறியாயோ ?— நன்னெஞ்சே !
குப்பை யிலேமலர் கொஞ்சுங் குருக்கத்திக்
கொடி வளராதோ ? —நன்னெஞ்சே !
(பகைவனுக்)

3. உள்ள நிறைவிலோர் கள்ளம் புகுந்திடில்
உள்ள நிறைவாமோ ?— நன்னெஞ்சே !
தெள்ளிய தேனிலோர் சிறிது நஞ்சையும்
சேர்த்தபின் தேனாமோ ?— நன்னெஞ்சே
(பகைவனுக்)

4. தின்ன வரும்புலி தன்னையும் அன்பொடு
சிந்தையிற் போற்றிடுவாய்— நன்னெஞ்சே !
அன்னை பராசக்தி யவ்வுரு வாயினள்
அவளைக் கும்பிடுவாய்—நன்னெஞ்சே !
(பகைவனுக்)

நீதி

57. பாப்பாப் பாட்டு

1. ஓடி விளையாடு பாப்பா
ஓய்ந்திருக்க லாகாது பாப்பா !
கூடி விளையாடு பாப்பா !— ஒரு
குழந்தையை வையாதே பாப்பா !

2. சின்னஞ் சிறுகுருவி போலே— நீ
திரிந்து பறந்து வா பாப்பா !
வன்னப் பறவைகளைக் கண்டு—நீ
மனதில் மகிழ்ச்சி கொள்ளு பாப்பா !

3. கொத்தித் திரியுமந்தக் கோழி—அதைக்
கூட்டி விளையாடு பாப்பா !
எத்தித் திருடுமந்தக் காக்காய்— அதற்கு
இரக்கப் படவேணும் பாப்பா !

4. பாலைப் பொழிந்து தரும், பாப்பா !—அந்தப்
பசுமிக நல்லதடி பாப்பா '
வாலைக் குழைத்துவரும் நாய்தான் — அது
மனிதர்க்குத் தோழனடி பாப்பா !

5. வண்டி இழுக்கும் நல்ல குதிரை,— நெல்லு
வயலில் உழுது வரும் மாடு,
அண்டிப் பிழைக்கும் நம்மை ஆடு.— இவை
ஆதரிக்க வேணுமடி பாப்பா !

6. காலை எழுந்தவுடன் படிப்பு— பின்பு
கனிவு கொடுக்கும் நல்ல பாட்டு ;
மாலை முழுதும் விளையாட்டு—என்று
வழக்கப் படுத்திக் கொள்ளு பாப்பா !

7. பொய்சொல்லக் கூடாது பாப்பா !—என்றும்
புறஞ்சொல்ல லாகாது பாப்பா !
தெய்வம் நமக்குத்துணை பாப்பா !—ஒரு
தீங்குவர மாட்டாது பாப்பா !

8. பாதகஞ் செய்பவரைக் கண்டால்—நாம்
பயங்கொள்ள லாகாது பாப்பா !
மோதி மிதித்துவிடு பாப்பா !— அவர்
முகத்தில் உமிழ்ந்துவிடு பாப்பா !

9. துன்பம் நெருங்கி வந்த போதும்—நாம்
சோர்ந்துவிட லாகாது பாப்பா !
அன்பு மிகுந்ததெய்வ முண்டு—துன்பம்
அத்தனையும் போக்கிவிடும் பாப்பா !

10. சோம்பல் மிகக் கெடுதி பாப்பா !— தாய்
சொன்ன சொல்லைத் தட்டாதே பாப்பா !
தேம்பி யழுங்குழந்தை நொண்டி,—நீ
திடங்கொண்டு போராடு பாப்பா !

11. தமிழ்த்திரு நாடு தன்னைப் பெற்ற —எங்கள்
தாயென்று கும்பிடடி பாப்பா
அமிழ்தில் இனியதடி பாப்பா !—நம்
ஆன்றோர்கள் தேசமடி பாப்பா !

12. சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச்சொல்லே,—அதைத்
தொழுது படித்திடடி பாப்பா !
செல்வம் நிறைந்த ஹிந்துஸ்தானம்—அதைத்
தினமும் புகழ்ந்திடடி பாப்பா !

13. வடக்கில் இமயமலை பாப்பா !—தெற்கில்
வாழும் குமரிமுனை பாப்பா !
கிடக்கும் பெரியகடல் கண்டாய்—இதன்
கிழக்கிலும் மேற்கிலும் பாப்பா !

14. வேத முடையதிந்த நாடு,—நல்ல
வீரர் பிறந்ததிந்த நாடு,
சேதமில் லாதஹிந்து ஸ்தானம்—இதைத்
தெய்வமென்று கும்பிடடி பாப்பா !

15. சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா!—குலத்
தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்;
நீதி, உயர்ந்த மதி, கல்வி,—அன்பு
நிறைய உடையவர்கள் மேலோர்.

16. உயிர்க ளிடத்தில் அன்பு வேணும்;—தெய்வம்
உண்மை யென்று தானறிதல் வேணும்;
வயிர முடைய நெஞ்சு வேணும்;—இது
வாழும் முறைமையடி பாப்பா!

58. முரசு

வெற்றி எட்டுத் திக்கும் எட்டக்
கொட்டு முரசே!
வேதம் என்றும் வாழ்க என்று
கொட்டு முரசே!
நெற்றி யொற்றைக் கண்ண னோடே
நிர்த்தனம் செய்தாள்
நித்த சக்தி வாழ்க என்று
கொட்டு முரசே!

1. ஊருக்கு நல்லது சொல்வேன்—எனக்
குண்மை தெரிந்தது சொல்வேன்;
சீருக் கெல்லாம் முதலாகும்—ஒரு
தெய்வம் துணைசெய்ய வேண்டும்.

2. பெண்ணுக்கு ஞானத்தை வைத்தான்—புவி
பேணி வளர்த்திடும் ஈசன்;
மண்ணுக் குள்ளே சிலமூடர்—நல்ல
மாத ரறிவைக் கெடுத்தார்.

3. கண்கள் இரண்டினில் ஒன்றைக்—குத்திக்
காட்சி கெடுத்திட லாமோ?
பெண்க ளறிவை வளர்த்தால்—வையம்
பேதைமை யற்றிடுங் காணீர்.

4. தெய்வம் பலபல சொல்லிப்—பகைத்
தீயை வளர்ப்பவர் மூடர் ;
உய்வ தனைத்திலும் ஒன்றாய்—எங்கும்
ஓர்பொரு ளானது தெய்வம்.

5. தீயினைக் கும்பிடும் பார்ப்பார்,—நித்தம்
திக்கை வணங்கும் துருக்கர்,
கோயிற் சிலுவையின் முன்னே—நின்று
கும்பிடும் யேசு மதத்தார் :

6. யாரும் பணிந்திடும் தெய்வம்,—பொருள்
யாவினும் நின்றிடும் தெய்வம்,
பாருக்குள்ளே தெய்வம் ஒன்று ;—இதில்
பற்பல சண்டைகள் வேண்டாம்.

7. வெள்ளை நிறத்தொரு பூனை ;—எங்கள்
வீட்டில் வளருது கண்டீர் ;
பிள்ளைகள் பெற்றதப் பூனை;—அவை
பேருக் கொருநிற மாகும்.

8. சாம்பல் நிறமொரு குட்டி,—கருஞ்
சாந்து நிறமொரு குட்டி,
பாம்பு நிறமொரு குட்டி,—வெள்ளைப்
பாலின் நிறமொரு குட்டி.

9. எந்த நிறமிருந் தாலும்—அவை
யாவும் ஒரேதர மன்றோ?
இந்த நிறம்சிறி தென்றும்—இஃது
ஏற்ற மென்றும் சொல்ல லாமோ ?

10. வண்ணங்கள் வேற்றுமைப் பட்டால்—அதில்
மானுடர் வேற்றுமை யில்லை.
எண்ணங்கள் செய்கைக ளெல்லாம்—இங்கு
யாவர்க்கும் ஒன்றெனல் காணீர்.

11. நிகரென்று கொட்டு முரசே !—இந்த
நீணிலம் வாழ்பவ ரெல்லாம் ;
தகரென்று கொட்டு முரசே !—பொய்மைச்
சாதி வகுப்பினை யெல்லாம்.

12. வயிற்றுக்குச் சோறுண்டு கண்டீர் !—இங்கு
வாழும் மனிதரெல் லோர்க்கும் ;
பயிற்றி உழுதுண்டு வாழ்வீர் !—பிறர்
பங்கைத் திருடுதல் வேண்டாம்.

13. தம்பி சற்றே மெலிவானால்—அண்ணன்
தானடிமை கொள்ள லாமோ ?
செம்புக்கும் கொம்புக்கும் அஞ்சி—மக்கள்
சிற்றடி மைப்பட லாமோ ?

14. ஒன்றென்று கொட்டு முரசே !—அன்பில்
ஓங்கென்று கொட்டு முரசே !
நன்றென்று கொட்டு முரசே !—இந்த
நானில மாந்தருக் கெல்லாம்.

சமூகம்

59. புதுமைப் பெண்

1. மாதர்க் குண்டு சுதந்திரம் என்றுநின்
வண்ம லர்த்திரு வாயின் மொழிந்தசொல்
நாதந் தானது நாரதர் வீணையோ ?
நம்பிரான் கண்ணன் வேய்ங்குழ லின்பமோ ?
வேதம் பொன்னுருக் கன்னிகை யாகியே
மேன்மை செய்தெமைக் காத்திடச் சொல்வதோ?
சாதல் மூத்தல் கெடுக்கும் அமிழ்தமோ ?
தையல் வாழ்கபல் லாண்டுபல் லாண்டிங்கே !

2. ஆணும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால்
அறிவி லோங்கி, இவ் வையம் தழைக்குமாம் ;
பூணு நல்லறத் தோடிங்குப் பெண்ணுருப்
போந்து நிற்பது தாய்சிவ சக்தியாம் ;
நாணும் அச்சமும் நாய்கட்கு வேண்டுமாம் ;
ஞான நல்லறம் வீர சுதந்திரம்
பேணு நற்குடிப் பெண்ணின் குணங்களாம் ;
பெண்மைத் தெய்வத்தின் பேச்சுக்கள் கேட்டிரோ!

3. நிமிர்ந்த நன்னடை நேர்கொண்ட பார்வையும்,
நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்,
திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கும் இருப்பதால்
செம்மை மாதர் திறம்புவ தில்லையாம் ;
அமிழ்ந்து பேரிரு ளாமறி யாமையில்
அவல மெய்திக் கலையின்றி வாழ்வதை
உமிழ்ந்து தள்ளுதல் பெண்ணற மாகுமாம்
உதய கன்னி உரைப்பது கேட்டிரோ !

4. உலக வாழ்க்கையின் நுட்பங்கள் தேரவும்,
ஓது பற்பல நூல்வகை கற்கவும்,
இலகு சீருடை நாற்றிசை நாடுகள்
யாவுஞ் சென்று புதுமை கொணர்ந்திங்கே
திலக வாணுத லார்நங்கள் பாரத
தேச மோங்க உழைத்திடல் வேண்டுமாம் ;
விலகி வீட்டிலோர் பொந்தில் வளர்வதை
வீரப் பெண்கள் விரைவில் ஒழிப்பராம்.

5. சாத்தி ரங்கள் பலபல கற்பராம் ;
சவுரி யங்கள் பலபல செய்வராம் ;
மூத்த பொய்மைகள் யாவும் அழிப்பராம் ;
மூடக் கட்டுக்கள் யாவுந் தகர்ப்பராம் ;
காத்து மானிடர் செய்கை யனைத்தையும்
கடவு ளர்க்கினி தாகச் சமைப்பராம் ;
ஏத்தி ஆண்மக்கள் போற்றிட வாழ்வராம் ;
இளைய நங்கையின் எண்ணங்கள் கேட்டீரோ !

60. பெண்கள் விடுதலைக் கும்மி

1. கும்மி யடி! தமிழ் நாடு முழுதும்
குலுங்கிடக் கைகொட்டிக் கும்மியடி !
நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள் போயின
நன்மை கண்டோ மென்று கும்மியடி ! (கும்மி)

2. ஏட்டையும் பெண்கள் தொடுவது தீமையென்
றெண்ணி யிருந்தவர் மாய்ந்து விட்டார் ;
வீட்டுக் குள்ளேபெண்ணைப் பூட்டிவைப் போமென்ற
விந்தை மனிதர் தலை கவிழ்ந்தார். (கும்மி)

3. மாட்டை யடித்து வசக்கித் தொழுவினில்
மாட்டும் வழக்கத்தைக் கொண்டு வந்தே,
வீட்டினில் எம்மிடங் காட்ட வந்தார், அதை
வெட்டிவிட் டோமென்று கும்மியடி ! (கும்மி)

4. கற்பு நிலையென்று சொல்ல வந்தார், இரு
கக்ஷிக்கும் அஃது பொதுவில் வைப்போம்;
வற்புறுத் திப்பெண்ணைக் கட்டிக் கொடுக்கும்
வழக்கத்தைத் தள்ளி மிதித்திடுவோம். (கும்மி)

5. பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும்
பாரினில் பெண்கள் நடத்த வந்தோம்;
எட்டு மறிவினில் ஆணுக் கிங்கேபெண்
இளைப்பில்லை காணென்று கும்மியடி (கும்மி)

6. காத லொருவனைக் கைப்பிடித் தே, அவன்
காரியம் யாவினும் கைகொடுத்து,
மாத ரறங்கள் பழமையைக் காட்டிலும்
மாட்சி பெறச் செய்து வாழ்வமடி! (கும்மி)

61. தொழில்

1. இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கிடு வீரே!
யந்தி ரங்கள் வகுத்திடு வீரே!
கரும்பைச் சாறு பிழிந்திடு வீரே!
கடலில் மூழ்கிநன் முத்தெடுப் பீரே!
அரும்பும் வேர்வை உதிர்த்துப் புவிமேல்
ஆயி ரந்தொழில் செய்திடு வீரே
பெரும்பு கழ்நுமக் கேயிசைக் கின்றேன்
பிரம தேவன் கலையிங்கு நீரே!

2. மண்ணெ டுத்துக் குடங்கள்செய் வீரே!
மரத்தை வெட்டி மனைசெய்கு வீரே!
உண்ணக் காய்கனி தந்திடு வீரே!
உழுது நன்செய்ப் பயிரிடு வீரே!
எண்ணெய், பால்நெய் கொணர்ந்திடு வீரே
இழையை நூற்றுநல் லாடைசெய் வீரே!
விண்ணி னின்றெமை வானவர் காப்பார்!
மேவிப் பார்மிசைக் காப்பவர் நீரே!

3. பாட்டும் செய்யுளும் கோத்திடு வீரே!
பரத நாட்டியக் கூத்திடு வீரே!
காட்டும் வையப் பொருள்களின் உண்மை
கண்டு சாத்திரம் சேர்த்திடு வீரே!
நாட்டி லேயறம் கூட்டிவைப் பீரே!
நாடும் இன்பங்கள் ஊட்டிவைப் பீரே!
தேட்ட மின்றி விழியெதிர் காணும்
தெய்வ மாக விளங்குவிர் நீரே!

தனிப் பாடல்கள்

62. நிலாவும் வான்மீனும் காற்றும்

நிலாவையும் வானத்து மீனையும் காற்றையும்
நேர்பட வைத்தாங்கே
குலாவும் அமுதக் குழம்பைக் குடித்தொரு
கோலவெறி படைத்தோம் ;
உலாவும் மனச்சிறு புள்ளினை எங்கணும்
ஓட்டி மகிழ்ந்திடுவோம் ;
பலாவின் கனிச்சுளை வண்டியில் ஓர்வண்டு
பாடுவதும் வியப்போ? 1

தாரகை யென்ற மணித்திரள் யாவையும்
சார்த்திடப் போமனமே,
ஈரச் சுவையதி லூறி வருமதில்
இன்புறு வாய்மனமே !
சீர விருஞ்சுடர் மீனொடு வானத்துத்
திங்களையுஞ் சமைத்தே
ஓரமு காக விழுங்கிவிடும் உள்ளத்தை
ஒப்பதோர் செல்வமுண்டோ ? 2

பன்றியைப் போலிங்கு மண்ணிடைச் சேற்றில்
படுத்துப் புரளாதே
வென்றியை நாடியிவ் வானத்தில் ஓட
விரும்பி விரைந்திடுமே
மூன்றிலில் ஓடுமோர் வண்டியைப் போலன்று
மூன்றுலகுஞ் சூழ்ந்தே
நன்று திரியும்வி மானத்தைப் போலொரு
நல்லமனம் படைத்தோம். 3

தென்னையின் கீற்றுச் சலசல வென்றிடச்
செய்துவருங் காற்றே!
உன்னைக் குதிரைகொண் டேறித் திரியுமோர்
உள்ளம் படைத்துவிட்டோம்.
சின்னப் பறவையின் மெல்லொலி கொண்டிங்கு
சேர்ந்திடு நற்காற்றே!
மின்னல் விளக்கிற்கு வானகங் கொட்டுமிவ்
வெட்டொலி யேன்கொணர்ந்தாய்? 4

மண்ணுல கத்துநல் லோசைகள் காற்றெனும்
வானவன் கொண்டுவந்தான்;
பண்ணி லிசைத்தவ் வொலிக ளனைத்தையும்
பாடி மகிழ்ந்திடுவோம்.
நண்ணி வருமணி யோசையும், பின்னங்கு
நாய்கள் குலைப்பதுவும்,
எண்ணுமுன்னே 'அன்னக் காவடிப் பிச்சை'யென்
றேங்கிடு வான்குரலும் 5

வீதிக் கதவை அடைப்பதும் கீழ்த்திசை
விம்மிடும் சங்கொலியும்,
வாதுகள் பேசிடு மாந்தர் குரலும்
மதலை யழுங்குரலும்;
ஏதெது கொண்டு வருகுது காற்றிவை
எண்ணி லகப்படுமோ?
சீதக் கதிர்மதி மேற்சென்று பாய்ந்தங்கு
தேனுண்ணு வாய், மனமே! 6

63. சந்திரமதி

1. பச்சை குழந்தை யடி!—கண்ணிற்
பாவை யடி சந்திரமதி
இச்சைக் கினிய மது;—என்றன்
இருவிழிக்குத் தே நிலவு;

நச்சுத்தலைப் பாம்புக் குள்ளே—நல்ல
நாகமணி யுள்ள தென்பார் ;
துச்சப்படு நெஞ்சி லே—நின்றன்
சோதி வளரு தடீ !

2. நீலக் கடலினி லே—நின்றன்
நீண்ட குழல் தோன்று தடி !
கோல மதியினி லே—நின்றன்
குளிர்ந்த முகங் காணு தடி !
ஞால வெளியினி லே—நின்றன்
ஞான வொளி வீசு தடி!
கால நடையினி லே—நின்றன்
காதல் விளங்கு தடி !

(பச்சைக் குழந்தை யடி!)

64. மகாமகோபாத்தியாயர்

செம்பரிதி ஒளிபெற்றன் ; பைந்நறவு
சுவைபெற்றுத் திகழ்ந்தது ; ஆங்கண்
உம்பரெலாம் இறவாமை பெற்றனரென்று
எவரேகொல் உவத்தல் செய்வார் ?
கும்பமுனி யெனத்தோன்றும் சாமிநா
தப்புலவன் குறைவில் கீர்த்தி
பம்பலுறப் பெற்றனனேல், இதற்கென்கொல்
பேருவகை படைக்கின் றீரே ? 1

அன்னியர்கள் தமிழ்ச்செல்வி யறியாதார்
இன்றெம்மை ஆள்வோ ரேனும்,
பன்னியசீர் மகாமகோ பாத்தியா
யப்பதவி பரிவின் ஈந்து.

பொன்னிலவு குடந்தைநகர்ச் சாமிநா
    தன்றனக்குப் புகழ்செய் வாரேல்,
முன்னிவனப் பாண்டியர்நாள் இருந்திருப்பின்
    இவன்பெருமை மொழிய லாமோ ? 2

'நிதியறியோம், இவ்வுலகத் தொருகோடி
    இன்பவகை நித்தம் துய்க்கும்
கதியறியோம்' என்றுமனம் வருந்தற்க;
    குடந்தைநகர்க் கலைஞர் கோவே!
பொதியமலைப் பிறந்தமொழி வாழ்வறியும்
    காலமெலாம் புலவோர் வாயில்
துதியறிவாய், அவர்நெஞ்சின் வாழ்த்தறிவாய்
    இறப்பின்றித் துலங்கு வாயே. 3

சுய சரிதை

65. கனவு

ஆங்கிலப் பயிற்சி

1. நெல்லை யூர்சென் றவ் வூணர் கலைத்திறன்
நேடு மாறெனை எந்தை பணித்தனன்;
புல்லை யுண்கென வாளரிச் சேயினைப்
போக்கல் போலவும், ஊன்விலை வாணிகம்
நல்ல தென்றொரு பார்ப்பனப் பிள்ளையை
நாடு விப்பது போலவும், எந்தைதான்
அல்லல் மிக்கதோர் மண்படு கல்வியை
ஆரி யர்க்கிங் கருவருப் பாவதை,

2. நரியு யிர்ச்சிறு சேவகர், தாதர்கள்.
நாயெ னத்திரி யொற்றர், உணவினைப்
பெரிதெ னக்கொடு தம்முயிர் விற்றிடும்
பேடி யர், பிறர்க் கிச்சகம் பேசுவோர்,
கருது மிவ்வகை மாக்கள் பயின்றிடுங்
கலைப யில்கென என்னை விடுத்தனன்.
அருமை மிக்க மயிலைப் பிரிந்துமிவ்
அற்பர் கல்வியின் நெஞ்சுபொ ருந்துமோ ?

3. கணிதம் பன்னிரண் டாண்டு பயில்வர், பின்
கார்கொள் வானிலோர் மீனிலை தேர்ந்திலார்
அணிசெய் காவியம் ஆயிரங் கற்கினும்
ஆழ்ந்தி ருக்குங் கவியுளம் காண்கிலார் ;
வணிக மும்பொருள் நூலும் பிதற்றுவார் ;
வாழு நாட்டிற் பொருள்கெடல் கேட்டிலார் ;
துணியு மாயிரஞ் சாத்திர நாமங்கள்
சொல்லு வாரெட் டுணைப்பயன் கண்டிலார்.

4. கம்ப னென்றொரு மானிடன் வாழ்ந்ததும்,
காளி தாசன் கவிதைபு னைந்ததும்,
உம்பர் வானத்துக் கோளையும் மீனையும்
ஓர்ந்த ளந்ததோர் பாஸ்கரன் மாட்சியும்,
நம்ப ருந்திற லோடொரு பாணினி
ஞால மீதில் இலக்கணங் கண்டதும்,
இம்பர் வாழ்வின் இறுதிகண் டுண்மையின்
இயல்பு ணர்த்திய சங்கரன் ஏற்றமும்,

5. சேரன் தம்பி சிலம்பை இசைத்ததும்,
தெய்வ வள்ளுவன் வான்மறை செய்ததும்.
பாரில் நல்லிசைப் பாண்டிய சோழர்கள்
பார ளித்ததும். தர்மம் வளர்த்ததும்,
பேர ருட்சுடர் வாள்கொண் டசோகனூர்
பிழைப டாது புவித்தலங் காத்ததும்
வீரர் வாழ்த்த மிலேச்சர்தந் தீயகோல்
வீழ்த்தி வென்ற சிவாஜியின் வெற்றியும்,

6. அன்ன யாவும் அறிந்திலர் பாரதத்
தாங்கி லம்பயில் பள்ளியுட் போகுநர்;
முன்னர் நாடு திகழ்ந்த பெருமையும்
மூண்டி ருக்குமிந் நாளின் இகழ்ச்சியும்
பின்னர் நாடுறு பெற்றியுந் தேர்கிலார்
பேடிக் கல்வி பயின்றுழல் பித்தர்கள்;
என்ன கூறிமற் றெங்கன் உணர்த்துவேன்
இங்கி வர்க்கென துள்ளம் எரிவதே!

7. ஐய ரென்றும் துரையென்றும் மற்றெனக்
காங்கி லக்கலை யென்றொன் றுணர்த்திய
பொய்ய ருக்கிது கூறுவன், கேட்பிரேல்;
பொழுதெ லாமுங்கள் பாடத்தில் போக்கிநான்

மெய்ய யர்ந்து விழிகுழி வெய்திட
வீறி ழந்தென துள்ளம்நொய் தாகிட
ஐயம் விஞ்சிச் சுதந்திரம் நீங்கியென்
அறிவு வாரித் துரும்பென் றலைந்ததால்.

8. செலவு தந்தைக்கோ ராயிரஞ் சென்றது;
தீதெ னக்குப்பல் லாயிரஞ் சேர்ந்தன;
நலமொ ரெட்டுணை யுங்கண்டி லேனிதை
நாற்ப தாயிரங் கோயிலிற் சொல்லுவேன்.
சிலமுன் செய்நல் வியப்பய னாலும்நந்
தேவி பாரதத் தன்னை யருளினும்
அலைவு றுத்துநும் பேரருள் வீழ்ந்துநான்
அழிந்தி டாதொரு வாறுபி ழைத்ததே.

தந்தை வறுமை யெய்திடல்

9. ஈங்கி தற்கிடை யெந்தை பெருந்துயர்
எய்தி நின்றனன்; தீய வறுமையான்,
ஓங்கி நின்ற பெருஞ்செல்வம் யாவையும்
ஊணர் செய்த சதியில் இழந்தனன்;
பாங்கி னின்று புகழ்ச்சிகள் பேசிய
பண்டை நண்பர்கள் கைநெகிழ்த் தேகினர் ;
வாங்கி யுய்ந்த கிளைஞரும் தாதரும்
வாழ்வு தோய்ந்தபின் யாது மதிப்பரோ ?

பொருட் பெருமை

10. பொருளி லார்க்கிலை யிவ்வுல கென்றநம்
புலவர் தம்மொழி பொய்ம்மொழி யன்றுகாண்.
பொருளி லார்க்கின மில்லை, துணையிலை,
பொழுதெ லாமிடர் வெள்ளம்வந் தெற்றுமால்.
பொருளி லார்பொருள் செய்தல் முதற்கடன்.
போற்றிக் காசினுக் கேங்கி யுயிர்விடும்
மருளர் தம்மிசை யேபழி கூறுவன் ;
மாமகட் கிங்கொர் ஊனமுரைத்திலன்.

11. தந்தை போயினன், பாழ்மிடி சூழ்ந்தது ;
தரணி மீதினில் அஞ்சலென் பாரிலர் ;
சிந்தை யில்தெளி வில்லை ; உடலினில்
திறனு மில்லை ; உரனுளத் தில்லையால் ;
மந்தர் பாற்பொருள் போக்கிப் பயின்றதாம்
மடமைக் கல்வியில் மண்ணும் பயனிலை.
எந்த மார்க்கமும் தோற்றில தென்செய்கேன் ?
ஏன்பி றந்தனன் இத்துயர் நாட்டிலே ?

கண்ணன் பாட்டு

66. கண்ணன்—என் தோழன்

1. கானகத்தே சுற்று நாளிலும் நெஞ்சிற்
கலக்க மிலாதுசெய் வான்;—பெருஞ்
சேனைத் தலைநின்று போர்செய்யும் போதினில்
தேர்நடத் திக்கொடுப் பான்;—என்றன்
ஊனை வருத்திடு நோய்வரும் போதினில்
உற்ற மருந்துசொல் வான்;—நெஞ்சம்
ஈனக் கவலைக ளெய்திடும் போதில்
இதஞ்சொல்லி மாற்றிடு வான்.

2. கேட்டபொழுதில் பொருள் கொடுப்பான்; சொல்லுங்
கேலி பொறுத்திடு வான்;—எனை
ஆட்டங்கள் காட்டியும் பாட்டுக்கள் பாடியும்
ஆறுதல் செய்திடு வான்;—என்றன்
நாட்டத்திற் கொண்ட குறிப்பினை இஃதென்று
நான் சொல்லும் முன்உணர் வான்;—அன்பர்
கூட்டத்தி லேயிந்தக் கண்ணனைப் போலன்பு
கொண்டவர் வேறுள ரோ?

3. சின்னக் குழந்தைகள் போல்விளை யாடிச்
சிரித்துக் களித்திடு வான்;—நல்ல
வன்ன மகளிர் வசப்பட வேபல
மாயங்கள் சூழ்ந்திடு வான்;—அவன்
சொன்ன படிநட வாவிடி லோமிகத்
தொல்லை யிழைத்திடு வான்;—கண்ணன்
தன்னை யிழந்து விடில், ஐயகோ! பின்
சகத்தினில் வாழ்வதி லேன்.

4. கோபத்தி லேயொரு சொல்லிற் சிரித்துக்
குலுங்கிடச் செய்திடு வான் ; —மனஸ்
தாபத்திலே யொன்று செய்து மகிழ்ச்சி
தளிர்த்திடச் செய்திடு வான் ;—பெரும்
ஆபத்தி னில்வந்து பக்கத்தி லேநின்று
அதனை விலக்கிடு வான் ;—சுடர்த்
தீபத்தி லேவிழும் பூச்சிகள் போல்வருந்
தீமைகள் கொன்றிடு வான்.

5. காதல் விளைய மயக்கிடும் பாட்டினில்
கண்மகிழ் சித்திரத் தில்—பகை
மோதும் படைத்தொழில் யாவினு மேதிறம்
முற்றிய பண்டிதன் காண் ; — உயர்
வேத முணர்ந்த முனிவ ருணர்வினில்
மேவு பரம்பொருள் காண் ;—நல்ல
கீதை யுரைத்தெனை இன்புறச் செய்தவன்
கீர்த்திகள் வாழ்ந்திடு வேன்.

67. கண்ணன்—என் தாய்

1. கண்ணனெனும் பெயருடை யாள்,—என்னைக்
கட்டிநிறை வான்எனுந்தன் கையி லணைத்து
மண்ணெனுந்தன் மடியில் வைத்தே—பல
மாயமுறுங் கதைசொல்லி மனங்களிப் பாள்.

2. விந்தை விந்தை யாக எனக்கே—பல
விதவிதத் தோற்றங்கள் காட்டுவிப் பாள் ;
சந்திரனென் றொரு பொம்மை—அதில்
தண்ணமுதம் போல ஒளி பரந்தொழுகும் ;
மந்தை மந்தையா மேகம்—பல
வண்ணமுறும் பொம்மையது மழைபொழியும் ;
முந்தஒரு சூரிய னுண்டு—அதன்
முகத்தொளி கூறுதற்கொர் மொழியிலை யே.

3. நல்ல நல்ல நதிகளுண்டு—அவை
நாடெங்கும் ஓடிவிளை யாடி வருங்காண் ;
மெல்ல மெல்லப் போயவை தாம்—விழும்
விரிகடற் பொம்மையது மிகப் பெரிதாம் ;
எல்லையதிற் காணுவ தில்லை ;—அலை
எற்றிநுரை கக்கியொரு பாட்டிசைக்கும் ;
ஒல்லெனுமப் பாட்டினிலே—அம்மை
ஓமெனும் பெயரென்றும் ஒலித்திடுங் காண்.

4. சோலைகள் காவினங்கள்—அங்கு
சூழ்தரும் பலநிற மணிமலர்கள்
சாலவும் இனியன வாய்—அங்கு
தருக்களில் தூங்கிடும் கனிவகைகள்
ஞாலமுற்றிலும் நிறைந்தே—மிக
நயந்தரு பொம்மைகள் எனக்கெனவே
கோலமுஞ் சுவையு முற—அவள்
கோடிபல கோடிகள் குவித்துவைத் தாள்.

5. வேண்டிய கொடுத்திடு வாள் ;—அவை
விரும்புமுன் கொடுத்திட விரைந்திடு வாள் ;
ஆண்டருள் புரிந்திடு வாள் ;—அண்ணன்
அருச்சுனன் போலெனை ஆக்கிடு வாள் ;
யாண்டுமெக் காலத்தி லும்—அவள்
இன்னருள் பாடுநற் றொழில்புரி வேன் ;
நீண்டதோர் புகழ்வாழ் வும்—பிற
நிகரறு பெருமையும் அவள்கொடுப் பாள் ;

68. கண்ணன் என் தந்தை

1. நாவு துணிகுவ தில்லை—உண்மை
நாமத்தை வெளிப்பட உரைப்பதற்கே ;
யாவருந் தெரிந்திடவே—எங்கள்
ஈசனென்றும் கண்ணனென்றும் சொல்லுவதுண்டு ;

மூவகைப் பெயர் புனைந்தே—அவன்
முகமறி யாதவர் சண்டைகள் செய்வார் ;
தேவர் குலத்தவன் என்றே—அவன்
செய்தி தெரியாதவர் சிலருரைப்பார்.

2. ஏழைகளைத் தோழமை கொள்வான் ;—செல்வம்
ஏறியார் தமைக்கண்டு சீறி விழுவான் ;
தாழவரு துன்ப மதிலும்—நெஞ்சத்
தளர்ச்சிகொள் ளாதவர்க்குச் செல்வ மளிப்பான் ;
நாழிகைக்கொர் புத்தி யுடையான் ;—ஒரு
நாளிருந்த படிமற்றோர் நாளினி லில்லை.
பாழிடத்தை நாடி யிருப்பான் ;—பல
பாட்டினிலும் கதையிலும் நேர மழிப்பான்.

69. கண்ணன் என் சேவகன்

கூலிமிகக் கேட்பார் கொடுத்ததெலாம் தாம்மறப்பார் ;
வேலைமிக வைத்திருந்தால் வீட்டிலே தங்கிடுவார் ;
'ஏனடா, நீ நேற்றைக் கிங்குவர வில்லை' யென்றால்,
பானையிலே தேளிருந்து பல்லால் கடித்த தென்பார் ;
வீட்டிலே பெண்டாட்டி மேற்பூதம் வந்ததென்பார் ;
பாட்டியார் செத்துவிட்ட பன்னிரெண்டாம் நாளென்பார் ;
ஓயாமல் பொய்யுரைப்பார் ; ஒன்றுரைக்க வேறுசெய்வார் ;
தாயாதி யோடு தனியிடத்தே பேசிடுவார் ;
உள்வீட்டுச் செய்தியெல்லாம் ஊரம் பலத்துரைப்பார் ;
எள்வீட்டில் இல்லையென்றால் எங்கும் முரசறைவார் ;
சேவகரால் பட்ட சிரமமிக வுண்டு, கண்டீர் ;
சேவகரில் லாவிடிலோ, செய்கை நடக்கவில்லை.
இங்கிதனால் யானும் இடர்மிகுந்து வாடுகையில்,
எங்கிருந்தோ வந்தான், 'இடைச்சாதி நான்' என்றான் ;
"மாடுகன்று மேய்த்திடுவேன், மக்களை நான் காத்திடுவேன் ;

வீடு பெருக்கி விளக்கேற்றி வைத்திடுவேன் ;
சொன்னபடி கேட்பேன் ; துணிமணிகள் காத்திடுவேன் ;
சின்னக் குழந்தைக்குச் சிங்காரப் பாட்டிசைத்தே
ஆட்டங்கள் காட்டி அழாதபடி பார்த்திடுவேன் ;
காட்டுவழி யானாலும், கள்ளர்பய மானாலும்,
இரவிற் பகலிலே எந்நேர மானாலும்,
சிரமத்தைப் பார்ப்பதில்லை, தேவரீர் தம்முடனே
சுற்றுவேன் தங்களுக்கோர் துன்பமுறா மற்காப்பேன் ;
கற்ற வித்தை யேதுமில்லை ; காட்டு மனிதன் ; ஐயே !
ஆன பொழுதுங் கோலடி குத்துப்போர் மற்போர்
நானறிவேன் ; சற்றும் நயவஞ் சனைபுரியேன் ''
என்றுபல சொல்லிநின்றான். " ஏதுபெயர் ? சொல் ''
என்றேன்.
"ஒன்றுமில்லை ; கண்ணனென் பார் ஊரிலுள்ளோர்
என்னை '' என்றான்.
கட்டுறுதி யுள்ளவுடல், கண்ணிலே நல்லகுணம்,
ஒட்டுறவே நன்றா உரைத்திடுஞ்சொல்—ஈங்கிவற்றால்,
தக்கவனென் றுள்ளத்தே சார்ந்த மகிழ்ச்சியுடன்,
" மிக்கவுரை பலசொல்லி விருதுபல சாற்றுகிறாய் ;
கூலியென்ன கேட்கின்றாய் ? கூறு '' கென்றேன்.
" ஐயனே !
தாலிகட்டும் பெண்டாட்டி சந்ததிக ளேதுமில்லை ;
நானோர் தனியாள் ; நரைதிரை தோன்றா விடினும்
ஆன வயதிற் களவில்லை ; தேவரீர்
ஆதரித்தாற் போதும் அடியேனை ; நெஞ்சிலுள்ள
காதல் பெரிதெனக்குக் காசுபெரி தில்லை'' யென்றான்.
பண்டைக் காலத்துப் பயித்தியத்தில் ஒன்றெனவே
கண்டு, மிகவும் களிப்புடனே நானவனை
ஆளாகக் கொண்டுவிட்டேன். அன்று முதற்கொண்டு,
நாளாக நாளாக, நம்மிடத்தே கண்ணனுக்குப்
பற்று மிகுந்துவரல் பார்க்கின்றேன் ; கண்ணனால்
பெற்றுவரு நன்மையெலாம் பேசி முடியாது.
கண்ணை இமையிரண்டும் காப்பதுபோல், என்குடும்பம்

வண்ணமுறக் காக்கின்றான். வாய்முணுத்தல் கண்டறியேன்.
வீதி பெருக்குகிறான்; வீடுசுத்த மாக்குகிறான்;
தாதியர்செய் குற்றமெலாம் தட்டி யடக்குகிறான்;
மக்களுக்கு வாத்தி, வளர்ப்புத்தாய், வைத்தியனாய்
ஒக்கநயங் காட்டுகிறான்; ஒன்றுங் குறைவின்றிப்
பண்டமெலாம் சேர்த்துவைத்துப் பால்வாங்கி மோர்வாங்கிப்
பெண்டுகளைத் தாய்போற் பிரியமுற ஆதரித்து,
நண்பனாய், மந்திரியாய், நல்லா சிரியனுமாய்,
பண்பிலே தெய்வமாய்ப் பார்வையிலே சேவகனாய்,
எங்கிருந்தோ வந்தான், இடைச்சாதி யென்றுசொன்னான்.
இங்கிவனை யான்பெறவே என்னதவஞ் செய்துவிட்டேன்!
கண்ணன் எனதகத்தே கால்வைத்த நாள்முதலாய்
எண்ணம் விசாரம் எதுவுமவன் பொறுப்பாய்ச்
செல்வம், இளமாண்பு, சீர், சிறப்பு, நற்கீர்த்தி,
கல்வி, அறிவு, கவிதை, சிவயோகம்,
தெளிவே வடிவாம் சிவஞானம், என்றும்
ஒளிசேர் நலமனைத்தும் ஓங்கிவரு கின்றனகாண்;
கண்ணனைநான் ஆட்கொண்டேன்! கண்கொண்டேன்! கண்கொண்டேன்!
கண்ணனை யாட்கொள்ளக் காரணமும் உள்ளனவே!

70. கண்ணம்மா—என் குழந்தை

1. சின்னஞ் சிறு கிளியே,—கண்ணம்மா!
செல்வக் களஞ்சியமே!
என்னைக் கலிதீர்த்தே—உலகில்
ஏற்றம் புரிய வந்தாய்!

2. பிள்ளைக் கனியமுதே,—கண்ணம்மா!
பேசும்பொற் சித்திரமே!
அள்ளி யணைத்திடவே—என் முன்னே
ஆடி வருந் தேனே!

3. ஓடி வருகையிலே,—கண்ணம்மா !
உள்ளங் குளிரு தடீ !
ஆடித்திரிதல் கண்டால்—உன்னைப்போய்
ஆவி தழுவு தடீ

4. உச்சி தனை முகந்தால்—கருவம்
ஓங்கி வளரு தடீ !
மெச்சி யுனையூரார்—புகழ்ந்தால்
மேனி சிலிர்க்கு தடீ !

5. கன்னத்தில் முத்தமிட்டால்—உள்ளந்தான்
கள்வெறி கொள்ளு தடீ !
உன்னைத் தழுவிடிலோ,—கண்ணம்மா !
உன்மத்த மாகு தடீ !

6. சற்றுன் முகஞ் சிவந்தால்—மனது
சஞ்சல மாகு தடீ !
நெற்றி சுருங்கக் கண்டால்—எனக்கு
நெஞ்சம் பதைக்கு தடீ !

7. உன்கண்ணில் நீர்வழிந்தால்—மனது
உதிரங் கொட்டு தடீ !
என்கண்ணிற் பாவையன்றோ ?—கண்ணம்மா,
என்னுயிர் நின்ன தன்றோ ?

8. சொல்லு மழலையிலே,—கண்ணம்மா !
துன்பங்கள் தீர்த்திடு வாய் ;
முல்லைச் சிரிப்பாலே—எனது
மூர்க்கந் தவிர்த்திடு வாய்.

9. இன்பக் கதைக ளெல்லாம்—உன்னைப்போலே
ஏடுகள் சொல்வ துண்டோ ?
அன்பு தருவதிலே—உனைநேர்
ஆகுமோர் தெய்வ முண்டோ ?

10. மார்பில் அணிவதற்கே—உன்னைப்போல்
வைர மணிக ளுண்டோ ?
சீர்பெற்று வாழ்வதற்கே—உன்னைப்போல்
செல்வம் பிறிது முண்டோ ?

71. கண்ணன்—என் விளையாட்டுப் பிள்ளை

தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை—கண்ணன்
தெருவிலே பெண்களுக் கோயாத தொல்லை.
(தீராத)

1. தின்னப் பழங்கொண்டு தருவான் ;—பாதி
தின்கின்ற போதிலே தட்டிப் பறிப்பான் ;
என்னப்பன் என்னையன் என்றால்—அதனை
எச்சிற் படுத்திக் கடித்துக் கொடுப்பான்.
(தீராத)

2. அழகுள்ள மலர்கொண்டு வந்தே—என்னை
அழஅழச் செய்துபின், "கண்ணை மூடிக்கொள் ;
குழலிலே சூட்டுவேன்" என்பான்—என்னைக்
குருடாக்கி மலரினைத் தோழிக்கு வைப்பான்.
(தீராத)

3. பின்னலைப் பின்னின் றிழுப்பான் ;—தலை
பின்னே திரும்புமுன் னேசென்று மறைவான் ;
வன்னப் புதுச்சேலை தனிலே—புழுதி
வாரிச் சொரிந்தே வருத்திக் குலைப்பான்
(தீராத)

4. புள்ளாங் குழல்கொண்டு வருவான் ;—அமுது
பொங்கித் ததும்புநற் கீதம் படிப்பான் ;
கள்ளால் மயங்குவது போலே—அதைக்
கண்மூடி வாய்திறந் தேகேட் டிருப்போம்.
(தீராத)

5. அங்காந் திருக்கும்வாய் தனிலே—கண்ணன்
ஆறேழு கட்டெறும் பைப்போட்டு விடுவான் ;
எங்காகிலும் பார்த்த துண்டோ ?—கண்ணன்
எங்களைச் செய்கின்ற வேடிக்கை யொன்றோ ?
(தீராத)

72. கண்ணன் — என் காதலன்

1. தூண்டிற் புழுவினைப்போல்—வெளியே
சுடர் விளக்கினைப் போல்,
நீண்ட பொழுதாக—எனது
நெஞ்சந் துடித்த தடீ!
கூண்டுக் கிளியினைப் போல்—தனிமை
கொண்டு மிகவும் நொந்தேன்;
வேண்டும் பொருளை யெல்லாம்—மனது
வெறுத்து விட்ட தடீ!

2. உணவு செல்லவில்லை!—சகியே!
உறக்கங் கொள்ளவில்லை.
மணம் விரும்பவில்லை;—சகியே!
மலர் பிடிக்கவில்லை;
குண முறுதி யில்லை;—எதிலும்
குழப்பம் வந்த தடீ!
கணமும் உள்ளத்திலே—சுகமே
காணக் கிடைத்ததில்லை.

3. பாலுங் கசந்த தடீ!—சகியே!
படுக்கை நொந்த தடீ!
கோலக் கிளி மொழியும்—செவியில்
குத்த லெடுத்த தடீ!
நாலு வயித்தியரும்—இனிமேல்
நம்புதற் கில்லை யென்றார்;
பாலத்துச் சோசியனும்—கிரகம்
படுத்து மென்று விட்டான்.

4. கனவு கண்டதிலே—ஒரு நாள்
கண்ணுக்குத் தோன்றாமல்,
இனம் விளங்க வில்லை,—எவனோ
என்னகந் தொட்டு விட்டான்.

வினவக் கண் விழித்தேன் ;—சகியே !
மேனி மறைந்து விட்டான் ;
மனதில் மட்டிலுமே—புதிதோர்
மகிழ்ச்சி கண்ட தடீ !

5. உச்சி குளிர்ந்த தடீ !—சகியே !
உடம்பு நேராச்சு.
மச்சிலும் வீடுமெல்லாம்—முன்னைப்போல்
மனத்துக் கொத்த தடீ !
இச்சை பிறந்த தடீ !—எதிலும்
இன்பம் விளைந்த தடீ!
அச்ச மொழிந்த தடீ !—சகியே
அழகு வந்த தடீ !

6. எண்ணும் பொழுதி லெல்லாம்,—அவன்கை
இட்ட விடத்தினிலே
தண்ணென் றிருந்த தடீ—புதிதோர்
சாந்தி பிறந்த தடீ !
எண்ணி யெண்ணிப் பார்த்தேன் ;—அவன் தான்
யாரெனச் சிந்தை செய்தேன்,
கண்ணன் திருவுருவம்—அங்ஙனே
கண்ணின் முன் நின்ற தடீ !

73. கண்ணன்—என் காதலன்

1. கண்ணன் மனநிலையைத் தங்கமே தங்கம்
(அடி தங்கமே தங்கம்)
கண்டுவர வேணுமடி தங்கமே தங்கம் ;
எண்ண முரைத்துவிடில் தங்கமே தங்கம்—பின்னர்
ஏதெனிலுஞ் செய்வமடி தங்கமே தங்கம்

2. ஆற்றங் கரையதனில் முன்ன மொருநாள்—எனை
அழைத்துத் தனியிடத்தில் பேசிய தெல்லாம்
தூற்றி நகர்முரசு சாற்றுவ னென்றே
சொல்லி வருவையடி தங்கமே தங்கம்.

3. பெண்ணென்று பூமிதனில் பிறந்துவிட்டால்—மிகப்
பீழை யிருக்குதடி தங்கமே தங்கம் ;
பண்ணென்று வேய்ங்குழலில் ஊதிவந்திட்டான்—அதைப்
பற்றி மறக்குதில்லை பஞ்சை யுள்ளமே.

4. நேர முழுதிலுமப் பாவி தன்னையே—உள்ளம்
நினைத்து மறுகுதடி தங்கமே தங்கம்.
தீர ஒருசொலின்று கேட்டு வந்திட்டால்—பின்பு
தெய்வ மிருக்குதடி தங்கமே தங்கம்.

74. கண்ணன்—என் காதலன்

1. ஆசை முகமறந்து போச்சே—இதை
ஆரிடம் சொல்வேனடி தோழி ?
நேச மறக்கவில்லை நெஞ்சம்—எனில்
நினைவு முகமறக்க லாமோ ?

2. தேனை மறந்திருக்கும் வண்டும்—ஒளிச்
சிறப்பை மறந்துவிட்ட பூவும்
வானை மறந்திருக்கும் பயிரும்—இந்த
வையம் முழுதுமில்லை தோழி !

3. கண்ணன் முகமறந்து போனால்—இந்தக்
கண்க ளிருந்து பயனுண்டோ ?
வண்ணப் படமுமில்லை கண்டாய்—இனி
வாழும் வழியென்னடி தோழி ?

75. கண்ணம்மா—என் காதலி

1. பாயு மொளி நீ யெனக்கு.
பார்க்கும் விழி நானுனக்கு ;
தோயும் மது நீ யெனக்கு,
தும்பியடி நானுனக்கு ;

வாயுரைக்க வருகுதில்லை,
வாழி நின்றன் மேன்மை யெல்லாம்;
தூய சுடர் வானொளியே!
சூறையமுதே! கண்ணம்மா!

2. வீணையடி நீ யெனக்கு,
மேவும் விரல் நானுனக்கு;
பூணும் வடம் நீ யெனக்கு,
புது வயிரம் நானுனக்கு;
காணுமிடந்தோறு நின்றன்
கண்ணி னொளி வீசுதடீ!
மாணுடைய பேரரசே!
வாழ்வு நிலையே! கண்ணம்மா!

3. வான மழை நீ யெனக்கு,
வண்ண மயில் நானுனக்கு;
பான மடி நீ யெனக்கு,
பாண்ட மடி நானுனக்கு;
ஞான வொளி வீசுதடி,
நங்கை நின்றன் சோதிமுகம்;
ஊனமறு நல்லழகே!
ஊறு சுவையே! கண்ணம்மா!

4. வெண்ணிலவு நீ யெனக்கு,
மேவு கடல் நானுனக்கு;
பண்ணு சுதி நீ யேனக்கு,
பாட்டினிமை நானுனக்கு;
எண்ணி யெண்ணிப் பார்த்திடிலோர்
எண்ணமிலை நின் சுவைக்கே;
கண்ணின் மணி போன்றவளே!
கட்டியமுதே! கண்ணம்மா!

5. காதலடி நீ யெனக்கு,
காந்தமடி நானுனக்கு,
வேதமடி நீ யெனக்கு,
வித்தையடி நானுனக்கு;

போதமுற்ற போதினிலே
பொங்கிவருந் தீஞ்சுவையே ;
நாதவடி வானவளே !
நல்லவுயிரே ! கண்ணம்மா !

6. நல்லவுயிர் நீ யெனக்கு,
நாடியடி நானுனக்கு ;
செல்வமடி நீ யெனக்கு,
சேம நிதி நானுனக்கு ;
எல்லையற்ற பேரழகே !
எங்கும் நிறை பொற்சுடரே !
முல்லை நிகர் புன்னகையாய் !
மோதுமின்பமே ! கண்ணம்மா !

7. தாரையடி நீ யெனக்கு,
தண்மதியம் நானுனக்கு ;
வீரமடி நீ யெனக்கு,
வெற்றியடி நானுனக்கு ;
தாரணியில் வானுலகில்
சார்ந்திருக்கும் இன்பமெல்லாம்
ஓருருவமாய்ச் சமைந்தாய் !
உள்ளமுதமே ! கண்ணம்மா

76. குயில் பாட்டு

1. குயில்

காலை யிளம்பரிதி வீசுங் கதிர்களிலே
நீலக் கடலோர் நெருப்பெதிரே சேர்மணிபோல்
மோகனமாஞ் சோதி பொருந்தி முறை தவறு
வேகத் திரைகளினால் வேதப் பொருள்பாடி
வந்து தவழும் வளஞ்சார் கரையுடைய

செந்தமிழ்த் தென்புதுவை யென்னுந் திருநகரின்
மேற்கே, சிறுதொலையில் மேவுமொரு மாஞ்சோலை ;
நாற்கோணத் துள்ளபல நத்தத்து வேடர்களும்
வந்து பறவை சுட வாய்ந்த பெருஞ்சோலை ;—
அந்தமாஞ் சோலை யதனிலோர் காலையிலே,

வேடர் வாராத விருந்துத் திருநாளில்,
பேடைக் குயிலொன்று பெட்புறவோர் வான் கிளையில்
வீற்றிருந்தே, ஆண்குயில்கள் மேனி புளகமுற,
ஆற்ற லழிவுபெற, உள்ளத் தனல் பெருக,
சோலைப் பறவையெலாம் சூழ்ந்து பரவசமாய்க்

காலைக் கடனிற் கருத்தின்றிக் கேட்டிருக்க,
இன்னமுதைக் காற்றினிடை எங்குங் கலந்ததுபோல்,
மின்னற் சுவைதான் மெலிதாய் மிகவினிதாய்
வந்து பரவுதல் போல், வானத்து மோகினியாள்
இந்தவுரு வெய்தித்தன் ஏற்றம் விளக்குதல்போல்,

இன்னிசைத்தீம் பாடல் இசைத்திருக்கும் விந்தைதனை —
முன்னிக் கவிதைவெறி மூண்டே நனவழியப்
பட்டப் பகலிலே பாவலர்க்குத் தோன்றுவதாம்
நெட்டைக் கனவின் நிகழ்ச்சியிலே—கண்டேன்யான்.
கன்னிக் குயிலன்று காவிடத்தே, பாடியதோர்

இன்னிசைப் பாட்டினிலே யானும் பரவசமாய்,
" மனிதவுரு நீங்கிக் குயிலுருவம் வாராதோ ?
இனிதிக் குயிற்பேட்டை என்றும் பிரியாமல்,
காதலித்துக் கூடிக் களியுடனே வாழோமோ ?
நாதக் கனவிலே நம்முயிரைப் போக்கோமோ ? "

என்றுபல வெண்ணி ஏக்கமுறப் பாடிற்றால்.
அன்றுநான் கேட்டது அமரர்தாங் கேட்பாரோ ?
குக்குக்கு வென்று குயில்பாடும் பாட்டினிலே
தொக்க பொருளெல்லாம் தோன்றியதென் சிந்தைக்கே ;
அந்தப் பொருளை அவனிக் குரைத்திடுவேன் ;
விந்தைக் குரலுக்கு, மேதினியீர், என்செய்கேன் !

2. குயிலின் பாட்டு

காதல், காதல், காதல்.
காதல் போயிற் காதல் போயிற்
சாதல், சாதல், சாதல். (காதல்)

1. அருளே யாநல் லொளியே ;
ஒளிபோ மாயின், ஒளிபோ மாயின்,
இருளே, இருளே. இருளே. (காதல்)

2. இன்பம், இன்பம், இன்பம் ;
இன்பத் திற்கோர் ரெல்லை காணில்,
துன்பம், துன்பம், துன்பம். (காதல்)

3. நாதம், நாதம், நாதம் ;
நகதத் தேயோர் நலிவுண் டாயின்,
சேதம், சேதம், சேதம். (காதல்)

4. தாளம், தாளம், தாளம் ;
தாளத் திற்கோர் தடையுண் டாயின்,
கூளம், கூளம், கூளம். (காதல்)

5. பண்ணே, பண்ணே, பண்ணே ;
பண்ணிற் கேயோர் பழுதுண் டாயின்,
மண்ணே, மண்ணே, மண்ணே. (காதல்)

6. புகழே, புகழே, புகழே ;
புகழுக் கேயோர் புரையுண் டாயின்,
இகழே, இகழே, இகழே. (காதல்)

7. உறுதி, உறுதி, உறுதி ;
உறுதிக் கேயோர் உடைவுண் டாயின்,
இறுதி, இறுதி, இறுதி. (காதல்)

8. கூடல், கூடல், கூடல் ;
கூடிப் பின்னே குமரன் போயின்,
வாடல், வாடல், வாடல். (காதல்)

9. குழலே, குழலே, குழலே ;
குழலிற் கீறல் கூடுங் காலை.
விழலே, விழலே, விழலே. (காதல்)

3. குயிலின் காதற் கதை

மோகனப் பாட்டு முடிவுபெறப் பாரெங்கும்
ஏக மவுன மியன்றதுகாண் ; மற்றதிலோர்
இன்ப வெறியுந் துயரும் இணைந்தனவால்.
பின்புநான் பார்க்கப் பெடைக்குயிலஃ தொன்றல்லால்
மற்றைப் பறவை மறைந்தெங்கோ போகவுமிவ்

வொற்றைக் குயில் சோக முற்றுத் தலைகுனிந்து
வாடுவது கண்டேன். மரத்தருகே போய்நின்று,
“ பேடே ! திரவியமே ! பேரின்பப் பாட்டுடையாய் !
ஏழுலகும் இன்பத்தீ ஏற்றுந் திறனுடையாய் !
பீழையுனக் கெய்தியதென் ? பேசாய் ! ” எனக்கேட்டேன்.

மாயக் குயிலதுதான் மானுடவர் பேச்சினிலோர்
மாயச்சொல் கூற மனந்தீயுற நின்றேன் ,
“ காதலை வேண்டிக் கரைகின்றேன், இல்லையெனில்

சாதலை வேண்டித் தவிக்கின்றேன் '' என்றதுவால்.
'' வானத்துப் புள்ளெல்லாம் மையலுறப் பாடுகிறாய்,

ஞானத்திற் புட்களிலும் நன்கு சிறந்துள்ளாய் ,
காதலர் நீ யெய்துகிலாக் காரணந்தான் யா '' தென்றேன்.
வேதனையும் நாணும் மிகுந்த குரலினிலே
கானக் குயிலி கதைசொல்ல லாயிற்று ;—
'' மானக் குலைவும் வருத்தமுநான் பார்க்காமல்,

உண்மை முழுதும் உரைத்திடுவேன், மேற்குலத்தீர் !
பெண்மைக் கிரங்கிப் பிழைபொறுத்தல் கேட்கின்றேன்.
அறிவும் வடிவுங் குறுகி, அவனியிலே
சிறியதொரு புள்ளாய்ச் சிறியேன் பிறந்திடினும்,
தேவர் கருணையிலோ தெய்வச் சினத்தாலோ,

யாவர் மொழியும் எளிதுணரும் பேறு பெற்றேன் ;
மானுடவர் நெஞ்ச வழக்கெல்லாந் தேர்ந்திட்டேன் ;
கானப் பறவை கலகலெனும் ஓசையிலும்,
காற்று மரங்களிடைக் காட்டும் இசைகளிலும்,
ஆற்றுநீ ரோசை அருவி யொலியினிலும்,

நீலப் பெருங்கடலெந் நேரமுமே தானிசைக்கும்.
ஓலத் திடையே உதிக்கும் இசையினிலும்,
மானுடப் பெண்கள் வளருமொரு காதலினால்
ஊனுருகப் பாடுவதில் ஊறிடுந்தேன் வாரியிலும்,
ஏற்றநீர்ப் பாட்டின் இசையினிலும், நெல்லிடிக்குங்

கோற்றொடியார் குக்குவெனக் கொஞ்சும் ஒலியினிலும்
சுண்ணமிடிப் பார்தஞ் சுவைமிகுந்த பண் களிலும்
பண்ணை மடவார் பழகுபல பாட்டினிலும்,
வட்டமிட்டுப் பெண்கள் வளைக்கரங்கள் தா மொலிக்கக்
கொட்டி யிசைத்திடுமோர் கூட்டமுதப் பாட்டினிலும்,

வேயின் குழலோடு வீணைமுதலா மனிதர்
வாயினிலுங் கையாலும் வாசிக்கும் பல்கருவி
நாட்டினிலுங் காட்டினிலும் நாளெல்லாம் நன்றொலிக்கும்
பாட்டினிலும், நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தேன் பாவியேன்.
நாவும் மொழிய நடுக்கமுறும் வார்த்தைகளைப்

பாவிமனந் தானிறுகப் பற்றிநிற்ப தென்னேயோ ?
நெஞ்சத்தே தைக்க நெடுநோக்கு நோக்கிடுவீர்
மஞ்சரே, என்றன் மனநிகழ்ச்சி காணீரோ ?
காதலை வேண்டிக் கரைகின்றேன், இல்லையெனில்,
சாதலை வேண்டித் தவிக்கின்றேன் '' என்றதுவே.

சின்னக் குயிலிதனைச் செப்பியவப் போழ்தினிலே,
என்னைப் புதியதோர் இன்பச் சுரங்கவர,
உள்ளத் திடையும் உயிரிடையும் ஆங்கந்தப்
பிள்ளைக் குயிலினதோர் பேச்சன்றி வேறற்றேன் ;
'' காதலோ காதலினிக் காதல் கிடைத்திலதேல்

சாதலோ சாதல் '' எனச் சாற்றுமொரு பல்லவியென
உள்ளமாம் வீணைதனில், உள்ளவீ டத்தனையும்
விள்ள ஒலிப்பதலால் வேறோர் ஒலியில்லை.
சித்தம் மயங்கித் திகைப்பொடுநான் நின்றிடவும்,
அத்தருணத் தேபறவை யத்தனையுந் தாந்திரும்பிச்

சோலைக் கிளையிலெலாந் தோன்றி யொலித்தனவால்.
நீலக் குயிலும் நெடிதுயிர்த்தாங் கிஃதுரைக்கும் :
'' காதல் வழிதான் கரடுமுர டாமென்பர்.
சோதித் திருவிழியீர் ! துன்பக் கடலினிலே
நல்லுறுதி கொண்டதோர் நாவாய்போல் வந்திட்டீர் ;

அல்லலற நும்மோ டளவளாய் நான்பெறுமிவ்
வின்பத் தினுக்கும் இடையூறு மூண்டதுவே !
அன்பொடு நீரிங்கே அடுத்தநான் காநாளில்
வந்தருளல் வேண்டும். மறவாதீர், மேற்குலத்தீர் !
சிந்தை பறிகொண்டு செல்கின்றீர் ! வாரீரேல்.

ஆவி தரியேன். அறிந்திடுவீர் நான்காநாள்.
பாவியிந்த நான்குநாள் பத்துயுகமாக் கழிப்பேன் ;
சென்று வருவீர், என் சிந்தைகொடு போகின்றீர்,
சென்று வருவீர் '' எனத் தேறாப் பெருந்துயரங்
கொண்டு சிறுகுயிலுங் கூறி மறைந்ததுகாண்.

4. காதலோ காதல்

கண்டதொரு காட்சி கனவுநன வென்றறியேன்,
எண்ணுதலுஞ் செய்யேன், இருபதுபேய் கொண்டவன் போல்
கண்ணும் முகமும் களியேறிக் காமனார்
அம்பு நுனிகள் அகத்தே அமிழ்ந்திருக்க,
கொம்புக் குயிலுருவங் கோடிபல கோடியாய்
ஒன்றே யதுவாய் உலகமெல்லாந் தோற்றமுற,
சென்ற மனைபோந்து சித்தந் தனதின்றி,
நாளொன்று போவதற்கு நான்பட்ட பாடனைத்தும்
தாளம் படுமோ ? தறிபடுமோ ? யார் பாடுவார் ?
நாளொன்று போயினது. நானு மெனதுயிரும்,
நீளச்சிலை கொண்டு நின்றதொரு மன்மதனும்,
மாயக் குயிலுமதன் மாமாயத் தீம்பாட்டும்,
சாயைபோ லிந்திரமா சாலம்போல் வையமுமா
மிஞ்சி நின்றோம். ஆங்கு, மறு நாள் விடிந்தவுடன்,
(வஞ்சனை நான் கூறவில்லை) மன்மதனார் விந்தையால்,
புத்திமனஞ் சித்தம் புலனொன் றறியாமல்,
வித்தைசெயுஞ் சூத்திரத்தின் மேவுமொரு பொம்மையென
காலிரண்டுங் கொண்டு கடுகவுநான் சோலையிலே
நீலிதனைக் காண வந்தேன். நீண்ட வழியினிலே
நின்றபொருள் கண்ட நினைவில்லை. சோலையிடைச்
சென்று நான் பார்க்கையிலே செஞ்ஞாயிற் றொண் கதிரால்
பச்சைமர மெலாம் பளபளென, என்னுளத்தின்
இச்சை யுணர்ந்தனபோல் ஈண்டும் பறவையெலாம்
வேறெங்கோ போயிருப்ப, வெம்மைக் கொடுங்காதல்
மீறவெனைத் தான்புரிந்த விந்தைச் சிறுகுயிலைக்
காணநான் வேண்டிக் கரைகடந்த வேட்கையுடன்
கோணமெலாஞ் சுற்றிமரக் கொம்பையெலாம் நோக்கி வந்தேன்.

5. குயிலும் குரங்கும்

மற்றைநாட் கண்ட மரத்தே குயிலில்லை,
சுற்றுமுற்றும் பார்த்துத் துடித்து வருகையிலே,—
வஞ்சனையே ! பெண்மையே ! மன்மதனும் பொய்த்தேவே !
நெஞ்சகமே ! தொல்விதியின் நீதியே ! பாழுலகே !—
கண்ணாலே நான்கண்ட காட்சிதனை என்னுரைப்பேன் !
பெண்ணால் அறிவிழக்கும் பித்தரெலாங் கேண்மினோ !
காதலினைப் போற்றுங் கவிஞரெலாங் கேண்மினோ !
மாதரெலாங் கேண்மினோ ! வல்விதியே கேளாய் நீ !
மாயக் குயிலோர் மரக்கிளையில் வீற்றிருந்தே
பாயும் விழிநீர் பதைக்குஞ் சிறியவுடல்
விம்மிப் பரிந்துசொலும் வெந்துயர்ச்சொல் கொண்டதுவாய்,
அம்மவோ ! மற்றாங்கோர் ஆண்குரங்கு தன்னுடனே
ஏதேதோ கூறி இரங்கும் நிலை கண்டேன்.
தீதேது ? நன்றேது ? செய்கைத் தெளிவேது ?
அந்தக் கணமே அதையுங் குரங்கினையும்
சிந்தக் கருதி உடைவாளிற் கைசேர்த்தேன்.
கொன்றுவிடு முன்னே, குயிலுரைக்கும் வார்த்தைகளை
நின்று சற்றே கேட்பதற்கென் நெஞ்சம் விரும்பிடவும்,
ஆங்கவற்றின் கண்ணில் அகப்படா வாறருகே
ஓங்கு மரத்தின்பால் ஒளிந்துநின்று கேட்கையிலே,
பேடைக் குயிலிதனைப் பேசியது :—“வானரரே !
ஈடறியா மேன்மையழ கேய்ந்தவரே ! பெண்மைதான்
எப்பிறப்புக் கொண்டாலும், ஏந்தலே ! நின்னழகைத்
தப்புமோ ? மையல் தடுக்குந் தரமாமோ ?
மண்ணிலுயிர்க் கெல்லாந் தலைவரென மானிடரே
எண்ணிநின்றார் தம்மை ; எனிலொருகால், ஊர்வகுத்தல்
கோயில் அரசு, குடிவகுப்புப் போன்றசில
வாயிலிலே, அந்த மனிதர் உயர்வெனலாம்,

மேனி யழகினிலும், விண்டுரைக்கும் வார்த்தையிலும்,
கூனி யிருக்கும் கொலுநேர்த்தி தன்னிலுமே,
வானரர்தஞ் சாதிக்கு மாந்தர்நிக ராவாரோ ?
ஆன வரையும் அவர் முயன்று பார்த்தாலும்,
பட்டுமயிர் மூடப் படாத தமதுடலை
எட்டுடையால் மூடி எதிருமக்கு வந்தாலும்,
மீசையையும் தாடியையும் விந்தைசெய்து
வானரர்தம்
ஆசை முகத்தினைப்போ லாக்க முயன்றிடினும்
ஆடிக் குதிக்கும் அழகிலுமை நேர்வதற்கே
கூடிக் குடித்துக் குதித்தாலும், கோபுரத்தில்
ஏறத் தெரியாமல் ஏணிவைத்துச் சென்றாலும்,
வேறெத்தைச் செய்தாலும், வேகமுறப் பாய்வதிலே
வானரர்போ லாவரோ ? வாலுக்குப் போவதெங்கே ?
ஈனமுறுங் கச்சை இதற்கு நிகராமோ ?
பாகையிலே வாலிருக்கப் பார்த்ததுண்டு, கந்தைபோல் ;
வேகமுறத் தாவுகையில் வீசி எழுவதற்கே
தெய்வங் கொடுத்த திருவாலைப் போலாமோ ?
சைவசுத்த போசனமும், சாதுரியப் பார்வைகளும்—
வானரர்போற் சாதியொன்று மண்ணுலகின் மீதுளதோ ?
வானரர் தம்முள்ளே மணிபோல் உமையடைந்தேன்.
பிச்சைப் பறவைப் பிறப்பிலே தோன்றிடினும்,
நிச்சயமா முன்புரிந்த நேமத் தவங்களினால்
தேவரீர் காதல்பெருஞ் சீர்த்தி கொண்டேன்.
தம்மிடத்தே
ஆவலினாற் பாடுகின்றேன். ஆரியரே கேட்டருள்வீர்.''
(வானரப் பேச்சினிலே மைக்குயிலி பேசியதை
யானறிந்து கொண்டுவிட்டேன், யாதோ ஒருதிறத்தால்)

காதல், காதல், காதல் ;
காதல் போயிற் காதல் போயிற்
சாதல், சாதல், சாதல்.

முதலியன (குயிலின் பாட்டு)

நீசக் குயிலும் நெருப்புச் சுவைக்குரலில்

ஆசை ததும்பி அமுதூறப் பாடியதே :—
காட்டில் விலங்கறியும், கைக்குழந்தை தானறியும்,
பாட்டின் சுவையதனைப் பாம்பறியும் என்றுரைப்பார்.
வற்றற் குரங்கு மதிமயங்கிக் கள்ளினிலே
முற்றும் வெறிபோல் முழுவெறிகொண் டாங்ஙனே,

தாவிக் குதிப்பதுவுந் தாளங்கள் போடுவதும்
" ஆவி யுருகுதடி, ஆஹாஹா ! " என்பதுவும்,
கண்ணைச் சிமிட்டுவதும், காலாலுங் கையாலும்
மண்ணைப் பிருண்டியெங்கும் வாரி யிறைப்பதுவும்,
" ஆசைக் குயிலே ! அரும்பொருளே ! தெய்வதமே !

பேச முடியாப் பெருங்காதல் கொண்டுவிட்டேன்,
காதலில்லை யானாற் கணத்திலே சாதலென்றாய் ;
காதலினால் சாகுங் கதியினிலே என்னை வைத்தாய்,
எப்பொழுதும் நின்னை இனிப்பிரிவ தாற்றுகிலேன்,
இப்பொழுதே நின்னைமுத்த மிட்டுக் களியுறுவேன் "

என்றுபல பேசுவதும் என்னுயிரைப் புண்செயவே,
கொன்றுவிட எண்ணிக் குரங்கின்மேல் வீசினேன்
கைவாளை யாங்கே ; கனவோ ? நனவுகொலோ ?
தெய்வ வலியோ ? சிறுகுரங்கென் வாளுக்குத்
தப்பி, முகஞ்சுளித்துத் தாவி யொளித்திடவும்,

ஒப்பிலா மாயத் தொருகுயிலுந் தான்மறைய,
சோலைப் பறவை தொகைதொகையாத் தாமொலிக்க,
மேலைச் செயலறியா வெள்ளறிவிற் பேதையேன்
தட்டித் தடுமாறிச் சார்பனைத்துந் தேடியுமே
குட்டிப் பிசாசக் குயிலையெங்கும் காணவில்லை.

6. இருளும் ஒளியும்

வான நடுவிலே மாட்சியுற ஞாயிறுதான்
மோனவொளி சூழ்ந்திடவும் மொய்ம்பிற்
கொலுவிருந்தான்

மெய்யெல்லாஞ் சோர்வு விழியில் மயக்கமுற,
உய்யும் வழியுணரா துள்ளம் பதைபதைக்க,
நாணுந் துயரும் நலிவுறுத்த, நான்மீண்டு
பேணுமனை வந்தேன் ; பிரக்ஞைபோய் வீழ்ந்துவிட்டேன்.
மாலையிலே மூர்ச்சைநிலை மாறித் தெளிவடைந்தேன் ;
நாலு புறமுமெனை நண்பர்வந்து சூழ்ந்துநின்றார்.
"ஏனடா மூர்ச்சையுற்றாய் ? எங்குசென்றாய் ?
ஏதுசெய்தாய் ?
வானம் வெளிறுமுன்னே வைகறையி லேதனித்துச்
சென்றனை என்கின்றாரச் செய்திஎன்னே ? ஊணின்றி
நின்றதென்னே ?" என்று நெரித்துவிட்டார்கேள்விகளை.
இன்னார்க் கிதுசொல்வ தென்று தெரியாமல்,
"என்னாற் பலவுரைத்தல் இப் பொழுது கூடாதாம்.
நாளை வருவீரேல் நடந்ததெலாஞ் சொல்வேன்இவ்
வேளை எனைத்தனியே விட்டகல்வீர்" என்றுரைத்தேன்.
நண்பரெலாஞ் சென்றுவிட்டார். நைந்துநின்ற
தாயார்தம்
உண்பதற்குப் பண்டம் உதவிநல்ல பால்கொணர்ந்தார்.
சற்று விடாய்தீர்ந்து தனியே படுத்திருந்தேன் ;
முற்றும் மறந்து முழுத்துயிலில் ஆழ்ந்துவிட்டேன்.

* * * *

பண்டு நடந்ததனைப் பாடுகின்ற இப்பொழுதும்,
மண்டு துயரெனது மார்பையெலாங் கவ்வுவதே !
ஓடித் தவறி உடைவனவாம் சொற்களெலாம் ;
கூடி மதியிற் குவிந்திடுமாம் செய்தியெலாம்.
நாசக் கதையை நடுவே நிறுத்திவிட்டுப்
பேசு மிடைப்பொருளின் பின்னே மதிபோக்கிக்
கற்பனையும் வர்ணனையுங் காட்டிக் கதைவளர்க்கும்
விற்பனர்தஞ் செய்கை விதமுந் தெரிகிலன்யான்.
மேலைக் கதையுரைக்க வெள்கிக் குலையுமனம்,
காலைக் கதிரழகின் கற்பனைகள் பாடுகிறேன்.

தங்க முருக்கித் தழல்குறைத்துத் தேனாக்கி
எங்கும் பரப்பியதோர் இங்கிதமோ? வான்வெளியைச்
சோதி கவர்ந்து சுடர்மயமாம் விந்தையினை
ஓதிப் புகழ்வார் உவமையொன்று காண்பாரோ?
கண்ணையினி தொன்றுரைப்பர்; கண்ணுக்குக் கண்ணாகி

விண்ணை அளக்குமொளி மேம்படுமோர் இன்பமன்றோ?
மூலத் தனிப்பொருளை மோனத்தே சிந்தை செய்யும்
மேலவரும் அஃதோர் விரியுமொளி என்பாரேல்,
நல்லொளிக்கு வேறுபொருள் ஞாலமிசை யொப்புளதோ?
புல்லை நகையுறுத்திப் பூவை வியப்பாக்கி

மண்ணைத் தெளிவாக்கி, நீரில் மலர்ச்சி தந்து
விண்ணை வெளியாக்கி, விந்தைசெயுஞ் சோதியினைக்
காலைப் பொழுதினிலே கண்விழித்து நான்தொழுதேன்.
நாலு புறத்துமுயிர் நாதங்க ளோங்கிடவும்,
இன்பக் களியில் இயங்கும் புவிகண்டேன்.
துன்பக் கதையின் தொடருரைப்பேன், கேளீரோ!

7. குயிலும் மாடும்

காலைத் துயிலெழுந்து காலிரண்டும் முன்போலே
சோலைக் கிழுத்திட, நான் சொந்தவுணர் வில்லாமே
சோலையினில் வந்துநின்று, சுற்றுமுற்றுந் தேடினேன்.
கோலப் பறவைகளின் கூட்டமெல்லாங் காணவில்லை.
மூலையிலோர் மாமரத்தின் மோட்டுக் கிளையினிலே

நீலக் குயிலிருந்து நீண்டகதை சொல்லுவதும்,
கீழே யிருந்தோர் கிழக்காளை மாடதனை
ஆழ மதியுடனே ஆவலுறக் கேட்பதுவும்,
கண்டேன், *வெகுண்டேன், கலக்கமுற்றேன்; நெஞ்சிலனல்*
கொண்டேன், குமைந்தேன் குமுறினேன், வெயர்த்தேன்

கொல்வாள் வீசல் குறித்தேன் 'இப் பொய்ப்பறவை
சொல்லுமொழி கேட்டதன்பின் கொல்லுதலே சூழ்ச்சி'யென

முன்போல் மறைந்துநின்றேன் ; மோகப் பழங்கதையைப்
பொன்போற் குரலும் புதுமின்போல் வார்த்தைகளும்
கொண்டு, குயிலாங்கே கூறுவதாம் : "நந்தியே,
பெண்டிர் மனத்தைப் பிடித்திழுக்கும் காந்தமே !
காமனே ! மாடாகக் காட்சிதரும் மூர்த்தியே !
பூமியிலே மாடுபோற் பொற்புடைய சாதியுண்டோ ?
மானிடருந் தம்முள் வலிமிகுந்த மைந்தர்தமை
மேனியுறுங் காளையென்று மேம்பா டுறப்புகழ்வார்
காளையர்தம் முள்ளே கனமிகுந்தீர், ஆரியரே !
நீள முகமும், நிமிர்ந்திருக்கும் கொம்புகளும்,
பஞ்சுப் பொதிபோல் படர்ந்த திருவடிவும்,
மிஞ்சு புறச்சுமையும், வீரத் திருவாலும்,
வானத் திடிபோல 'மா' வென் றுறுமுவதும்,
ஈனப் பறவை முதுகின்மிசை ஏறிவிட்டால்
வாலைக் குழைத்து வளைத்தடிக்கும் நேர்மையும் பல்
காலம்நான் கண்டு கடுமோக மெய்திவிட்டேன்.
பார வடிவம் பயிலு முடல்வலியும்
தீர நடையும் சிறப்புமே இல்லாத
சல்லித் துளிப்பறவைச் சாதியிலே நான் பிறந்தேன்.
அல்லும் பகலுநிதம் அற்ப வயிற்றினுக்கே
காடெல்லாஞ் சுற்றிவந்து, காற்றிலே எற்றுண்டு,
மூட மனிதர் முடைவயிற்றுக் கோருணவாம்
சின்னக் குயிலின் சிறுகுலத்தி லேதோன்றி
என்னபயன் பெற்றேன் ? எனைப்போலோர் பாவியுண்டோ ?
சேற்றிலே தரமரையும் சீழுடைய மீன்வயிற்றில்
போற்றுமொளி முத்தும் புறப்படுதல் கேட்டிலிரோ ?
நீசப் பிறப்பொருவர் நெஞ்சிலே தோன்றிவரும்
ஆசை தடுக்கவல்ல தாகுமோ ? காமனுக்கே
சாதி பிறப்புத் தராதரங்கள் தோன்றிடுமோ ?
வாதித்துப் பேச்சை வளர்த்தோர் பயனுமில்லை.
மூட மதியாலோ, முன்னைத் தவத்தாலோ,
ஆடவர்தம் முள்ளே அடியாளுமைத் தெரிந்தேன்,
மானுடராம் பேய்கள் வயிற்றுக்குச் சோறிடவும்

கூனர் தமை ஊர்களிலே கொண்டு விடுவதற்கும்
தெய்வமென நீருதவி செய்தபின்னர், மேனிவிடாய்
எய்தி யிருக்கு மிடையினிலே, பாவியேன்
வந்துமது காதில் மதுரவிசை பாடுவேன் ;
வந்து முதுகில் ஒதுங்கிப் படுத்திருப்பேன்,

வாலிலடி பட்டு மனமகிழ்வேன். 'மா' வென்றே
ஓலிடுநும் பேரொலியோ டொன்றுபடக் கத்துவேன்.
மேனியிலே உண்ணிகளை மேவாது கொன்றிடுவேன்
கானிடையே சுற்றிக் கழனியெலாம் மேய்ந்து, நீர்
மிக்கவுண வுண்டுவாய் மென்றசைதான் போடுகையில்.

பக்கத் திருந்து பலகதைகள் சொல்லிடுவேன்
காளை யெருதரே ! காட்டிலுயர் வீரரே !
தாளைச் சரணடைந்தேன், தையலெனைக் காத்தருள்வீர்.
காதலுற்று வாடுகின்றேன். காதலுற்ற செய்தியினை
மாத ருரைத்தல் வழக்கமில்லை என்றறிவேன்.

ஆனாலும் என்போல் அபூர்வமாங் காதல்கொண்டால்,
தானா வுரைத்தலன்றிச் சாரும் வழியுளதோ ?
ஒத்த குலத்தவர்பால் உண்டாகும் வெட்கமெலாம்.
இத்தரையில் மேலோர்முன் ஏழையர்க்கு நாணமுண்டோ ?
தேவர்முன்னே அன்புரைக்கச் சிந்தைவெட்கங் கொள்வதுண்டோ

காவலர்க்குத் தங்குறைகள் காட்டாரோ கீழடியார் ?
ஆசைதான் வெட்கம் அறியுமோ ?" என்றுபல
நேசவுரை கூறி நெடிதுயிர்த்துப் பொய்க்குயிலி
பண்டுபோ லேதனது பாழடைந்த பொய்ப்பாட்டை
எண்டிசையும் இன்பக் களியேறப் பாடியதே.

காதல், காதல், காதல் ;
காதல் போயிற் காதல் போயிற்,
சாதல், சாதல், சாதல்.

முதலியன (குயிலின் பாட்டு)

பாட்டு முடியும்வரை பாரறியேன், விண்ணறியேன் ;
கோட்டுப் பெருமரங்கள் கூடிநின்ற காவறியேன் !

தன்னை யறியேன், தனைப்போல் எருதறியேன் ;
பொன்னை நிகர்த்தகுரல் பொங்கிவரும் இன்பமொன்றே
கண்டேன், படைப்புக் கடவுளே ! நான்முகனே !

பண்டே யுலகு படைத்தனை நீ என்கின்றார்,
நீரைப் படைத்து நிலத்தைத் திரட்டிவைத்தாய்
நீரைப் பழைய நெருப்பிற் குளிர்வித்தாய்,
காற்றைமுன்னே ஊதினாய். காணரிய வானவெளி
தோற்றுவித்தாய், நின்றன் தொழில்வலிமை யாரறிவார் ?

உள்ளந்தான் கவ்வ ஒருசிறிதுங் கூடாத
கொள்ளைப் பெரியவுருக் கொண்ட பலகோடி
வட்ட வுருளைகள் போல் வானத்தில் அண்டங்கள்
எட்ட நிரப்பியவை எப்போதும் ஓட்டுகின்றாய் ;
எல்லா மசைவில் இருப்பதற்கே சத்திகளைப்

பொல்லாப் பிரமா, புகுத்துவிட்டாய், அம்மாவோ !
காலம் படைத்தாய், கடப்பதிலாத் திக்கமைத்தாய் ;
ஞாலம் பலவினிலும் நாடோறுந் தாம்பிறந்து
தோன்றி மறையும் தொடர்பாப் பல அனந்தம் ;
சான்ற உயிர்கள் சமைத்துவிட்டாய் நான்முகனே !

சால மிகப்பெரிய சாதனைகாண் இஃதெல்லாம் !
தாலமிசை நின்றன் சமர்த்துரைக்க வல்லார்யார் ?
ஆனாலும் நின்றன் அதிசயங்கள் யாவினுமே,
கானா முதம்படைத்த காட்சிமிக விந்தையடா !
காட்டுநெடு வானம், கடலெலாம் விந்தையெனில்,

பாட்டினைப்போல் ஆச்சரியம் பாரின்மிசை இல்லையடா !
பூதங்க ளொத்துப் புதுமைதரல் விந்தையெனில்,
நாதங்கள் சேரும் நயத்தினுக்கு நேராமோ ?
ஆசைதருங் கோடி அதிசயங்கள் கண்டதிலே,
ஓசைதரும் இன்பம் உவமையிலா இன்பமன்றோ ?

செத்தைக் குயில்புரிந்த தெய்விகத்தீம் பாட்டெனுமோர்
வித்தை முடிந்தவுடன், மீட்டுமறி வெய்திநான்
கையில் வாளெடுத்துக் காளையின்மேல் வீசினேன்,
மெய்யிற் படுமுன் விரைந்ததுதான் ஓடிவிட,
வன்னக் குயில்மறைய, மற்றைப் பறவையெலாம்

முன்னைப்போற் கொம்பு முனைகளிலே வந்தொலிக்க,
நாணமில்லாக் காதல்கொண்ட நானுஞ் சிறுகுயிலை
வீணிலே, தேடியபின், வீடுவந்து சேர்ந்துவிட்டேன்.

* * * *

எண்ணியெண்ணிப் பார்த்தேன் ; எதுவும் விளங்கவில்லை ;
கண்ணிலே நீர்ததும்பக் கானக் குயிலெனக்கே
கர்தற் கதையுரைத்து நெஞ்சங் கரைத்ததையும்,
பேதைநா னங்கு பெரியமயல் கொண்டதையும்,
இன்பக் கதையில் இடையே தடையாகப்
புன்பறவை யெல்லாம் புகுந்த வியப்பினையும்,
ஒன்றைப் பொருள் செய்யா உள்ளத்தைக் காமவனல்
தின்றெனது சித்தம் திகைப்புறவே செய்ததையும்,
சொற்றைக் குரங்கும் தொழுமாடும் வந்தெனக்கு
முற்றும் வயிரிகளா மூண்ட கொடுமையையும்.
இத்தனைகோ லத்தினுக்கும் யான்வேட்கை தீராமல்
பித்தம் பிடித்த பெரிய கொடுமையையும்—
எண்ணியெண்ணிப் பார்த்தேன் ; எதுவும் விளங்கவில்லை ;
கண்ணிரண்டும் மூடக் கடுந்துயிலில் ஆழ்ந்துவிட்டேன்.

8. நான்காம் நாள்

நான்காம்நாள், என்னை நயவஞ் சனைபுரிந்து
வான்காதல் காட்டி மயக்கிச் சதிசெய்த
பொய்மைக் குயிலென்னைப் போந்திடவே கூறியநாள்
மெய்மை யறிவிழந்தேன், வீட்டிலே மாடமிசை
சித்தத் திகைப்புற்றோர் செய்கை யறியாமல்.
எத்துக் குயிலென்னை எய்துவித்த தாழ்ச்சியெலாம்
மீட்டும் நினைந்தங்கு வீற்றிருக்கும் போழ்தினிலே,
காட்டுத் திசையினிலென் கண்ணிரண்டும் நாடியவால்
வானத்தே ஆங்கோர் கரும்பறவை வந்திடவும்
யானதைக் கண்டே, 'இது நமது பொய்க்குயிலோ ?'

என்று திகைத்தேன் ; இருந்தொலைக்கே நின்றதனுல்
நன்று வடிவம் துலங்கவில்லை ; நாடுமனம்
ஆங்கதனை விட்டுப் பிரிவதற்கு மாகவில்லை.
ஓங்குந் திகைப்பில் உயர்மாடம் விட்டுநான்
வீதியிலே வந்துநின்றேன். மேற்றிசையில் அவ்வுருவம்

சோதிக் கடலிலே தோன்றுகரும் புள்ளியெனக்
காணுதலும், சற்றே கடுகி யருகேபோய்,
'நாணமிலாப் பொய்க்குயிலோ' என்பதனை நன்கறிவோம்
என்ற கருத்துடனே யான்விரைந்து சென்றிடுங்கால்,
நின்ற பறவையுந்தான் நேராகப் போயினதால்.

யான்நின்ருல் தான்நிற்கும், யான்சென்ருல் தான்செல்லும் ;
மேனிநன்கு தோன்ற அருகினிலே மேவாது ;
வானி லதுதான் வழிகாட்டிச் சென்றிடவும்,
யான் நிலத்தே சென்றேன். இறுதியிலே முன்புநாம்
கூறியுள்ள மாஞ்சோலை தன்னைக் குறுகியந்த

ஊறிலாப் புள்ளுமத னுள்ளே மறைந்ததுவால்.
மாஞ்சோலைக் குள்ளே மதியிலிநான் சென்ருங்கே
ஆஞ்சோதி வெள்ளம் அலையுபொரு கொம்பரின்மேல்
சின்னக் கருங்குயிலி செல்வனே வீற்றிருந்து,
பொன்னங் குழலின் புதிய ஒலிதனிலே

பண்டைப் பொய்க்காதற் பழம்பாட்டைத் தான்பாடிக்
கொண்டிருத்தல் கண்டேன், குமைந்தேன் ; எதிரேபோய்,
" நீசக் குயிலே, நிலையறியாப் பொய்மையே,
ஆசைக் குரங்கினையும் அன்பார் எருதினையும்
எண்ணிநீ பாடும் இழிந்த புலைப்பாட்டை

நண்ணியிங்கு கேட்க நடாத்திவந்தாய் போலு மெனை"
என்று சினம்பெருகி ஏதேதோ சொல்லுரைத்தேன்.
கொன்றுவிட நெஞ்சிற் குறித்தேன் ; மறுபடியும்
நெஞ்ச மிளகி நிறுத்திவிட்டேன். ஈங்கிதற்குள்,
வஞ்சக் குயிலி மனத்தை இரும்பாக்கிக்

கண்ணிலே பொய்ந்நீர் கடகடெனத் தானூற்றப்
பண்ணிசைபோ லின் குரலாற் பாவியது கூறிடுமால் :

"ஐயனே, என்னுயிரின் ஆசையே, ஏழையெனை
வையமிசை வைக்கத் திருவுளமோ ? மற்றெனையே
கொன்றுவிடச் சித்தமோ ? கூறீர் ஒருமொழியில் !

அன்றிச் சிறுபறவை ஆண்பிரிய வாழாது,
ஞாயிறுதான் வெம்மைசெயில், நாண்மலர்க்கு வாழ்வுளதோ ?

தாயிருந்து கொன்றால், சரண்மதலைக் கொன்றுளதோ ?
தேவர் சினந்துவிட்டால், சிற்றுயிர்கள் என்னாகும் ?
ஆவற் பொருளே ! அரசே ! என் ஆரியரே !

சிந்தையில்நீர் என்மேற் சினங்கொண்டால் மாய்ந்திடுவேன்.
வெந்தழலில் வீழ்வேன், விலங்குகளின் வாய்ப்படுவேன்.
குற்றம் நீர் என்மேற் கொணர்ந்ததனை யானறிவேன்.
குற்றநுமைக் கூறுகிலேன், குற்றமிலேன் யானம்ம !
புன்மைக் குரங்கைப் பொதிமாட்டை நான்கண்டு

மென்மையுறக் காதல் விளையாடினேன் என்றீர் ;
என்சொல்கேன் ! எங்ஙனுய்வேன் ! ஏதுசெய்கேன், ஐயனே !

நின்சொல் மறுக்க நெறியில்லை ; ஆயிடினும்
என்மேல் பிழையில்லை ; யாரிதனை நம்பிடுவார் ?
நின்மேல் சுமைமுழுதும் நேராகப் போட்டுவிட்டேன்,

வெவ்விதியே ! நீ என்னை மேம்பாடுறச் செய்து
வெவ்விதினிங் கென்னைஎன்றன் வேந்தனொடு சேர்த்திடினும்
அல்லாதென் வார்த்தை அவர்சிறிதும் நம்பாமே
புல்லாக எண்ணிப் புறக்கணித்துப் போய்விட, நான்
அக்கணத்தே தீயில் அழிந்துவிழ நேரிடினும்,
எக்கதிக்கும் ஆளாவேன் ; என்செய்கேன் ? வெவ்விதியே !

9. குயில் தனது முற்பிறப் புரைத்தல்

"தேவனே ! என்னருமைச் செல்வமே ! என்னுயிரே !
போவதன் முன்னொன்று புகல்வதனைக் கேட்டருள்வீர் !
முன்னம் ஒருநாள் முடிநீள் பொதியமலை

தன்னருகே நானும் தனியேயோர் சோலைதனில்
மாங்கிளையி லேதோ மனதிலெண்ணி வீற்றிருந்தேன்.

ஆங்குவந்தார் ஓர்முனிவர். ஆரோ பெரியரென்று
பாதத்தில் வீழ்ந்து பரவினேன் ; ஐயரெனை
ஆதரித்து வாழ்த்தி யருளினார். மற்றதன்பின்,
'வேத முனிவரே, மேதினியில் கீழ்பறவைச்
சாதியிலே நான்பிறந்தேன். சாதிக் குயில்களைப்போல்

இல்லாமல், என்றன் இயற்கை பிரிவாகி,
எல்லார் மொழியும் எனக்கு விளங்குவதேன் ?
மானுடற்போற் சித்தநிலை வாய்த்திருக்குஞ் செய்தியேன் ?
யானுணரச் சொல்வீர்' என வணங்கிக் கேட்கையிலே,
கூறுகின்றார் ஐயர் : 'குயிலே ! கேள், முற்பிறப்பில்

வீறுடைய வெந்தொழிலார் வேடர் குலத்தலைவன்
வீர முருகனெனும் வேடன் மகளாகச்
சேர வளநாட்டில் தென்புறத்தே ஓர்மலையில்
வந்து பிறந்து வளர்ந்தாய் நீ. நல்லிளமை
முந்து மழகினிலே மூன்றுதமிழ் நாட்டில்

யாரும் நினக்கோர் இணையில்லை என்றிடவே
சீருயர நின்றாய் ; செழுங்கான வேடரிலுன்
மாமன் மகனொருவன், மாடனெனும் பேர்கொண்டான்,
காமன் கணைக்கிரையாய், நின்னழகைக் கண்டுருகி
நின்னை மணக்க நெடுநாள் விரும்பி, அவன்

பொன்னை மலரைப் புதுத்தேனைக் கொண்டுனக்கு
நித்தம் கொடுத்து, நினைவெல்லாம் நீயாகச்
சித்தம் வருந்துகையில், தேமொழியே, நீயவனை
மாலையிட வாக்களித்தாய் ; மையலினா லில்லை ; அவன்
சால வருந்தல் சகிக்காமல் சொல்லிவிட்டாய் ;
ஆயிடையே, நின்றன் அழகின் பெருங்கீர்த்தி
தேயமெங்குந் தான்பரவத் தேன்மலையின் சார்பினிலோர்
வேடர்கோன், செல்வமும் நல் வீரமுமே தானுடையான் ;
நாடனைத்தும் அஞ்சி நடுங்குஞ் செயலுடையான்,
மொட்டைப் புலியனுந்தன் மூத்த மகனை

நெட்டைக் குரங்கனுக்கு நேரான பெண்வேண்டி,
நின்னை மணம்புரிய நிச்சயித்து, நின்னப்பன்
தன்னை யணுகி, "நின்னோர் தையலையென் பிள்ளைக்குக்
கண்ணாலஞ் செய்யும் கருத்துடையேன்" என்றிடலும்,
எண்ணாப் பெருமகிழ்ச்சி எய்தியே, நின் தந்தை

ஆங்கே உடம்பட்டான்; ஆறிரண்டு நாட்களிலே
பாங்கா மணம்புரியத் தாமுறுதி பண்ணிவிட்டார்.
பன்னிரண்டு நாட்களிலே பாவையுனைத் தேன்மலையில்
அன்னியன் கொண்டேகிடுவான் என்னும் அதுகேட்டு,
மாடன் மனம்புகைந்து மற்றைநாள் உன்னைவந்து

நாடிச் சினத்துடனே நானா மொழிகூற,
நீயும் அவனிடத்தே நீண்ட கருணையினால்,
'காயுஞ் சினந்தவிர்ப்பாய், மாடா, கடுமையினால்
நெட்டைக் குரங்கனுக்குப் பெண்டாக நேர்ந்தாலும்,
கட்டுப் படிஅவர்தங் காவலிற்போய் வாழ்ந்தாலும்

மாதமொரு மூன்றில் மருமம் சிலசெய்து
பேதம் விளைவித்துப் பின்னிங்கே வந்திடுவேன்;
தாலிதனை மீட்டுமவர் தங்களிடமே கொடுத்து
நாலிரண்டு மாதத்தே நாயகனா நின்றனையே
பெற்றிடுவேன்; நின்னிடத்தே பேச்சுத் தவறுவனோ?

மற்றிதனை நம்பிடுவாய் மாடப்பா' என்றுரைத்தாய்:
காதலினா லில்லை, கருணையினால் இஃதுரைத்தாய்.
(மாதரசாய், வேடன் மகளான முற்பிறப்பில்,
சின்னக் குயிலியென்று செப்பிடுவார் நின்நாமம்.)
பின்னர்ச் சிலதினங்கள் சென்றதன்பின், பெண்குயிலி,

நின்னொத்த தோழியரும் நீயுமொரு மாலையிலே
மின்னற் கொடிகள் விளையாடு தல்போலே
காட்டி னிடையே களித்தாடி நிற்கையிலே,
வேட்டைக் கெனவந்தான் வெல்வேந்தன் சேரமான்
தன்னருமை மைந்தன். தனியே, துணைபிரிந்து,

மன்னவன்தன் மைந்தனொரு மானைத் தொடர்ந்துவரத்
தோழியரும் நீயும் தொகுத்து நின்றே ஆடுவதை

வாழியவன் கண்டுவிட்டான். மையல் கரைகடந்து
நின்னைத் தனக்காக நிச்சயித்தான். மாதுநீ
மன்னவனைக் கண்டவுடன் மாமோகங் கொண்டுவிட்டாய்.
நின்னையவன் நோக்கினான்; நீயவனை நோக்கி நின்றாய்;
அன்னதொரு நோக்கினிலே ஆவி கலந்துவிட்டீர்.
தோழியரும் வேந்தன் சுடர்க்கோலந் தான்கண்டே
ஆழியரசன் அரும்புதல்வன் போலுமென்றே
அஞ்சி மறைந்துவிட்டார். ஆங்கவனும் நின்னிடத்தே,
'வஞ்சித் தலைவன் மகன்யான்' எனவுரைத்து,
'வேடர் தவமகளே, விந்தை யழகுடையாய்,
ஆடவனாத் தோன்றி யதன்பயனை இன்று பெற்றேன்;
கண்டதுமே நின்மிசைநான் காதல்கொண்டேன்'
என்றிசைக்க,
மண்டு பெருங்காதல் மனத்தடக்கி நீ மொழிவாய்:
'ஐயனே! உங்கள் அரமனையில் ஐந்நூறு
தையலருண் டாம்; அழகில் தன்னிகரில் லாதவராம்;
கல்வி தெரிந்தவராம்; கல்லுருகப் பாடுவராம்;
அன்னவரைச் சேர்ந்தேநீர் அன்புடனே வாழ்ந்திருப்பீர்,
மன்னவரை வேண்டேன் மலைக்குறவர் தம்மகள்யான்;
கொல்லு மடற்சிங்கம் குழிமுயலை வேட்பதுண்டோ?
வெல்லு திறல்மாவேந்தர் வேடருள்ளோ பெண்ணெடுப்பார்?
பத்தினியா வாழ்வதல்லால் பார்வேந்தர் தாமெனினும்
நத்தி விலைமகளா நாங்கள்குடி போவதில்லை,
பொன்னடியைப் போற்றுகின்றேன், போய் வருவீர்
தோழியரும்
என்னைவிட்டுப் போயினரே என்செய்கேன்?' என்றுநீ
நெஞ்சங் கலக்கமெய்தி நிற்கையிலே, வேந்தன்மகன்
மிஞ்சுநின்றன் காதல் விழிக்குறிப்பி னாலறிந்தே,
பக்கத்தில் வந்து பளிச்சென் றுனதுகன்னஞ்
செக்கச் சிவக்க முத்தமிட்டான். சினங்காட்டி
நீ விலகிச் சென்றாய்—நெறியேது காமியர்க்கே?—
தாவி நின்னைவந்து தழுவினான் மார்பிறுக,

‘நின்னையன்றி ஓர்பெண் நிலத்திலுண்டோ என்றனுக்கே?
பொன்னே, ஒளிர்மணியே, புத்தமுதே, இன்பமே,
நீயே மனையாட்டி, நீயே அரசாணி,
நீயே துணைஎனக்கு, நீயே குலதெய்வம்.
நின்னையன்றிப் பெண்ணை நினைப்பேனோ? வீணிலே
என்னை நீ ஐயுறுதல் ஏதுக்காம்? இப்பொழுதே
நின்மனைக்குச் சென்றிடுவோம்; நின்வீட்டி லுள்ளோர்பால்
என்மனத்தைச் சொல்வேன்; எனதுநிலை யுரைப்பேன்.
வேத நெறியில் விவாகமுனைச் செய்துகொள்வேன்,
மாதரசே!’ என்று வலக்கைதட்டி வாக்களித்தான்.
பூரிப்புக் கொண்டாய், புளகம்நீ எய்திவிட்டாய்;
வாரிப் பெருந்திரைபோல் வந்த மகிழ்ச்சியிலே
நாணந் தவிர்த்தாய்; நனவே தவிர்ந்தவளாய்,
காணத் தெவிட்டாதோர் இன்பக் கனவினிலே
சேர்ந்துவிட்டாய், மன்னவன்தன் திண்டோளை நீயுவகை
ஆர்ந்து தழுவி அவனிதழில் தேன்பருகச்
சிந்தை கொண்டாய். வேந்தன்மகன், தேனில்விழும் வண்டினைப்போல்
விந்தையுறு காந்தமிசை வீழும் இரும்பினைப்போல்,
ஆவலுடன் நின்னை யறத்தழுவி, ஆங்குனது
கோவை யிதழ்பருகிக் கொண்டிருக்கும் வேளையிலே,
சற்றுமுன்னே ஊரினின்று தான்வந் திறங்கியவன்,
மற்றுநீ வீட்டைவிட்டு மாதருடன் காட்டினிலே
கூத்தினுக்குச் சென்றதனைக் கேட்டுக் குதூகலமாய்
ஆத்திரந்தான் மிஞ்சி நின்னை ஆங்கெய்திக் காண வந்தோன்—
நெட்டைக் குரங்கன் நெருங்கிவந்து பார்த்துவிட்டான்.
‘பட்டப் பகலிலே! பாவிமகள் செய்தியைப் பார்!
கண்ணாலங்கூட இன்னுங் கட்டி முடியவில்லை.
மண்ணாக்கி விட்டாள்! என் மானந் தொலைத்துவிட்டாள்
‘நிச்சிய தாம்பூலம்’ நிலையா நடந்திருக்கப்
பிச்சைச் சிறுக்கிசெய்த பேதகத்தைப் பார்த்தாயோ!’

என்று மனதில் எழுகின்ற தீயுடனே
நின்று கலங்கினான் நெட்டைக் குரங்கனங்கே.
மாப்பிளைதான் ஊருக்கு வந்ததையும் ; பெண்குயிலி

தோப்பிலே தானுந்தன் தோழிகளு மாச்சென்று
பாடி விளையாடும் பண்புகேட் டேகுரங்கன்
ஓடி யிருப்பதோர் உண்மையையும் மாடனிடம்
யாரோ உரைத்துவிட்டார்: ஈரிரண்டு பாய்ச்சலிலே
நீரோடும் மேனி நெருப்போடுங் கண்ணுடனே

மாடனங்கு வந்துநின்றான். மற்றிதனைத் தேன்மலையின்
வேடர்கோன் மைந்தன் விழிகொண்டு பார்க்கவில்லை.
நெட்டைக் குரங்கனங்கு நீண்ட மரம்போலே
எட்டிநிற்குஞ் செய்தி இவன் பார்க்க நேரமில்லை.
அன்னியனைப் பெண்குயிலி ஆர்ந்திருக்குஞ் செய்தி யொன்று

தன்னையே இவ்விருவர் தாங்கண்டார், வேறறியார்.
மாடனதைத் தான்கண்டான், மற்றவனும் அங்ஙனமே.
மாடன் வெறிகொண்டான், மற்றவனும் அவ்வாறே.
காவலன்தன் மைந்தனுமக் கன்னிகையுந் தானுமங்கு
தேவசுகங் கொண்டு விழியே திறக்கவில்லை.

ஆவிக் கலப்பின் அமுத சுகந்தனிலே
மேவியங்கு மூடி யிருந்த விழிநான்கு.
ஆங்கவற்றைக் கண்டமையால் ஆவியிலே தீப்பற்றி
ஓங்கும் பொறிகள் உதிர்க்கும் விழிநான்கு.
மாடனுந்தன் வாளுருவி மன்னவனைக் கொன்றிடவே

ஓடிவந்தான்; நெட்டைக் குரங்கனும்வா ளோங்கிவந்தான்;
வெட்டிரண்டு வீழ்ந்தனகாண் வேந்தன் முதுகினிலே;
சட்டெனவே மன்னவனும் தான்திரும்பி வாளுருவி
வீச்சிரண்டில் ஆங்கவரை வீழ்த்தினான்; வீழ்ந்தவர்தாம்
பேச்சிழந்தே அங்கு, பிணமாக் கிடந்துவிட்டார்.

மன்னவனும் சோர்வெய்தி மண்மேல் விழுந்துவிட்டான்.
பின்னவனை நீயும் பெருந்துயர்கொண் டேமடியில்

வாரி யெடுத்துவைத்து வாய்புலம்பக் கண்ணிரண்டும்
மாரி பொழிய மனமழிந்து நிற்கையிலே,
கண்ணை விழித்துனது காவலனும் கூறுகின்றான் :

'பெண்ணே, இனிநான் பிழைத்திடேன் ; சில்கணத்தே
ஆவி துறப்பேன், அழுதோர் பயனில்லை
சாவிலே துன்பமில்லை ; தையலே, இன்னமும்நாம்
பூமியிலே தோன்றிடுவோம். பொன்னே, நினைக்கண்டு
காமுறுவேன் ; நின்னைக் கலந்தினிது வாழ்ந்திடுவேன் ;

இன்னும் பிறவியுண்டு. மாதரசே, இன்பமுண்டு.
நின்னுடனே வாழ்வனினி நேரும் பிறப்பினிலே'
என்றுசொல்லிக் கண்மூடி, இன்பமுறு புன்னகைதான்
நின்று முகத்தே நிலவுதர; மாண்டனன்காண்.
மாடனிங்கு செய்ததோர் மாயத்தால் இப்பொழுது

பீடையுறு புள்வடிவம் பேதையுனக் கெய்தியது.
வாழிநின் றன் மன்னவனும் தொண்டை வளநாட்டில்
ஆழிக் கரையின் அருகேயோர் பட்டினத்தில்
மானிடனாகத் தோன்றி வளருகின்றான். நின்னையொரு
கானிடத்தே காண்பான். கனிந்துநீ பாடுநல்ல

பாட்டினைத்தான் கேட்பான். பழவினையின் கட்டினால்
மீட்டுநின்மேற் காதல்கொள்வான், மென்குயிலே, என்றந்தத்
தென்பொதியை மாமுனிவர் செப்பினார். 'சாமீ,
குயிலுருவங் கொண்டேன்யான், கோமானோ மேன்மை
பயிலு மனிதவுருப் பற்றிநின்றான், எம்முள்ளே

காதலிசைந் தாலுங் கடிமணந்தான் கூடாதாம்.
சாதற் பொழுதிலே தார்வேந்தன் கூறியசொல்
பொய்யாய் முடியாதோ ?' என்றிசைத்தேன். புன்னகையில்
ஐயர் உரைப்பார்.—'அடிபேதாய், இப்பிறவி
தன்னிலும் நீ விந்தகிரிச் சார்பினிலோர் வேடனுக்குக்

கன்னியெனத் தான்பிறந்தாய். கர்ம வசத்தினால்,
மாடன் குரங்கன் இருவருமே வன்பேயாக்
காடுமலை சுற்றி வருகையிலே கண்டுகொண்டார்

நின்னையங்கே. இப்பிறப்பில் நீயும் பழமைபோல்
மன்னனையே சேர்வையென்று தாஞ்சூழ்ந்து மற்றவரும்
நின்னைக் குயிலாக்கி நீ செல்லுந் திக்கிலெலாம்
நின்னுடனே சுற்றுகின்றார். நீயிதனைத் தேர்கிலையோ?'
என்றார். விதியே! இறந்தவர்தாம் வாழ்வாரை
நின்று துயருறுத்தல் நீதியோ பேய்களெனைப்
பேதைப் படுத்திப் பிறப்பை மறப்புறுத்தி
வாதைப் படுத்தி வருமாயில் யானெனது
காதலனைக் காணுங்கால், காய்சினத்தால் ஏதேனும்
தீதிழைத்தால் என்செய்வேன்? தேவரே, மற்றிதற்கோர்
மாற்றிலையோ? என்று மறுகிநான் கேட்கையிலே,
தேற்றமுறு மாமுனிவர் செப்புகின்றார்:—'பெண்குயிலே
தொண்டை வள நாட்டிலோர் சோலையிலே வேந்தன்மகன்
கண்டுனது பாட்டில் கருத்திளகிக் காதல்கொண்டு
நேசம் மிகுதியுற்று நிற்கையிலே, பேயிரண்டும்
மோசம் மிகுந்த முழுமாயச் செய்கை பல
செய்துபல பொய்த்தோற்றங் காட்டித் திறல்வேந்தன்
ஐயமுறச் செய்துவிடும், ஆங்கவனும் நின்றனையே
வஞ்சகியென் றெண்ணி மதிமருண்டு நின்மீது
வெஞ்சினந்தான் எய்திநினை விட்டுவிட நிச்சயிப்பான்.
பிந்தி விளைவதெல்லாம் பின்னே நீ கண்டு கொள்வாய்,
சந்திசபம் செய்யுஞ் சமயமாய் விட்ட' தென்றே
காற்றில் மறைந்து சென்றார் மாமுனிவர். காதலரே!
மாற்றி உரைக்கவில்லை. மாமுனிவர் சொன்னதெல்லாம்
அப்படியே சொல்லிவிட்டேன். ஐயோ! திருவுளத்தில்
எப்படிநீர் கொள்வீரோ யானறியேன். ஆரியரே!
காத லருள்புரிவீர். காதலில்லை என்றிடிலோ
சாத லருளித் தமதுகையால் கொன்றிடுவீர்!''
என்று குயிலும் எனதுகையில் வீழ்ந்ததுகாண்.
கொன்றுவிட மனந்தான் கொள்ளுமோ? பெண்ணென்றால்
பேயு மிரங்காதோ? பேய்கள் இரக்கமின்றி
மாயமிழைத் தாலதனை மானிடனுங் கொள்ளுவதோ?

காதலிலே ஐயம் கலந்தாலும் நிற்பதுண்டோ ?
மாதரன்பு கூறில் மனமிளகார் இங்குளரோ ?
அன்புடனே யானும் அருங்குயிலைக் கைக்கொண்டு
முன்புவைத்து நோக்கியபின் மூண்டுவரும் இன்பவெறி
கொண்டதனை முத்தமிட்டேன். கோகிலத்தைக் காணவில்லை.

விண்டுரைக்க மாட்டாத விந்தையடா ! விந்தையடா !
ஆசைக் கடலின் அமுதடா ! அற்புதத்தின்
தேசமடா ! பெண்மைதான் தெய்விகமாம் காட்சியடா !
பெண்ணொருத்தி அங்குநின்றாள் ; பேருவகை கொண்டுதான்
கண்ணெடுக்கா தென்னைக் கணப்பொழுது நோக்கினாள் ;

சற்றே தலைகுனிந்தாள் சாமீ ! இவளழகை
எற்றே தமிழில் இசைத்திடுவேன் ? கண்ணிரண்டும்
ஆளை விழுங்கும் அதிசயத்தைக் கூறுவனோ ?
மீள விழியில் மிதந்த கவிதையெலாம்
சொல்லில் அகப்படுமோ ? தூயசுடர் முத்தையொப்பாம்

பல்லில் கனியிதழில் பாய்ந்த நிலவினையான்
என்றும் மறத்தல் இயலுமோ ? பாரின்மிசை
நின்றதொரு மின்கொடிபோல் நேர்ந்தமணிப் பெண்ணரசின்
மேனி நலத்தினையும் வெட்டினையுங் கட்டினையும்
தேனி லினியாள் திருத்த நிலையினையும்

மற்றவர்க்குச் சொல்ல வசமாமோ ? ஓர்வார்த்தை
கற்றவர்க்குச் சொல்வேன். கவிதைக் கனிபிழிந்த
சாற்றினிலே, பண்கூத் தெனுமிவற்றின் சாரமெலாம்
ஏற்றி அதனோடே இன்னமுதைத் தான் கலந்து,
காதல் வெயிலிலே காயவைத்த கட்டியினால்

மாதவளின் மேனி வகுத்தான் பிரமனென்பேன்.
பெண்ணவளைக் கண்டு பெருங்களிகொண் டாங்ஙனே
நண்ணித் தழுவி நறுங்கள் ளிதழினையே
முத்தமிட்டு முத்தமிட்டு மோகப் பெருமயக்கில்
சித்தம் மயங்கிச் சிலபோழ் திருந்த பின்னே,

பக்கத் திருந்தமணிப் பாவையுடன் சோலையெலாம்
ஒக்க மறைந்திடலும், ஓகோ ! எனக்கதறி
வீழ்ந்தேன். பிறகு விழிதிறந்து பார்க்கையிலே
சூழ்ந்திருக்கும் பண்டைச் சுவடி, எழுதுகோல்,
பத்திரிகைக் கூட்டம், பழம்பாய்—வரிசையெல்லாம்

ஒத்திருக்க 'நாம் வீட்டில் உள்ளோம்' எனவுணர்ந்தேன்.
சோலை, குயில், காதல், சொன்னகதை யத்தனையும்,
மாலை யழகின் மயக்கத்தால் உள்ளத்தே
தோன்றியதோர் கற்பனையின் சூழ்ச்சியென்றே
கண்டுகொண்டேன்.
ஆன்ற தமிழ்ப்புலவீர், கற்பனையே யானாலும்,

வேதாந்த மாக விரித்துப் பொருளுரைக்க
யாதானுஞ் சற்றே இடமிருந்தாற் கூறீரோ ?